

Betænkning afgivet af Sundheds- og Ældreudvalget den 31. marts 2020

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme

(Yderligere foranstaltninger for at forebygge og inddæmme smitte med covid-19 m.v.)

[af sundheds- og ældreministeren (Magnus Heunicke)]

1. Ændringsforslag

Der er stillet 16 ændringsforslag til lovforslaget. Sundheds- og ældreministeren har stillet ændringsforslag nr. 1, 4, 6-10, 13, 14 og 16. Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget har stillet ændringsforslag nr. 2, 5, 11 og 12. Venstres medlemmer af udvalget har stillet ændringsforslag nr. 3. Det Konservative Folkepartis medlem af udvalget har stillet ændringsforslag nr. 15.

2. Dispensation fra Folketingets forretningsorden

Udvalget indstiller, at der dispenseres fra bestemmelsen i Folketingets forretningsordens § 13, stk. 1, om, at der skal gå 30 dage fra lovforslagets fremsættelse, til det kan vedtages ved 3. behandling.

Et flertal i udvalget (udvalget med undtagelse af NB) indstiller, at der dispenseres fra bestemmelsen i Folketingets forretningsordens § 8 a, stk. 2, om, at der skal gå 2 dage fra offentliggørelsen af betænkningen, til lovforslaget kommer til 2. behandling, og fra bestemmelsen i § 13, stk. 1, således at 3. behandling kan finde sted tidligere end 2 dage efter 2. behandling.

3. Indstillinger

Et flertal i udvalget (S, RV, SF, EL og Susanne Zimmer (UFG)) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af ministeren stillede ændringsforslag. Mindretallet vil stemme imod ændringsforslag nr. 2, 3, 5, 11, 12 og 15.

Et mindretal i udvalget (V) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de under nr. 1, 3, 6-10, 13, 14 og 16 stillede ændringsforslag. Mindretallet vil stemme imod ændringsforslag nr. 2, 5, 11, 12 og 15.

Et andet mindretal (DF) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de under nr. 1, 2, 5-14 og 16 stillede ændringsfor-

slag. Mindretallet vil stemme imod ændringsforslag nr. 3, 4 og 15.

Et tredje mindretal (KF) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de under nr. 1, 6-10 og 13-16 stillede ændringsforslag. Mindretallet vil stemme imod ændringsforslag nr. 2, 3-5, 11 og 12.

Et fjerde mindretal (NB) vil redegøre for sin indstilling til lovforslaget ved 3. behandling. Mindretallet vil stemme for ændringsforslag nr. 1, 2, 6-14 og 16. Mindretallet vil redegøre for sin indstilling til ændringsforslag nr. 3-5 og 15 ved 2. behandling.

Et femte mindretal (LA) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de under nr. 1, 3, 6-10, 13, 14 og 16 stillede ændringsforslag. Mindretallet vil stemme imod ændringsforslag nr. 2, 5, 11, 12 og 15.

Alternativet, Inuit Ataqatigiit, Siumut, Sambandsflokkurin og Javnaðarflokkurin havde ved betænkningssafgivelsen ikke medlemmer i udvalget og dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske bemærkninger i betænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i betænkningen.

4. Politiske bemærkninger

Socialdemokratiet, Venstre, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten og Susanne Zimmer (UFG)

Et flertal i udvalget (S, V, RV, SF, EL og Susanne Zimmer (UFG)) har noteret sig, at sundheds- og ældreministeren har tilkendegivet, at den følgegruppe for covid-19, der blev etableret i forbindelse med vedtagelse af lov nr. 208 af 17. marts 2020, som bl.a. vil blive inddraget i forbindelse med tiltag, der er på vej, herunder i form af udmøntning af myndigheder efter loven, også vil blive inddraget i forbindel-

se med udmøntning af bemyndigelserne i nærværende lovforslag. I forbindelse med akutte hastesager med behov for hurtig handling vil følgegruppen blive inddraget hurtigst muligt.

Flertallet har desuden, for så vidt angår udmøntningen af lovforslagets § 1, nr. 2, der åbner mulighed for at fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter epidemilovens § 1, stk. 2, noteret sig, at sundheds- og ældreministeren har tilkendegivet, at bestemmelsen vil blive udmøntet således, at alle afgørelser, der træffes efter bemyndigelse, vil kunne påklages til en overordnet myndighed.

Med hensyn til udmøntningen af lovforslagets § 1, nr. 3, der åbner mulighed for at fastsætte regler om forbud mod, at helt ned til tre personer befinder sig på samme sted, har flertallet noteret sig, at sundheds- og ældreministeren har tilkendegivet følgende:

- At bestemmelsen kun vil blive udmøntet på baggrund af rådgivning fra sundhedsmyndighederne, og kun, hvis de foreliggende oplysninger tilsiger, at forbuddet er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme alvorlig smittespredning, og at et mindre indgribende forbud ikke er tilstrækkeligt. Rådgivningen fra sundhedsmyndighederne skal være skriftlig og offentligt tilgængelig. Venstres medlemmer af udvalget mener, at i tilfælde af, at regeringen gør brug af bemyndigelsen til at indskrænke forsamlingsfriheden yderligere, bør det ske på en decideret indstilling fra myndighederne, herunder sundhedsmyndighederne.
- At lederne af Folketingets partier vil blive konsulteret forud for en eventuel udmøntning af bestemmelsen, herunder om varigheden af sådanne regler. Venstres medlemmer af udvalget har noteret sig, at regeringen vil konsultere Folketingets partier. Venstre bemærker i den forbindelse, at vi helt fra start har understreget, at dette lovforslag helt og aldeles bygger på regeringens vurdering af Corona-situationen, og at anvendelsen af bemyndigelserne helt og fuldt er regeringens ansvar, samt at Venstre igennem udvalgsbehandlingen klart har tilkendegivet, at vi kun mener, at en yderligere begrænsning af danskernes forsamlingsmuligheder kræver en myndighedsindstilling.
- At bestemmelsen som udgangspunkt ikke vil kunne bruges til at indføre et forbud, der omfatter private boliger.
- At bestemmelsen kun vil blive brugt til at indføre et forbud, der omfatter sammenkomster i private boliger, hvis der opstår tendenser til omgåelse af lukningen af barer, diskoteker og natklubber. I givet fald vil kun sammenkomster, der kan sidestilles med arrangementer m.v. i barer, diskoteker og natklubber, blive omfattet af forbuddet. Almindelige private sammenkomster i form af f.eks. fejring, middage og fester i private boliger vil ikke blive omfattet af et forbud.
- At politiet ikke i medfør af epidemiloven vil få adgang til private boliger uden retskendelse, selv om der indføres et forbud mod sammenkomster, der kan sidestilles med arrangementer m.v. i barer, diskoteker og natklubber. Politiet vil som led i håndhævelsen af et sådant for-

bud kun kunne få adgang til private boliger, i det omfang der er mulighed for det i medfør af retsplejelovens regler om ransagning i forbindelse med efterforskning af kriminalitet. Når betingelserne for ransagning efter disse regler er opfyldt, kræver ransagning af en bolig forudgående retskendelse eller samtykke. Dog kan politiet foretage ransagning uden forudgående retskendelse, hvis formålet ville blive forspildt, hvis politiet skulle afvente en retskendelse. I sådanne tilfælde skal politiet efterfølgende efter anmodning fra den person, hvis bolig er blevet ransaget indhente retskendelse.

Flertallet har også noteret sig, at bemyndigelsesbestemmelsen i lovforslagets § 1, nr. 3, ikke giver sundheds- og ældreministeren mulighed for at indføre forbud mod, at tre eller flere personer, som er nærmeste pårørende, befinder sig samme sted. Nærmeste pårørende er i lovforslaget defineret som en persons ægtefælle, faste samlevende, faste partnere, forældre, børn og søskende. Der er dog tale om en ikke udtømmende opremsning, som derfor også vil omfatte bedsteforældre, bonusbørn, plejebørn m.v. Udvalget har samtidig noteret sig, at sundheds- og ældreministeren har tilkendegivet, at den præcise afgrænsning af nærmeste pårørende vil ske i forbindelse med en eventuel udmøntning af bemyndigelsen, og at den efter omstændighederne også vil kunne omfatte en meget nær ven, som den pågældende person har en sådan relation til, at denne relation kan sidestilles med en relation mellem to nærmeste pårørende. Flertallet noterer sig, at følgegruppen for covid-19 vil blive inddraget og lederne af Folketingets partier konsulteret forud for en eventuel udmøntning af bemyndigelsesbestemmelsen.

Endelig har flertallet noteret sig, at lov om foranstaltninger mod smitsomme sygdomme, herunder de ændringer, der fremgår af nærværende lovforslag, ophæves den 1. marts 2021 (solnedgangsklausul), og at sundheds- og ældreministeren i november 2020 vil fremsætte udkast til revision af loven.

Venstre

Venstres og Liberal Alliances medlemmer af udvalget bemærker, at Danmark fortsat står i en alvorlig og ekstraordinær situation som følge af covid-19.

Alle dele af det danske sundhedsvæsen og ikke mindst det sundhedsfaglige personale påtager sig et stort ansvar for at hjælpe patienter og pårørende bedst mulig igennem følgerne af covid-19 udfordringerne. Men ikke alene er det danske sundhedsvæsen udfordret, også mange virksomheder er netop nu i en yderst svær situation, fordi deres livsgrundlag fra den ene dag til den anden er lukket ned eller ændret markant dels som en konsekvens af regeringens tiltag og dels som en konsekvens af situationen på verdensmarkedet.

Der er i en tid som denne brug for, at vi står sammen og viser tillid. Derfor bakker V og LA op om de tiltag, som indtil nu er fremlagt af regeringen. V og LA bemærker samtidig, at V og LA fortsat forventer, at statsministeren i denne alvorlige situation kun beder om Folketingets tilslutning til meget vidtgående lovgivning, fordi det er bydende nødvendigt, og fordi statsministeren er garant for, at de vide beføjelser, som regeringen hermed får, ikke bliver misbrugt.

Venstre og Liberal Alliance bemærker, at lovforslaget indeholder en række yderligere bemyndigelser til sundheds- og ældreministeren. Disse bemyndigelser skal efter V's og LA's opfattelse ses i sammenhæng med den lange række af vide beføjelser og bemyndigelser, som sundheds- og ældreministeren fik med vedtagelsen af L 133.

Det blev i forbindelse med vedtagelsen af L 133 skrevet ind i betænkningen, at »ministeren vil etablere en følgegruppe bestående af samtlige sundhedsordførere, der løbende kan drøfte aktuelle spørgsmål i forhold til håndteringen af COVID-19. Følgegruppen vil følge udviklingen i smittespredningen og blive inddraget i forbindelse med tiltag, der er på vej, herunder i form af udmøntning af bemyndigelser. I forbindelse med akutte hastesager med behov for hurtig handling, vil følgegruppen blive inddraget hurtigst muligt«. Denne passus bør også gælde for L 158.

Venstre og Liberal Alliance noterer i den sammenhæng, at sundheds- og ældreministeren indtil videre alene har orienteret følgegruppen om sine beslutninger uden forudgående inddragelse, og dermed er beslutningerne alene truffet på ministerens og regeringens ansvar.

Venstre og Liberal Alliance har under såvel udvalgsbehandling som under samråd forsøgt at komme regeringens overvejelser nærmere ift. hvilke konkrete situationer, der vil kunne føre til, at ministeren gør brug af de i lovforslaget nævnte bemyndigelser. Desværre har det ikke været muligt at få klare svar fra regeringen.

På samme måde er det uklart for V og LA, hvilken strategi regeringen har for en genåbning af Danmark, herunder hvordan de nye beføjelser, som regeringen ønsker at få med dette lovforslag, spiller hensigtsmæssigt sammen med en genåbning af Danmark. I samme ombæring giver det anledning til undren, at regeringen beder Folketinget om yderligere beføjelser til at indføre nye restriktioner, når statsministeren på pressemøde den 30. marts 2020 kan oplyse, at der er grund til forsigtig optimisme, fordi tallene viser, at udviklingen i antallet af smittede og indlagte går i den rigtige retning.

De seneste uger har vist, at danskerne står sammen, når det gælder. Myndighedernes anvisninger følges i stort omfang, og der er grund til at rose, at danskerne tager covid-19 alvorligt og derfor tager de nødvendige forholdsregler, som betyder, at vi ved at holde afstand passer bedst på hinanden. Så meget desto mere kan det undre, at regeringen alligevel ser et behov for at gennemføre yderligere tiltag, som altså vil give sundheds- og ældreministeren bemyndigelse til at gennemføre endnu flere restriktioner for danskerne.

Og derfor er det helt afgørende for V og LA, at der ligger sundhedsfaglige vurderinger til grund, hvis de bemyndigelser, som ligger i lovforslaget, skal bringes i anvendelse.

Nærværende lovforslag giver som nævnt en række yderligere bemyndigelser til sundheds- og ældreministeren. Vedtages lovforslaget i sin nuværende form, vil det bl.a. betyde, at sundheds- og ældreministeren vil kunne fastsætte regler om forbud mod, at 3 personer eller flere befinder sig på samme sted. Der er dermed tale om en meget vidtgående indskrænkning i forsamlingsfriheden. Det er V's og LA's opfattelse, at det er helt afgørende, at en beslutning om at

indskrænke forsamlingsfriheden yderligere, end hvad tilfældet allerede er i dag, skal ske på et fagligt funderet grundlag og dermed på indstilling fra de relevante myndigheder, som f.eks. Sundhedsstyrelsen eller Rigspolitiet.

Venstre og Liberal Alliance bemærker i den sammenhæng, at regeringen har lagt op til, at lederne af Folketingets partier vil blive konsulteret forud for en eventuel udmøntning af bestemmelsen vedrørende hvor mange mennesker, der må samle sig, herunder om varigheden af sådanne regler. Det er V's og LA's opfattelse, at en sådan konsultationsordning rejser visse statsretlige betænkeligheder. Der er derfor vigtigt for V og LA at understrege, at en konsultation af partilederne i Folketinget ikke ændrer ved, at det alene og utvetydigt er regeringen og i sidste ende statsministeren, der har ansvaret for de beslutninger, som regeringen træffer, bl.a. med afsæt i dette lovforslag.

Venstre og Liberal Alliance opfordrer regeringen til at ændre lovforslaget, så de i lovforslaget indeholdte bemyndigelser kun kan anvendes efter indstilling fra de relevante myndigheder. V agter at stille ændringsforslag herom, såfremt regeringen ikke efterkommer opfordringen og ønsket fra Venstre, inden forslaget tredjebehandles.

Radikale Venstre, Enhedslisten og Socialistisk Folkeparti

Radikale Venstres, Enhedslistens og Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget noterer sig, at de allerede vedtagne tiltag for at inddæmme spredningen af smitte med SARS-CoV-2 i det danske samfund har haft den ønskede effekt. Partierne noterer sig dog også, at situationen fortsat er alvorlig, og at den positive effekt, vi har opnået med hele samfundets opbakning, hurtigt kan tabes, hvis ikke vi alle fortsat viser hensyn og følger myndighedernes anbefalinger. Derfor kan det desværre blive nødvendigt med yderligere tiltag, hvis udviklingen pludselig går den forkerte vej. Partierne noterer sig særligt, at denne udvikling kan gå meget hurtigt, hvilket man desværre kan se i flere europæiske lande. Derfor kan en hurtig indsats være helt afgørende, selv om vi alle naturligvis ønsker, at der ikke kommer flere indskrænkninger i vores frihed. Fordi der er tale om potentielt ret vidtgående beføjelser, der indskrænker borgernes rettigheder, har det for partierne været afgørende, at loven er bundet af en solnedgangsklausul, at den allerede nedsatte følgegruppe bliver løbende involveret, og at loven revideres til november 2020. Derudover har det været yderst vigtigt at fastslå, at adgang til private hjem kræver en retskendelse, og at alle påbud kan påklages til myndighederne. Endelig har partierne lagt afgørende vægt på, at beslutningen om eventuelt at indskrænke forsamlingsfriheden skal bygge på rådgivning fra sundhedsmyndighederne, at der skal sikres et proportionalitetshensyn, og at det ikke indskrænker vores grundlovssikrede rettigheder om forsamlingsfrihed. Partierne er desuden optaget af at få klarlagt konsekvenserne i forhold til de mest udsatte borgere på bosteder, plejehjem, hospice mm, bl.a. i forhold til den mentale sundhed, som Sundhedsstyrelsen har påpeget vigtigheden af i sit høringssvar. Det samme har en række organisationer, der organiserer bostederne på området, også peget på. Organisationerne har bl.a. haft et ønske om, at man paralleliserer de mindre ”bo-

steder” med familier. Disse forhold og ønsker vil partierne fortsat følge, idet partierne naturligvis fortsat vil sikre imod mere smitteudbredelse både blandt de udsatte og ansatte, dels sikre beboerne værdige og trygge forhold – men også gerne sikre bedre plads til den nære familie – ikke mindst i forhold til de særlige situationer, der kan opstå i forbindelse med livskriser, sygdom og terminal pleje.

Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten

Socialistisk Folkepartis og Enhedslistens medlemmer af udvalget støtter intentionerne i ændringsforslag nr. 5, stillet af DF. Virus skelner ikke mellem turister og arbejdstagere, og det kan være afgørende vigtigt, at vi har mulighed for at forhindre indrejse for borgere, som kommer fra områder, hvor smitte med Covid-19 er udbredt.

Partierne er imidlertid af den opfattelse, at en konkret udmøntning af forslaget er et anliggende for Beskæftigelsesministeriet. Sundheds- og ældreministeren har i den forbindelse tilkendegivet, at der kan indkaldes til forhandling med henblik på drøftelse af udfordringerne med mange udenlandske arbejdere, som kommer til landet fra områder med stor smittespredning. På det grundlag stemmer SF og EL nej til ændringsforslaget.

Dansk Folkeparti

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget støtter flertallets politiske bemærkninger, idet Dansk Folkeparti dog anfører, at der kan være tilfælde, hvor der er politiske beslutninger, som ikke nødvendigvis kommer efter indstilling fra sundhedsmyndighederne. Det har f.eks. været tilfældet med indførelse af den helt nødvendige grænsekontrol under coronakrisen.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget understreger, at det er regeringens ønske at få yderligere bemyndigelser til at have yderligere foranstaltninger i værktøjskassen for at begrænse spredningen af coronasmitte. Det er således regeringen, som må tage det fulde ansvar og stå på mål for konsekvenserne ved anvendelsen af yderligere foranstaltninger og disse bemyndigelser.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget er bevidste om situationens alvor og vil gøre, hvad der er nødvendigt for at begrænse spredningen af coronasmitte. Situationens alvor til trods er Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget fortsat yderst opmærksomme på borgernes retssikkerhed. Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget har noteret sig, at lovforslaget, som giver ministeren vidtgående beføjelser, ikke indebærer, at der vil være afgørelser efter loven, som ikke længere vil kunne påklages til anden administrativ myndighed.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget har også noteret sig, at politiet for at få adgang til private boliger med henblik på at opløse en privat sammenkomst vil skulle gå frem efter de almindelige straffeprocessuelle regler om ransagning i retsplejeloven. Det er således udgangspunktet, at politiet ikke uden en retskendelse kan få adgang til en privat bolig med henblik på at opløse en privat sammenkomst, som skønnes at udgøre en særlig fare for coronasmitte.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget er herudover særlig opmærksomme på, at bestemmelserne om besøgsrestriktioner for anbringelsessteder og botilbud m.v. samt forbud mod at flere befinder sig samme sted ikke medfører en indskrænkning i bedsteforældres mulighed for at passe deres børnebørn, forældres mulighed for at have samvær med deres anbragte børn og plejefamilier samt mindre bosteders mulighed for at fortsætte dagligdagen på familielignende vis.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget er ligeledes opmærksomme på konsekvenserne af et forbud mod ophold på steder, hvortil der er almindelig adgang, særlig i forhold til adgangen til parker, skove, strande og andre naturområder. Dette set i lyset af, at sundhedsmyndighederne gentagne gange har udtalt, at det er godt for både den mentale sundhed og det fysiske velbefindende at komme ud i den friske luft.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget forventer endvidere, at berørte erhvervsdrivende i tilfælde af et forbud mod adgang til lokaler og udendørsområder, som fysiske eller juridiske personer råder over, bliver kompenseret fuldt ud. Dette gælder eksempelvis ejeren af en campingplads, som bliver pålagt at lukke med det formål at begrænse spredningen af coronasmitte.

Endelig forventer Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget, at forbud og restriktioner efter loven alene opretholdes, så længe det er nødvendigt for at begrænse spredningen af coronasmitte. Dette er særlig vigtigt i forhold til opretholdelsen af besøgsrestriktioner på plejehjemmene, da længere tids isolation og manglende aktivitet kan have alvorlige konsekvenser for de ældre såvel fysisk som mentalt. Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget er derfor også optagede af, at de ældre får tilbudt tryghedsopkald under coronakrisen.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget har stillet tre ændringsforslag til lovforslaget.

Det første ændringsforslag adresserer den problemstilling, at asylansøgere på deres vej til Danmark gennemrejser mange lande. Da coronavirussen efterhånden findes overalt, er det ikke usandsynligt, at asylansøgere på deres rejse mod Danmark har pådraget sig smitte.

Det danske samfund og mange andre samfund er lukket ned, og der er indført restriktive regler for, hvor mange borgere der må mødes ad gangen. Politiet patruljer i gader og udskriver om nødvendigt bøder til borgere, hvis de mødes i større antal end tilladt. Borgerne opfordres til at blive hjemme og undgå kontakt med andre. Bevægelsesfriheden er stærkt begrænset, mange grænser er lukkede, og Udenrigsministeriet fraråder alle ikkenødvendige rejser til de fleste lande i verden – alt sammen initiativer, der kan give god mening i en tid, hvor coronasmitten breder sig og fokus skal være på at begrænse udbredelsen af smitten.

Det giver derfor ikke mening, at asylansøgere kan bevæge sig frit omkring og rejse fra land til lande med risiko for at pådrage sig smitte undervejs og bringe den videre. Asylansøgere udgør en risiko for at blive omvandrende smittekilder. Det er ikke blot farligt for asylansøgerne selv, det udgør også en risiko for samfundet.

Coronavirussen (covid-19) er en verdensomspændende livsfarlig virus, der allerede har kostet mange mennesker livet og har globale konsekvenser, herunder for verdensøkonomien, og det er derfor på sin plads, at Danmark fraviger de internationale forpligtelser, som vi har påtaget os, under henvisning til den nye alvorlige situation, der er indtrådt i verden.

Ændringsforslaget har til hensigt at afvise asylansøgere ved grænsen, når det er nødvendigt at forebygge udbredelsen af coronavirussen (covid-19).

Det andet ændringsforslag adresserer den problemstilling, at asylansøgere, afviste asylansøgere, udviste kriminelle udlændinge, personer på tålt ophold m.m., der er indkvarteret på et indkvarteringssted, med deres færden udgør en mulig risiko for at blive omvandrende smittekilder. Det er derfor nødvendigt at pålægge de indkvarterede et udgangsforbud og et besøgsforbud.

Formålet er at undgå smitte og smittespredning af coronavirussen (covid-19), som skyldes at personer fra indkvarteringsstedet pådrager sig smitten ude i samfundet og bringer den med tilbage på indkvarteringsstedet, eller at udefrakommende bringer smitten til indkvarteringsstedet.

Forbuddet skal være gældende under coronakrisen og er et af de mange tiltag, som viser sig nødvendige for at begrænse udbredelsen af smitten. Regeringen har iværksat mange tiltag, der er indgribende for helt almindelige borgers hverdag, bl.a. strikse begrænsninger i bevægelsesfriheden, herunder en de facto- nedlukning af indsatte i fængsels muligheder for udgang og besøg, hvorfor det er relevant at indføre et midlertidigt udgangs- og besøgsforbud for asylansøgere på indkvarteringssteder.

Det tredje ændringsforslag adresserer den problemstilling, at udenlandske arbejdstagere frit kan rejse ind i landet og udgøre en smitterisiko, fordi der ikke stilles krav om, at udenlandske arbejdstagere skal gå i karantæne i 14 dage efter indrejse. Det er derfor nødvendigt for at forebygge eller inddæmme smitte, at ministeren får mulighed for at fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for udenlandske arbejdstageres indrejse her i landet. Formålet er således at begrænse spredningen af coronasmitten.

Dansk Folkeparti finder det vigtigt, at loven bliver revideret løbende, samt at såfremt ministeren vælger at anvende bemyndigelserne, skal det stoppes med det samme, når behovet ikke længere er der. Dansk Folkeparti finder det derfor også nødvendigt med en solnedgangsklausul.

Nye Borgerlige

Nye Borgerliges medlem af udvalget indstiller, at 3. behandling af lovforslaget bliver udsendt. De dele af lovforslaget, som er af ekspropriativ karakter og derfor først kan stadfæstes 3 søgnedage efter Folketingets vedtagelse, kan dog vedtages nu. 3. behandling af den øvrige del af lovforslaget skal udskydes, til der foreligger en konkret sundhedsfaglig vurdering, som er identisk med det, som kræves i ændringsforslag nr. 3, der er fremsat af sundheds- og ældreministeren. Af ændringsforslag nr. 4 fremgår det, at reglerne om forbud mod, at ti eller færre personer befinder sig på samme sted, alene kan fastsættes på baggrund af rådgivning

fra sundhedsmyndighederne og kun, hvis de foreliggende oplysninger tilsiger, at forbuddet er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme alvorlig smittespredning, og at et mindre indgribende forbud ikke er tilstrækkeligt.

Denne situation befinder vi os ikke i. Hvis vi i Danmark måtte komme i en situation, hvor sundhedsmyndighederne anbefaler et forbud mod, at ti eller færre personer befinder sig på samme sted, vil lovforslaget således hurtigt kunne blive tredjebehandlet og vedtaget af Folketinget, stadfæstet og træde i kraft.

5. Ændringsforslag med bemærkninger

Æ n d r i n g s f o r s l a g

Til titlen

Af *sundheds- og ældreministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

1) Efter »sygdomme« indsættes: »og forskellige andre love«.

[Ændring af titlen som følge af tilføjelse af ændringer i flere love]

Af et *mindretal* (DF), tiltrådt af et *mindretal* (NB):

2) Titlen affattes således:

»Forslag
til

Lov om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme og udlændingeloven

(Yderligere foranstaltninger for at forebygge og inddæmme smitte med covid-19 m.v.)«.

[Konsekvensrettelse som følge af ændringsforslag nr. 10 og 11]

Til § 1

Af et *mindretal* (V), tiltrådt af et *mindretal* (LA):

3) Efter nr. 3 indsættes som nyt nummer:

»01 I § 6, stk. 1, indsættes efter 2. pkt. som nyt punktum:

”Regler efter 1. pkt. om forbud mod, at ti eller færre personer befinder sig på samme sted, kan alene fastsættes efter indstilling fra relevante myndigheder, herunder Sundhedsstyrelsen.”«

[Indsættelse af krav om indstilling fra relevante myndigheder, herunder Sundhedsstyrelsen, ved indførelse af forbud mod, at ti eller færre personer befinder sig på samme sted]

Af *sundheds- og ældreministeren*, tiltrådt af et *flertal* (S, RV, SF, EL og Susanne Zimmer (UFG)):

4) Efter nr. 3 indsættes som nyt nummer:

»02. I § 6, stk. 1, indsættes efter 2. pkt. som nyt punktum:

»Regler efter 1. pkt. om forbud mod, at ti eller færre personer befinder sig på samme sted, kan alene fastsættes på baggrund af rådgivning fra sundhedsmyndighederne og kun, hvis de foreliggende oplysninger tilsiger, at forbuddet er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme alvorlig smittespredning, og at et mindre indgribende forbud ikke er tilstrækkeligt.««

[Indsættelse af yderligere betingelser for udmøntning af den foreslåede § 6, stk. 1, om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted]

Af et *mindretal* (DF):

5) Efter nr. 11 indsættes som nyt nummer:

»03. Efter § 12 f indsættes som § 12 g:

»§ 12 g. Sundheds- og ældreministeren kan, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for udenlandske arbejdstageres indrejse i Danmark og om undtagelser hertil. Regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan fravige anden lovgivning.««

[Bemyndigelse til at fastsætte forbud eller restriktioner for udenlandske arbejdstageres indrejse i Danmark]

Af *sundheds- og ældreministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

Ny paragraf

6) Efter § 1 indsættes som ny paragraf:

»§ 01

I erhvervslejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1218 af 11. oktober 2018, foretages følgende ændring:

1. Efter § 49 indsættes:

»§ 49 a. Erhvervsministeren kan som led i håndteringen af covid-19 fastsætte regler om, at fristen i § 49, stk. 1, 1. pkt., forlænges.««

[Bemyndigelse til at forlænge tidsfristen for aflevering af forbrugsregnskaber til lejerne]

Ny paragraf

7) Efter § 1 indsættes som ny paragraf:

»§ 02

I lov om leje, jf. lovbekendtgørelse nr. 927 af 4. september 2019, foretages følgende ændring:

1. Efter § 43 indsættes:

»§ 43 a. Boligministeren kan som led i håndteringen af covid-19 fastsætte regler om, at fristen i § 43, stk. 1, 1. pkt., forlænges.««

[Bemyndigelse til at forlænge tidsfristen for aflevering af forbrugsregnskaber til lejerne]

Ny paragraf

8) Efter § 1 indsættes som ny paragraf:

»§ 03

I lov om leje af almene boliger, jf. lovbekendtgørelse nr. 928 af 4. september 2019, som ændret ved § 6 i lov nr. 498 af 1. maj 2019, foretages følgende ændring:

1. Efter § 56 indsættes:

»§ 56 a. Boligministeren kan som led i håndteringen af covid-19 fastsætte regler om, at fristen i § 56, stk. 1, 1. pkt., forlænges.««

[Bemyndigelse til at forlænge tidsfristen for aflevering af forbrugsregnskaber til lejerne]

Ny paragraf

9) Efter § 1 indsættes som ny paragraf:

»§ 04

I lov om almene boliger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 119 af 1. februar 2019, som ændret ved § 1 i lov nr. 1322 af 27. november 2018, § 5 i lov nr. 498 af 1. maj 2019 og lov nr. 1438 af 17. december 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 44 indsættes som *stk. 2*:

»Stk. 2. Boligministeren kan fravige og supplere reglerne i dette kapitel, når foranstaltninger iværksat i medfør af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme gør det umuligt eller uforholdsmæssig vanskeligt for almene boligorganisationer, selvejende institutioner, kommuner og regioner, som udlejer almene boliger, og beboere at følge reglerne.««

[Bemyndigelse til at fravige regler om beboerdemokrati som følge af foranstaltninger iværksat i medfør af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme]

Ny paragraf

10) Efter § 1 indsættes som ny paragraf:

»§ 05

I lov om godkendelse og syn af køretøjer, jf. lovbekendtgørelse nr. 959 af 24. september 2012, som ændret ved § 2 i lov nr. 385 af 27. april 2016 og lov nr. 1437 af 17. december 2019, foretages følgende ændring:

1. Efter § 3 indsættes:

»§ 3 a. Transportministeren kan som led i håndteringen af covid-19 fastsætte regler om, at frister fastsat i medfør af § 3 suspenderes.««

[Bemyndigelse til at suspendere synsfrister fastsat i medfør af § 3]

Af et *mindretal* (DF), tiltrådt af et *mindretal* (NB):

Ny paragraf

11) Efter § 1 indsættes som ny paragraf:

»§ 06

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1022 af 2. oktober 2019, som ændret senest ved lov nr. 1591 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 28 indsættes som *stk. 10*:

»*Stk. 10*. Når det er nødvendigt for at forebygge udbredelse af coronavirussygdom 2019 (covid-19), kan udlændinge, som påberåber sig at være omfattet af § 7, afvises, jf. *stk. 1*, nr. 7.«

2. I § 48, *stk. 1*, *1. pkt.*, ændres »*stk. 1-4* og *stk. 7*, *3. pkt.*« til: »*stk. 1-4*, *stk. 7*, *3. pkt.*, og *stk. 10*«.

3. I § 48 a, *stk. 1*, *5. pkt.*, indsættes efter »*stk. 7*, *3. pkt.*«, ordene: »eller *stk. 10*«,

4. I § 52 b, *stk. 6*, ændres »*stk. 1-4* og *stk. 7*, *3. pkt.*« til »*stk. 1-4*, *stk. 7*, *3. pkt.*, og *stk. 10*«.

[Afvisning af asylansøgere og konsekvensrettelser]

Ny paragraf

12) Efter § 1 indsættes som ny paragraf:

»§ 07

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1022, som ændret senest ved lov nr. 1591 af 27. december 2019 foretages følgende ændring:

1. Efter § 42 m indsættes:

»§ 42 n. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at der indføres midlertidigt udgangsforbud for alle udlændinge, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, *stk. 5*, når det anses for nødvendigt af hensyn til at forebygge udbredelsen af coronavirussygdom (covid-19).

§ 42 o. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at der indføres midlertidige begrænsninger i adgangen til indkvarteringssteder, jf. § 42 a, *stk. 5*, for besøgende, herunder et fuldstændigt forbud mod besøg, når det anses for nødvendigt af hensyn til at forebygge udbredelsen af coronavirussygdom (covid-19).«

[Udgangsforbud og ophør af besøg]

Til § 2

Af *sundheds- og ældreministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

13) *Stk. 2* affattes således:

»*Stk. 2*. Regler fastsat i medfør af § 12 d, *stk. 2*, og § 13, *stk. 3*, i lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 12 d, *stk. 3*, eller § 13, *stk. 3*, jf. denne lovs § 1, nr. 11 og 12.«
[Lovteknisk ændring]

14) Som *stk. 3* og *4* indsættes:

»*Stk. 3*. § 49 a i lov om leje af erhvervslokaler m.v., § 43 a i lov om leje, § 56 a i lov om leje af almene boliger, § 44, *stk. 2*, i lov om almene boliger m.v. og § 3 a i lov om godkendelse og syn af køretøjer som affattet ved denne lovs § 01, nr. 1, § 02, nr. 1, § 03, nr. 1, § 04, nr. 1, og § 05, nr. 1, ophæves den 1. marts 2021.

Stk. 4. Transportministeren kan i forbindelse med ophævelsen af § 3 a i lov om godkendelse og syn af køretøjer som affattet ved denne lovs § 6, nr. 1, jf. *stk. 3*, fastsætte overgangsregler om håndtering af genindtrædelsen af frister, der efter regler fastsat i medfør af § 3 a har været suspenderet.«
[Solnedgangsklausul og bemyndigelse til at fastsætte overgangsregler i forhold til synsfrister]

Af et *mindretal* (KF):

15) Som *stk. 3* indsættes:

»*Stk. 3*. Sundheds- og ældreministeren kan iværksætte foranstaltningerne i medfør af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme § 6, *stk. 1* og *3*, med tilslutning af et af Folketinget nedsat udvalg. Sundheds- og ældreministeren orienterer forud herfor udvalget om, hvorvidt og i hvilket omfang iværksættelse af de pågældende foranstaltninger ønskes på baggrund af anbefaling fra sundhedsmyndighederne.«

[Indhentelse af tilslutning fra et Folketingsudvalg forud for iværksættelse af foranstaltninger efter § 6, *stk. 1* og *3*]

Af *sundheds- og ældreministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

Til § 3

16) Efter »men« indsættes: »§ 1«.

[Konsekvensrettelse]

B e m æ r k n i n g e r

Til nr. 1

Det foreslås, at lovforslagets titel justeres, som følge af at der med ændringsforslagene foreslås ændringer i lov om leje af erhvervslokaler m.v., lov om leje, lov om leje af almene boliger, lov om almene boliger m.v. og lov om godkendelse og syn af køretøjer.

Til nr. 2

Lovforslagets titel foreslås ændret som konsekvens af ændringsforslag nr. 11 og 12.

Til nr. 3

Det følger af lovforslagets § 1, nr. 3, at epidemilovens § 6, stk. 1, 1. pkt., foreslås ændret således, at sundheds- og ældreministeren – når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet – efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted.

Det foreslås, at der i epidemilovens § 6, stk. 1, indsættes et nyt 3. pkt., hvorefter regler efter 1. pkt. om forbud mod, at 10 eller færre personer befinder sig på samme sted, alene kan fastsættes efter indstilling fra relevante myndigheder, herunder Sundhedsstyrelsen.

Ændringsforslaget indebærer, at der alene kan fastsættes regler om forbud mod, at ti eller færre personer befinder sig på samme sted, hvis der foreligger en indstilling herom fra relevante myndigheder, herunder Sundhedsstyrelsen.

Til nr. 4

Det følger af lovforslagets § 1, nr. 4, at epidemilovens § 6, stk. 1, 1. pkt., foreslås ændret således, at sundheds- og ældreministeren – når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet – efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted.

Det foreslås, at der i lovforslaget efter nr. 4 indsættes et nyt nummer, hvori det foreslås, at der i epidemilovens § 6, stk. 1, efter 2. pkt. indsættes et nyt punktum, hvorefter regler efter 1. pkt. om forbud mod, at ti eller færre personer befinder sig på samme sted, alene kan fastsættes på baggrund af rådgivning fra sundhedsmyndighederne og kun, hvis de foreliggende oplysninger tilsiger, at forbuddet er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme alvorlig smittespredning, og at et mindre indgribende forbud ikke er tilstrækkeligt.

Ændringsforslaget indebærer bl.a., at der alene kan fastsættes regler om forbud mod, at ti eller færre personer befinder sig på samme sted, hvis der foreligger oplysninger fra sundhedsmyndighederne, der tilsiger, at et forbud mod, at flere end ti personer befinder sig på samme sted, ikke er tilstrækkeligt, og at det således er nødvendigt – og dermed proportionalt – at iværksætte yderligere initiativer for at forebygge eller inddæmme alvorlig smittespredning af en alment farlig sygdom, herunder covid-19, her i landet. Det er således forudsat, at sundheds- og ældreministeren rådfører sig med sundhedsmyndighederne, inden sådanne regler fastsættes.

Dette kan f.eks. være i tilfælde, hvor sundhedsmyndighederne finder, at der er indikationer på, at der sket en uventet negativ udvikling i antallet af smittede med covid-19 med heraf følgende forventede kapacitetsudfordringer i sundhedsvæsenet. Det kan endvidere være i tilfælde, hvor sundhedsmyndighederne bl.a. på baggrund af oplysninger fra politiet konstaterer, at der er sket en u hensigtsmæssig ændring i adfærdsmønstre i befolkningen generelt eller blandt smittede, der medfører en ikke ubetydelig risiko for, at antallet af smittede med covid-19 vil stige. Der kan f.eks. være tale om oplysninger fra politiet om, at der ses tendenser til, at myn-

dighedernes generelle anbefalinger om, at så få personer som muligt befinder sig på samme sted, ikke efterleves i tilstrækkeligt omfang.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse ikke har betydning i de tilfælde, hvor der i øvrigt fastsættes nye regler om forbud mod, at flere end ti personer befinder sig på samme sted, herunder hvis dette antal justeres i opadgående retning.

Udmøntningen af bestemmelsen vil skulle afspejle det konkrete situationsbillede.

Til nr. 5

Dansk Folkepartis formål med ændringsforslaget at få fastsat regler for udenlandske arbejdstageres indrejse med henblik på at begrænse spredningen af coronasmitte.

Det fremgår af svaret på L 158, spm. 57, at det på baggrund af de senest tilgængelige tal i jobindsats.dk vurderes, at der før coronakrisens indtræden var 45.000 EU-borgere, der var ansat hos en dansk arbejdsgiver og havde bopæl i udlandet. 15.000 personer er bosat i Tyskland og Sverige, og disse må under normale forhold antages at pendle jævnlige. Hertil kommer danske statsborgere bosat i udlandet.

Dansk Folkepartis ændringsforslag indebærer, at sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, kan fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for udenlandske arbejdstageres indrejse i Danmark. Reglerne skal fastlægges efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren.

Den parlamentariske følgegruppe skal inddrages, før ministeren udmønter bemyndigelsen med konkrete tiltag.

Reglerne kan omfatte undtagelser, bl.a. således at udenlandske arbejdstagere med livsnødvendige job skal undtages.

Til nr. 6

Det fremgår af 45, stk. 1 og 2, i erhvervslejeloven, at udlejere, der leverer varme og vand m.v. til lejerne, kan kræve deres udgifter til lejerens forbrug og andel i andre udgifter refunderet, og at udgifterne skal opgøres i et forbrugsregnskab for ejendommen.

Det fremgår af § 49, stk. 1, 1. pkt., i erhvervslejeloven, at forbrugsregnskabet skal være kommet frem til lejerne senest 4 måneder efter regnskabsårets udløb. Hvis regnskabet ikke er kommet frem til lejeren ved udløbet af fristen, mister udlejeren sin ret til at kræve tillægsbetaling af lejeren, jf. § 51, stk. 1, i erhvervslejeloven. Aflæggelsen af forbrugsregnskab forudsætter, at professionelle aflæsere får fysisk adgang til lejemålene og foretager fysisk aflæsning af forbrugsmålere i lejemålene.

Det betyder, at forbrugsregnskaber, hvor regnskabsåret udløber i andet kvartal 2020, skal fremsendes til lejerne senest 4 måneder efter den varmere regnskabstermin, som gælder for ejendommen. Det forudsætter, at de professionelle aflæsere får fysisk adgang til lejemålene og foretager fysisk aflæsning af forbrugsmålere i lejemålene i forbindelse med regnskabsårets udløb. På grund af den ekstraordinære situation i marts 2020, hvor regeringen har iværksat en række

særlige tiltag for at hindre spredning af covid-19-virussen blandt befolkningen, vurderes det, at de professionelle aflæseres besøg i de mange lejemaal i perioden marts-april 2020 vil indebære en væsentlig risiko for spredning af covid-19-virussen blandt lejerne. Det vurderes derfor at være nødvendigt at forlænge fristen for aflæggelse af forbrugsregnskab midlertidigt på grund af risikoen for spredning af smitte med covid-19 blandt lejerne.

Det foreslås derfor, at der i § 49 a indsættes en bemyndigelse til, at erhvervsministeren som led i håndteringen af covid-19 kan forlænge fristen i § 49, stk. 1, 1. pkt., for aflevering af forbrugsregnskab til lejerne.

Det er hensigten, at bemyndigelsen skal benyttes til at forlænge fristen for aflæggelse af forbrugsregnskaber for erhvervslejemaal midlertidigt i 2020 for at forebygge spredning af covid-19 blandt lejerne i tillæg til de øvrige særlige foranstaltninger, der er iværksat af regeringen for at forebygge spredning af covid-19 blandt befolkningen.

Til nr. 7

Det fremgår af 37, stk. 1 og 2, i lejeloven, at udlejere, der leverer varme og vand m.v. til lejerne, kan kræve deres udgifter til lejerens forbrug og andel i andre udgifter refunderet, og af § 37, stk. 1, fremgår, at udgifterne skal opgøres i et forbrugsregnskab for ejendommen.

Det fremgår af § 43, stk. 1, 1. pkt., i lejeloven, at forbrugsregnskabet skal være kommet frem til lejerne senest 4 måneder efter regnskabsårets udløb. Hvis regnskabet ikke er kommet frem til lejeren ved udløbet af fristen, mister udlejeren sin ret til at kræve tillægsbetaling af lejeren, jf. § 45 b, stk. 1, i lejeloven. Aflæggelsen af forbrugsregnskab forudsætter, at professionelle aflæsere får fysisk adgang til lejemålene og foretager fysisk aflæsning af forbrugsmålere i lejemålene.

Det betyder, at forbrugsregnskaber, hvor regnskabsåret udløber i andet kvartal 2020, skal fremsendes til lejerne senest 4 måneder efter den varmeregnskabstermin, som gælder for ejendommen. Det forudsætter, at de professionelle aflæsere får fysisk adgang til lejemålene og foretager fysisk aflæsning af forbrugsmålere i lejemålene i forbindelse med regnskabsårets udløb. På grund af den ekstraordinære situation i marts 2020, hvor regeringen har iværksat en række særlige tiltag for at hindre spredning af covid-19-virussen blandt befolkningen, vurderes det, at de professionelle aflæseres besøg i de mange lejemaal i perioden marts-april 2020 vil indebære en væsentlig risiko for spredning af covid-19-virussen blandt lejerne. Det vurderes derfor at være nødvendigt at forlænge fristen for aflæggelse af forbrugsregnskab midlertidigt på grund af risikoen for spredning af smitte med covid-19 blandt lejerne.

Det foreslås derfor, at der i § 43 a indsættes en bemyndigelse til, at boligministeren som led i håndteringen af covid-19 kan forlænge fristen i § 43, stk. 1, 1. pkt., for aflevering af forbrugsregnskab til lejerne.

Det er hensigten, at bemyndigelsen skal benyttes til at forlænge fristen for aflæggelse af forbrugsregnskaber for boliglejemaal midlertidigt i 2020 for at forebygge spredning af covid-19 blandt lejerne i tillæg til de øvrige særlige foran-

staltninger, der er iværksat af regeringen for at forebygge spredning af covid-19 blandt befolkningen.

Til nr. 8

Det fremgår af 52, stk. 1 og 2, i almenlejeloven, at udlejere, der leverer varme og vand m.v. til lejerne, kan kræve deres udgifter til lejerens forbrug og andel i andre udgifter refunderet, og at udgifterne skal opgøres i et forbrugsregnskab for ejendommen.

Det fremgår af § 56, stk. 1, 1. pkt., i almenlejeloven, at forbrugsregnskabet skal være kommet frem til lejerne senest 4 måneder efter regnskabsårets udløb. Hvis regnskabet ikke er kommet frem til lejeren ved udløbet af fristen, mister udlejeren sin ret til at kræve tillægsbetaling af lejeren, jf. § 58, stk. 1, i almenlejeloven. Aflæggelsen af forbrugsregnskab forudsætter, at professionelle aflæsere får fysisk adgang til lejemålene og foretager fysisk aflæsning af forbrugsmålere i lejemålene.

Det betyder, at forbrugsregnskaber, hvor regnskabsåret udløber i andet kvartal 2020, skal fremsendes til lejerne senest 4 måneder efter den varmeregnskabstermin, som gælder for ejendommen. Det forudsætter, at de professionelle aflæsere får fysisk adgang til lejemålene og foretager fysisk aflæsning af forbrugsmålere i lejemålene i forbindelse med regnskabsårets udløb. På grund af den ekstraordinære situation i marts 2020, hvor regeringen har iværksat en række særlige tiltag for at hindre spredning af covid-19-virussen blandt befolkningen, vurderes det, at de professionelle aflæseres besøg i de mange lejemaal i perioden marts-april 2020 vil indebære en væsentlig risiko for spredning af covid-19-virussen blandt lejerne. Det vurderes derfor at være nødvendigt at forlænge fristen for aflæggelse af forbrugsregnskab midlertidigt på grund af risikoen for spredning af smitte med covid-19 blandt lejerne.

Det foreslås derfor, at der i § 56 a indsættes en bemyndigelse til, at boligministeren som led i håndteringen af covid-19 kan forlænge fristen i § 56, stk. 1, 1. pkt., for aflevering af forbrugsregnskab til lejerne.

Det er hensigten, at bemyndigelsen skal benyttes til at forlænge fristen for aflæggelse af forbrugsregnskaber for boliglejemaal midlertidigt i 2020 for at forebygge spredning af covid-19 blandt lejerne i tillæg til de øvrige særlige foranstaltninger, der er iværksat af regeringen for at forebygge spredning af covid-19 blandt befolkningen.

Til nr. 9

Det fremgår af § 5 b i lov om almene boliger m.v., at almene boligorganisationer skal give beboerne indflydelse på egne boforhold. I kapitel 2 i almenboligloven er der fastsat en række detaljerede regler om beboerdemokrati. Almene boligorganisationer er private foreninger, som er godkendt af kommunalbestyrelsen til at drive almen boligvirksomhed, jf. § 1 i lov om almene boliger m.v. Almene boligorganisationer er underlagt en tæt regulering og offentligt tilsyn. Reglerne i lovens kapitel 2 forudsætter, at der afholdes generalforsamlinger og repræsentantskabsmøder, hvor lejerne bl.a. vælger medlemmer til bestyrelsen. På grund af den ekstraordinære situation i marts 2020, hvor regeringen i medfør af §

6, stk. 1, i epidemiloven, har iværksat forbud mod afholdelse og deltagelse i større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. er det ikke muligt at afholde de nævnte møder som forudsat.

Det foreslås, at boligministeren kan fravige og supplere regler i kapitel 2 om beboerdemokrati, når foranstaltninger iværksat i medfør af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (epidemiloven) gør det umuligt eller uforholdsmæssig vanskeligt for almene boligorganisationer, selvejende institutioner, kommuner og regioner, som udlejer almene boliger, og beboere at følge reglerne.

Det er hensigten, at bemyndigelsen bl.a. kan benyttes til, at boligministeren kan fastsætte regler om beboerdemokrati i den almene boligsektor, som fraviger eller supplerer regler fastsat i almenboligloven, i det omfang det som følge af foranstaltninger iværksat i medfør af epidemiloven vil være umuligt eller uforholdsmæssig vanskeligt for almene boligorganisationer m.v. og beboere at følge reglerne.

Den foreslåede bestemmelse har således bl.a. til formål at tage højde for, at almene boligorganisationer, beboere og andre som følge af de foranstaltninger, der træffes i medfør af epidemiloven, kan komme i en situation, hvor det ikke er muligt for dem at afholde de møder, som det er forudsat i lovgivningen.

Som eksempel kan muligheden for at afholde afdelingsmøder nævnes. En almen boligorganisation skal være opdelt i et antal boligafdelinger for hvert byggefortagende, som er økonomisk uafhængigt af de andre boligafdelinger og af boligorganisationen, jf. § 16, stk. 1, i lov om almene boliger m.v. Boligafdelingens afdelingsmøde, som består af afdelingens lejere og øvrige myndige husstandsmedlemmer, har kompetencen til at beslutte driftsbudgettet for det kommende budgetår, jf. § 36, stk. 1, i lov om almene boliger m.v. Budgetåret behøver ikke følge kalenderåret. Huslejen for det kommende år fastsættes sådan, at de samlede lejeindtægter giver afdelingen mulighed for at afholde de udgifter, der er forbundet med driften (balancelejeprincippet), jf. § 45, stk. 1, i lov om almene boliger m.v.

Når der i medfør af § 6, stk. 1, i epidemiloven, er fastsat regler om forbud mod afholdelse og deltagelse i større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v., vil det kunne forhindre, at der vedtages et driftsbudget på et afdelingsmøde som forudsat i § 36, stk. 1, i lov om almene boliger m.v. I medfør af det foreslåede § 44, stk. 2, vil der derfor kunne fastsættes regler om, at boligorganisationen på visse betingelser kan fastsætte et driftsbudget for det kommende år uden godkendelse på et afdelingsmøde. Desuden vil der kunne fastsættes regler, der giver adgang til aflysning eller udskydelse af afdelingsmøder i almene boligafdelinger.

Det bemærkes, at ovenstående er et eksempel på, hvad den foreslåede bemyndigelse kan anvendes til. Regler udstedt i medfør af bestemmelsen vil således kunne omfatte alle situationer, hvor foranstaltninger iværksat i medfør af epidemiloven gør det umuligt eller uforholdsmæssig vanskeligt for boligorganisationer m.v. og beboere at følge regler for beboerdemokratiet i den almene boligsektor. Det gælder for eksempel også i forhold til generalforsamlinger og repræ-

sentantskabsmøder, herunder frister for godkendelse af regnskaber ved udskydelse af sådanne møder.

I det omfang, boligministeren fastsætter sådanne regler i en bekendtgørelse, vil der samtidig blive fastsat en udløbsklausul for bekendtgørelsen. Efter udløbet af sådanne midlertidige regler genindtræder de indtil da gældende regler for almene boligorganisationer m.v. og beboere.

Til nr. 10

Det følger af § 3, stk. 1, i lovebekendtgørelse nr. 959 af 24. september 2012 om godkendelse og syn af køretøjer (synsloven), at et registreret eller godkendt køretøj skal fremstilles og godkendes ved syn efter indkaldelse. Indkaldelser efter bestemmelsen sendes af Færdselsstyrelsen til registrerede ejere eller brugere af køretøjer. I forbindelse med indkaldelsen fastsættes en frist for, hvornår køretøjet senest skal være synet.

Af § 3, stk. 2, fremgår det, at politiet kan inddrage et køretøjs nummerplader, hvis køretøjet efter indkaldelsen ikke fremstilles eller godkendes ved syn eller omsyn.

Endelig følger det af § 3, stk. 3, at hvis et køretøj ikke er godkendt senest 10 uger efter den frist, der er angivet i indkaldelsen til syn, kan Trafikstyrelsen (nu Færdselsstyrelsen) udstede påbud om, at køretøjets nummerplader omgående skal afleveres til SKAT.

Efter synslovens § 13, stk. 1, kan en registreret ejer eller bruger af et køretøj, som ikke fremstiller sit køretøj til syn inden for den angivne frist i synsindkaldelsen, jf. synslovens § 3, stk. 1, straffes med bøde, ligesom en registreret ejer eller bruger af et køretøj kan straffes med bøde for ikke at efterkomme Færdselsstyrelsens påbud efter synslovens § 3, stk. 3. Efter synslovens § 13 a kan Trafikstyrelsen (nu Færdselsstyrelsen) i et bødeforlæg tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig og rede til inden for en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Efter den foreslåede § 3 a kan transportministeren som led i håndteringen af covid-19 fastsætte regler om, at frister fastsat i medfør af synslovens § 3 suspenderes.

I en situation med alvorlig smittefare som f.eks. den verserende smitterisiko i forbindelse med covid-19-virusen er det afgørende, at personer ikke omgås unødigt med risiko for at sprede smitten. Med den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse kan transportministeren således fastsætte midlertidige regler, som suspenderer frister efter synslovens § 3 i en afgrænset periode. Det vil samtidig betyde, at registrerede ejere eller brugere af et indkaldt køretøj ikke vil blive sanktioneret med bøder, bødeforelæg eller nummerpladeinddragelse for at overskride synsfristen, idet sanktioner efter synsloven på dette punkt altid udløses ved overskridelser af frister efter § 3. Med den foreslåede bestemmelse kan der også fastsættes regler for håndteringen af verserende sager, f.eks. hvor en registreret ejer eller bruger af et køretøj har overskredet en synsfrist før en eventuel periode med smitterisiko og har fået en ny synsfrist, som falder inden for en smitteperiode. I sådanne verserende sager kan det også blive nødvendigt at suspendere frister, idet hensynet til at undgå unødigt samkvem i en synshal også vil gælde her.

Det bemærkes, at Færdselsstyrelsen indkalder over 20.000 køretøjer til syn hver uge, hvorfor det ikke vil være muligt at behandle overskridelser af synsfrister på grund af smittefare individuelt. I en sådan situation vil det derfor være nødvendigt generelt at suspendere synsfristen.

Sammen med de regler om suspension af frister, som transportministeren fastsætter ved bekendtgørelse, vil der samtidig blive fastsat en udløbsklausul på bekendtgørelsen, der er tilpasset det aktuelle risikobillede ved covid-19. Med den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse kan transportministeren således også – i forbindelse med udløb af udstedte bekendtgørelser – fastsætte overgangsregler om, hvordan registrerede ejere eller brugere af køretøjer skal forpligtes til igen at overholde nye frister efter suspension af de oprindelige, genindkaldes til nyt syn m.v. Med bemyndigelsen kan ministeren endvidere fastsætte overgangsregler om håndtering af sanktionsforløb, som blev igangsat før covid-19, men hvor nye frister også er blevet suspenderet. Det kan f.eks. være den situation, at en registreret ejer af et køretøj har overskredet en synsfrist, der lå før covid-19, og har fået meddelt en ny synsfrist, som ligger efter covid-19. Formålet med bestemmelsen er således hurtigst muligt at få genetableret retstilstanden på synsområdet til en normal situation og få samlet op i forhold til de køretøjer, som ikke er blevet synet m.v. under perioden med covid-19. Sådanne overgangsregler vil kunne komme på tale, hvis tiltag som følge af covid-19 ophæves før den 1. marts 2021, hvor den foreslåede bemyndigelse hjemmel i synslovens § 3 a automatisk ophæves.

Til nr. 11

Baggrunden for ændringsforslaget er, at asylansøgere har rejst gennem mange lande på deres vej til Danmark, og da Coronavirussen efterhånden findes overalt, er det ikke utænkeligt, at asylansøgere har pådraget sig smitte under rejsen til Danmark.

Derfor bør Danmark indtil videre suspendere asylansøgers ret til at søge asyl i Danmark og til at få deres ansøgning behandlet her, og asylansøgere skal derfor afvises ved grænseovergangene til Danmark.

I den almindelige folkeret er det anerkendt, at der gælder en klausul, hvorefter en folkeretlig aftale kan bringes til ophør uanset grundprincippet om aftalers bindende kraft. Det følger heraf, at enhver aftale anses for indgået med det forbehold, at omstændighederne ikke forandrer sig væsentligt, således at aftalens opfyldelse bliver til alvorlig skade for parten. Hvis der er tale om forandringer, der indebærer, at uforandret opfyldelsespligt alvorligt ville true statens eksistens eller velfærd, vil aftalen kunne tilsidesættes ud fra almindelige nødretsgrundsætninger. Det er således muligt folkeretligt i ekstraordinære situationer at påberåbe sig reglerne om fundamentalt ændrede omstændigheder.

Ændringsforslaget vil indebære, at asylansøgere på samme måde som udlændinge, der ikke har opholdstilladelse eller ikke har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort her i landet, og nordiske statsborgere, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved de danske grænser i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, det vil

sige, hvis sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Bestemmelsen vil give adgang til at afvise asylansøgere ved indrejse fra såvel andre Schengenlande som lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, jf. stk. 3.

Det vil være en forudsætning for, at der kan ske afvisning af asylansøgere efter ændringsforslaget, at det er nødvendigt for at forebygge udbredelse af coronavirussygdom 2019 (covid-19).

Efter udlændingelovens § 48, stk. 1, 1. pkt., kan afgørelse om afvisning ved indreisen, jf. § 28, stk. 1-4, og stk. 7, 3. pkt., træffes af vedkommende politidirektør.

Efter ændringsforslaget vil det være politiet, der i de enkelte tilfælde træffer afgørelse om afvisning ved grænsen efter udlændingelovens almindelige regler.

Det foreslås således med ændringsforslaget, at politiet i udlændingelovens § 48, stk. 1, 1. pkt., tillægges kompetence til efter den foreslåede regel i udlændingelovens § 28, stk. 10, at træffe afgørelse om afvisning ved grænsen.

Politiets afgørelse om afvisning meddeles udlændingen skriftligt. Dette kan ske ved anvendelsen af en standardformular om, at afvisning har fundet sted.

Efter udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., træffer Udlændingestyrelsen, hvis en udlænding påberåber sig at være omfattet af § 7, snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse.

Det foreslås med ændringsforslaget, at § 48 a, stk. 1, ikke finder anvendelse, hvis politiet efter den foreslåede bestemmelse i § 28, stk. 10, har truffet afgørelse om afvisning ved indreisen.

I tilfælde, hvor politiet i overensstemmelse med ændringsforslaget i udlændingelovens § 28, stk. 10, har afvist en udlænding ved indreisen, træffer Udlændingestyrelsen således efter ændringsforslaget ikke afgørelse om bl.a. afvisning eller udvisning efter udlændingelovens § 48 a, 1. pkt., for så vidt angår en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 (asyl).

Til nr. 12

Dansk Folkeparti foreslår et udgangsforbud for alle udlændinge, der er indkvarteret på indkvarteringssteder efter udlændingelovens § 42 a, stk. 5. Det omfatter således alle asylcentre, herunder modtage-, opholds-, hjem- og udrejsecentre.

Dansk Folkeparti foreslår endvidere, at udlændinge, der er indkvarteret på indkvarteringssteder, ikke kan modtage besøg. Det omfatter således alle asylcentre, herunder modtage-, opholds-, hjemrejse- og udrejsecentre.

Baggrunden for ændringsforslaget er, at som reglerne er i dag, er de nævnte persongrupper ikke frihedsberøvede, hvorfor de kan færdes frit og modtage besøgende.

Det skal undgås, at smitte kommer ind på centrene, hvilket bl.a. vil umuliggøre udsendelse til hjemlandet, hvis der pludselig skulle være mulighed for det.

Ad § 42 n

Med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 42 n foreslås det, at Udlændingestyrelsen kan fastsætte et udgangsforbud for alle udlændinge, der er indkvarteret på indkvarteringssteder efter udlændingelovens § 42 a, stk. 5. Det omfatter således alle asylcentre, herunder modtage-, opholds-, hjemrejse- og udrejsecentre.

Udgangsforbuddet vil således også omfatte alle udlændinge, herunder alle asylansøgere, afviste asylansøgere, udlændinge på tålt ophold, kriminelle udviste udlændinge, som er indkvarteret på indkvarteringssteder efter Udlændingestyrelsens bestemmelse.

Udgangsforbuddet indebærer, at alle udlændinge, der er indkvarteret på indkvarteringssteder efter Udlændingestyrelsens bestemmelse, vil være omfattet af en generel regel, der forbyder dem at forlade indkvarteringsstedet.

Formålet med den foreslåede bestemmelse i § 42 n er at undgå smitte og spredning af covid-19 for beboere på et indkvarteringssted, også fordi smitte af en udlænding vil betyde, at der i en periode ikke kan ske udsendelse til hjemlandet, når muligheden herfor måtte opstå.

Der er tale om et midlertidigt udgangsforbud, idet formålet er at begrænse smitte og spredning af covid-19, og forbuddet vil således kun gælde, indtil coronakrisen er overstået. Det forudsættes således, at udgangsforbuddet kan iværksættes for en periode på som udgangspunkt op til 14 dage ad gangen.

Med forslaget forudsættes det, at politiet vil skulle yde bistand som led i håndhævelsen af ovennævnte tiltag. De konkrete ressourcemæssige konsekvenser for de berørte myndigheder vil skulle afdækkes nærmere.

Ad § 42 o

Med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 42 o foreslås det, at Udlændingestyrelsen kan bestemme, at udlændinge, der er indkvarteret på indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, ikke kan modtage besøg. Det omfatter således alle asylcentre, herunder modtage-, opholds-, hjemrejse- og udrejsecentre.

Forbuddet mod besøg vil således også omfatte alle udlændinge, herunder alle asylansøgere, afviste asylansøgere, udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste udlændinge, som er indkvarteret på indkvarteringssteder efter Udlændingestyrelsens bestemmelse.

Formålet med den foreslåede bestemmelse i § 42 o er at undgå smitte og spredning af covid-19 for beboere på et indkvarteringssted, også fordi smitte af en udlænding vil betyde, at der i en periode ikke kan ske udsendelse til hjemlandet, når muligheden herfor måtte opstå.

Afgangen til besøg på modtage-, opholds-, hjemrejse- og udrejsecentre er ikke fastsat ved lov, men er i dag i et vist omfang reguleret gennem husordener udarbejdet af de respektive indkvarteringsoperatører. Husordenerne kan eksempelvis fastsætte retningslinjer om, at besøg afvikles på beboerens værelse.

Udlændingemyndighederne har som en del af inddæmningsstrategien allerede indført midlertidige tiltag, der skal mindske smittespredningen. Et af disse tiltag er et stop for ordinære besøg på indkvarteringsstederne. Det indebærer

dog, at der f.eks. kan gennemføres besøg, der har karakter af samvær mellem et barn og en forælder, eller at udlændingen kan få besøg af sin advokat eller en anden partsrepræsentant.

Der indsættes med den foreslåede bestemmelse i § 42 o en hjemmel til, at Udlændingestyrelsen kan træffe beslutning om ophør af adgangen til besøg på alle indkvarteringssteder i asylcentersystemet. Forslaget indebærer, at alle former for besøg ophører, herunder besøg fra familiemedlemmer, venner, advokater og andre partsrepræsentanter. Det vil også omfatte besøg, der har karakter af samvær mellem et barn og en forælder. De indkvarterede må i stedet opretholde telefonisk og elektronisk kontakt i den periode, hvor besøgsophøret er iværksat.

Der er tale om et midlertidigt ophør i adgangen til besøg, idet formålet er at begrænse smitte og spredning af covid-19, og ophøret vil således kun gælde, indtil coronakrisen er overstået. Det forudsættes således, at Udlændingestyrelsen for en periode på som udgangspunkt op til 14 dage ad gangen kan indføre et ophør for alle former for besøg for at sikre, at de indkvarterede, personalet og myndigheder eller andre, der måtte have deres daglige gang på stedet, ikke udsættes for smittespredning fra udefrakommende personer.

Med ændringsforslaget forudsættes det, at politiet vil skulle yde bistand som led i håndhævelsen af ovennævnte tiltag. De konkrete ressourcemæssige konsekvenser for de berørte myndigheder vil skulle afdækkes nærmere.

Til nr. 13

Det foreslås, at bestemmelsen nyaffattes, således at henvisningerne til epidemilovens § 1, stk. 2, §§ 6, 6 a og 12 a-12 c og § 29, stk. 2, udgår, da de ikke er nødvendige.

Til nr. 14

Det foreslås, at der i stk. 3 indsættes en solnedgangsklausul for de foreslåede bestemmelser i § 49 a i lov om leje af erhvervslokaler m.v., § 43 a i lov om leje, § 56 a i lov om leje af almene boliger, § 44, stk. 2, i lov om almene boliger m.v. og § 3 a i lov om godkendelse og syn af køretøjer, således at bestemmelserne ophæves den 1. marts 2021.

Det betyder, at de bestemmelser, der indsættes i de ovennævnte love, automatisk ophæves den 1. marts 2021, medmindre Folketinget forinden beslutter at forlænge bestemmelsernes gyldighedsperiode.

Med det foreslåede stk. 4 bemyndiges transportministeren til i forbindelse med ophævelsen af § 3 a i lov om godkendelse og syn af køretøjer som affattet ved denne lov, at fastsætte overgangsregler om håndtering af genindtrædelsen af frister, der efter regler fastsat i medfør af § 3 a har været suspenderet.

Med bemyndigelsen kan ministeren med virkning for en overgangsperiode efter den 1. marts 2021, hvor særreglen i § 3 a om suspension af synsfristerne ophæves ved solnedgangsklausulen, fastsætte regler om, hvordan registrerede ejere eller brugere af køretøjer skal forpligtes til igen at overholde nye frister efter suspension af de oprindelige, genindkaldes til nyt syn m.v. Med bemyndigelsen kan ministeren endvidere fastsætte overgangsregler om håndtering af sanktionsforløb, som blev igangsat før covid-19, men hvor

nye frister også er blevet suspenderet. Det kan f.eks. være den situation, at en registreret ejer af et køretøj har overskredet en synsfrist, der lå før covid-19, og har fået meddelt en ny synsfrist, som ligger efter covid-19. Formålet med bestemmelsen er således hurtigst muligt at få genetableret retstilstanden på synsområdet til en normal situation og få samlet op i forhold til de køretøjer, som ikke er blevet synet m.v. under perioden med covid-19.

Til nr. 15

Det Konservative Folkeparti bemærker, at der med lovforslaget kan igangsættes omfattende og vidtgående initiativer, herunder at mindske forsamlingsmulighederne for danskerne til at omfatte ikke flere end 3 personer, uden at ministeren orienterer Folketingets partier herom, og uden at ministeren indhenter en skriftlig tilladelse fra Folketingets partier herom.

Lovforslagets § 6, stk. 1, indebærer bl.a., at den gældende mulighed for at fastsætte regler om forbud mod forsamlinger m.v. udvides fra i dag at omfatte større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. til at omfatte muligheden for at fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted. Dermed vil der som den nedre grænse kunne fastsættes regler om forbud mod, at tre personer eller flere befinder sig på samme sted.

Herudover foreslås i lovforslaget (§ 6, stk. 3) indført en mulighed for, at politiet, hvis det er nødvendigt, i en bestemt periode kan nedlægge forbud mod at tage ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang. Hjemmel vil f.eks. kunne bruges, hvis politiet erfarer, at der på bestemte steder gentagne gange samler sig menneskemængder på en sådan måde, at der er forhøjet smittefare.

Det Konservative Folkeparti foreslår på baggrund af karakteren af disse meget indgribende og vidtgående foranstaltninger, at sundheds- og ældreministeren kun kan iværksætte foranstaltninger i medfør § 6, stk. 1 og 3, med tilslutning af et af Folketinget nedsat udvalg (p.t. Sundheds- og Ældreudvalget).

Det Konservative Folkeparti ønsker, at regeringen kan handle for at reducere smitten i Danmark, men er samtidig betænkelige ved at stemme for så vidtgående indgreb, som regeringen foreslår. Derfor finder Det Konservative Folkeparti behov for en demokratisk kontrol med beføjelserne.

Sundheds- og ældreministeren skal herudover forud herfor orientere udvalget om, hvorvidt og i hvilket omfang iværksættelse af de pågældende foranstaltninger ønskes på baggrund af anbefaling fra sundhedsmyndighederne.

Til nr. 16

Det foreslås, at lovforslagets § 3 om den territoriale gyldighed justeres som konsekvens af indsættelsen af de nye

paragraffer, som ikke skal finde anvendelse på Færøerne og i Grønland og ikke skal kunne sættes i kraft ved kongelig anordning for Færøerne og Grønland.

6. Udvalgsarbejdet

Lovforslaget blev fremsat den 26. marts 2020 og var til 1. behandling samme dag. Lovforslaget blev efter 1. behandling henvist til behandling i Sundheds- og Ældreudvalget.

Oversigt over lovforslagets sagsforløb og dokumenter

Lovforslaget og dokumenterne i forbindelse med udvalgsbehandlingen kan læses under lovforslaget på Folketingets hjemmeside www.ft.dk.

Møder

Udvalget har behandlet lovforslaget i 4 møder.

Hørings svar

Et udkast til lovforslaget er ikke forinden fremsættelsen sendt i høring. Under hensyn til at lovforslaget hastebehandles, er lovforslaget heller ikke sendt i høring samtidig med fremsættelsen.

Sundheds- og ældreministeren har fremsendt bemærkning fra Sundhedsstyrelsen, Styrelsen for Patientsikkerhed, Statens Serum Institut og Styrelsen for Patientklager i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget.

Bilag

Under udvalgsarbejdet er der omdelt 12 bilag på lovforslaget.

Skriftlige henvendelser

Udvalget har under udvalgsarbejdet modtaget 2 skriftlige henvendelser om lovforslaget.

Samråd

Udvalget har stillet 1 spørgsmål til sundheds- og ældreministeren til mundtlig besvarelse, som ministeren har besvaret i et lukket samråd.

Spørgsmål

Udvalget har under udvalgsarbejdet stillet 187 spørgsmål til sundheds- og ældreministeren til skriftlig besvarelse, som ministeren har besvaret på nær spørgsmål 183-187, som forventes besvaret inden 3. behandling. Svar modtaget før betækningsafgivelse er optrykt som bilag 1.

*Annette Lind (S) Birgitte Vind (S) Tanja Larsson (S) Camilla Fabricius (S) nfm. Daniel Toft Jakobsen (S)
Flemming Møller Mortensen (S) Julie Skovsby (S) Lennart Damsbo-Andersen (S) Rasmus Horn Langhoff (S)
Stinus Lindgreen (RV) Nils Sjøberg (RV) Kirsten Normann Andersen (SF) Trine Torp (SF) Peder Hvelplund (EL)*

Victoria Velasquez (EL) Susanne Zimmer (UFG) Jane Heitmann (V) fmd. Ellen Trane Nørby (V) Hans Andersen (V) Martin Geertsen (V) Marlene Ambo-Rasmussen (V) Sophie Løhde (V) Liselott Blixt (DF) Mette Hjerminde Dencker (DF) Karina Adsbøl (DF) Jens Henrik Thulesen Dahl (DF) Per Larsen (KF) Lars Boje Mathiesen (NB) Alex Vanopslagh (LA)

Alternativet, Inuit Ataqatigiit, Siumut, Sambandsflokkurin og Javnaðarflokkurin havde ikke medlemmer i udvalget.

Socialdemokratiet (S)	48	Liberal Alliance (LA)	3
Venstre, Danmarks Liberale Parti (V)	42	Alternativet (ALT)	1
Dansk Folkeparti (DF)	16	Inuit Ataqatigiit (IA)	1
Radikale Venstre (RV)	16	Siumut (SIU)	1
Socialistisk Folkeparti (SF)	14	Sambandsflokkurin (SP)	1
Enhedslisten (EL)	13	Javnaðarflokkurin (JF)	1
Det Konservative Folkeparti (KF)	13	Uden for folketingsgrupperne (UFG)	5
Nye Borgerlige (NB)	4		

Udvalgets spørgsmål til sundheds- og ældreministeren og dennes svar herpå

Spørgsmålene og sundheds- og ældreministerens svar herpå er optrykt efter ønske fra udvalget.

Spørgsmål nr. 1:

”Kan ministeren redegøre for, om der er sundhedsfagligt belæg for at indsnævre antallet af personer, der må mødes på offentlige steder yderligere?”

Svar:

Regeringens altoverskyggende hovedprioritet er fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt. Det er i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt på danskernes aktiviteter og adfærd, og at de vil bidrage til at aflaste og afbøde belastningen af sundhedsvæsenet. Det er samtidig helt afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019.

Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at Sundhedsstyrelsen i styrelsens bemærkninger af 25. marts 2020 til lovforslaget, som jeg oversendte til udvalget forud for førstebehandlingen, oplyste, at det er styrelsens opfattelse, at de mest effektive tiltag til at hindre smittespredning under en afbødningsstrategi er adfærdsmæssige tiltag i den brede befolkning såsom opprioritering af hygiejne, selvisolation af personer med symptomer på luftvejsinfektioner bredt set, samt generelle tiltag til at hindre tætheden af mennesker i det offentlige rum, f.eks. i offentlig transport, herunder øget brug af hjemmearbejde og aflysning/udskydelse af arrangementer med større forsamlinger.

Jeg skal desuden bemærke, at Sundhedsstyrelsen i publikationen ”COVID-19 i Danmark – Epidemiens første bølge. Status og strategi. Version 23. marts 2020”, anbefaler, at personer holder fysisk afstand og mindsker sociale aktiviteter – herunder undgår kontakt mellem mange mennesker - for at undgå smittespredning. Det fremgår således af publikationen, at:

”Centralt i den aktuelle danske strategi er at mindske smittespredning i samfundet gennem forebyggelses tiltag, der søger at påvirke og ændre borgernes adfærd og ved at undgå kontakt mellem mange mennesker. Det er helt afgørende med målrettet kommunikation med adfærdsanvisende råd til befolkningen om bl.a. hygiejne, hensyntagen og at holde afstand (social distancering).”

og

”Regering og Folketing har iværksat en række tiltag, der har til formål at mindske smitte-spredning i samfundet. En smitsom sygdoms spredningspotentiale kan mindskes ved 1) at mindske risikoen for smitte ved hver kontakt 2) at mindske antallet af kontakter.”

Herudover kan jeg henvise til Statens Serums Institutets vurdering af det aktuelle smittetryk i Danmark i publikationen: ”Vurdering af det aktuelle smittetryk i Danmark i forhold til COVID-19, pr 23. marts

2020”, hvor Statens Serums institut har vurderet smittetrykket ved de allerede igangsatte initiativer (herunder mindre fysisk kontakt mellem personer og indvirkning på smittetrykket).

Som jeg oplyste under førstebehandlingen af lovforslaget, er regeringen dog bevidst om, at der ikke nødvendigvis for hvert enkelt element i lovforslaget foreligger den sædvanlige sundhedsfaglige evidens. Det gælder også den grænse, der foreslås i den foreslåede ændring af epidemilovens § 6, stk. 1, i lovforslagets § 1, nr. 3. Ikke desto mindre påtager regeringen sig med lovforslaget det politiske ansvar for at sikre de fremadrettede muligheder for hurtigt at kunne handle og skride ind for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Om en eventuel udmøntning af lovforslagets § 1, nr. 3, skal jeg samtidig bemærke, at bestemmelsen kun vil blive udmøntet, såfremt udviklingen i smittespredningen i det danske samfund eller en u hensigtsmæssig ændring i befolkningens adfærdsmønstre måtte gøre det nødvendigt at iværksætte yderligere initiativer for at forebygge yderligere smittespredning.

Spørgsmål nr. 2:

”Hvad er baggrunden for ministerens forslag om at kunne begrænse antallet af personer der må mødes på offentlige steder til mindre end 10 personer?”

Svar:

./.

Jeg kan henvise til mit samtidige svar på spørgsmål nr. 1 til L 158.

Spørgsmål nr. 3:

”Kan ministeren oplyse, om ønsket om at kunne begrænse antallet af personer, der må mødes på offentlige steder til mindre end 10 personer, bygger på en anbefaling fra WHO?”

Svar:

Sundheds- og Ældreministeriet holder sig løbende orienteret om udviklingen i andre lande og om anbefalingerne fra WHO.

WHO anbefaler at iværksætte tiltag, som kan bremse smittespredningen, men ministeriet er ikke bekendt med, at WHO har peget på et maksimalt antal personer, der må mødes på offentlige steder. –

./.

Som oplyst i mit samtidige svar på spørgsmål nr. 1 til L 158 er regeringen bevidst om, at der ikke nødvendigvis for hvert enkelt element i lovforslaget foreligger den sædvanlige sundhedsfaglige evidens. Det gælder også den foreslåede ændring af epidemilovens § 6, stk. 1, i lovforslagets § 1, nr. 3.

Spørgsmål nr. 4:

”Hvad vil udløse brugen af hjemmel til at reducere antallet af personer, der må forsamles i det offentlige rum, i stedet for alternativt at øge indsatsen for overholdelse af den aktuelle begrænsning på 10? Vil det kræve eksempelvis en observeret stigning i smittespredning/indlæggelser, eller er det en ren politisk vurdering?”

Svar:

./.

Jeg kan henvise til mit samtidige svar på spørgsmål nr.1 til L 158.

Spørgsmål nr. 5:

”Kan ministeren bekræfte, at det ikke bliver muligt at fratage personer retten til at klage, men at der udelukkende bliver tale om at delegere klageretten til andre myndigheder? ”

Svar:

Ja. I medfør af den gældende § 1, stk. 2, i epidemiloven kan sundheds- og ældreministeren bemyndige andre myndigheder til at udøve de beføjelser, der i epidemiloven er tillagt ministeren. Sundheds- og ældreministeren kan både bemyndige underliggende myndigheder og myndigheder under andre ministerier til at udøve de beføjelser, der følger af loven. Sundheds- og ældreministeren kan endvidere i regler, der fastsættes i medfør af loven, fastsætte, at andre myndigheder skal udøve beføjelserne ifølge de pågældende regler.

Således har sundheds- og ældreministeren eksempelvis bemyndiget politiet til at udøve de beføjelser, der følger af bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), jf. bekendtgørelsens § 10.

Selv om politiets kompetence hviler på ekstern delegation, vil der – i mangel af en udtrykkelig lovhjemmel herom – normalt være rekurs til den oprindeligt kompetente myndighed. I medfør af gældende ret er der derfor adgang for en part til at klage over afgørelser, som en myndighed har truffet efter bemyndigelse fra sundheds- og ældreministeren i medfør af epidemilovens § 1, stk. 2. I praksis betyder de gældende regler, at der f.eks. er adgang til at klage til Sundheds- og Ældreministeriet over politiets afgørelser i medfør af ovennævnte bekendtgørelse.

Som det fremgår af lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 2.1.2., er det efter Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse ikke hensigtsmæssigt, at afgørelser, der træffes af andre myndigheder efter bemyndigelse fra sundheds- og ældreministeren, i alle tilfælde kan påklages til Sundheds- og Ældreministeriet. Det skyldes, at Sundheds- og Ældreministeriet ikke i alle tilfælde besidder den sagkundskab, der er nødvendig for at kunne behandle klagerne.

Efter den med lovforslagets § 1, nr. 2, foreslåede affattelse af § 1, stk. 3, i epidemiloven kan sundheds- og ældreministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse i medfør af § 1, stk. 2.

Med den foreslåede bestemmelse vil der kunne fastsættes regler om, at afgørelser skal kunne påklages til en anden myndighed end Sundheds- og Ældreministeriet. Der vil eksempelvis kunne fastsættes regler om, at politiets afgørelser i medfør af ovennævnte bekendtgørelse kan påklages til Rigspolitiet, der som overordnet myndighed vurderes at være nærmest til at behandle sådanne klager.

Som det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse, vil den foreslåede bemyndigelse derimod *ikke* kunne anvendes til helt eller delvist at afskære klageadgang, således at afgørelser hverken kan påklages til Sundheds- og Ældreministeriet eller andre myndigheder. Lovforslaget vil med andre ord ikke indebære, at der vil være afgørelser efter loven, som ikke vil kunne påklages til anden administrativ myndighed. For så vidt angår adgangen til at klage over politiets afgørelser i medfør af ovennævnte bekendtgørelse vil der således alene blive fastsat regler om, at adgangen til at påklage Rigspolitiets afgørelser til Justitsministeriets departement som tredjeinstans afskæres. Dette svarer til, hvad der følger af rets-

plejelovens § 109, stk. 2, hvorefter rigspolitichefens afgørelser i klagesager over afgørelser truffet af politidirektørerne ikke kan påklages til justitsministeren.

Det bemærkes i øvrigt, at afgørelser truffet i henhold til epidemiloven kan indbringes for domstolene i overensstemmelse med grundlovens § 63 om prøvelse af øvrighedsmyndighedens grænser.

Spørgsmål nr. 6:

”Hvad er de sundhedsfaglige argumenter for at forbyde forsamlinger under 10 personer?”

Svar:

Jeg kan henvise til mit samtidige svar på spørgsmål nr. 1 til L 158.

Spørgsmål nr. 7:

”Er muligheden for forbyde forsamlinger under 10 personer et redskab, der er blevet bedt om fra Sundhedsstyrelsen eller andre sundhedsfaglige grupper?”

Svar:

Jeg kan henvise til mit samtidige svar på spørgsmål nr. 1 til L 158.

Spørgsmål nr. 8:

”Er der erfaringer fra andre lande, der viser forskel på forbud mod forsamlinger på 3, 5 eller 10 personer?”

Svar:

Som oplyst i mit samtidige svar på spørgsmål nr. 3 til L 158 holder Sundheds- og Ældreministeriet sig løbende orienteret om udviklingen i andre lande, herunder andre landes tiltag for at forebygge spredning og afbødning af smitte. Når det gælder forbud mod forsamlinger er der forskel på, hvilket antal personer man har lagt sig fast på i forskellige lande.

Jeg er ikke bekendt med, at der skulle foreligge erfaringer, som gør det muligt at sammenligne effekten af forbud mod forsamlinger på 3, 5 eller 10 personer.

./.

Som ligeledes oplyst i samtidige svar på spørgsmål nr. 1 til L 158 er regeringen bevidst om, at der ikke nødvendigvis for hvert enkelt element i lovforslaget foreligger den sædvanlige sundhedsfaglige evidens. Regeringen påtager sig ikke desto mindre med lovforslaget det politiske ansvar for at sikre de fremadrettede muligheder for hurtigt at kunne handle og skride ind for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Spørgsmål nr. 9:

”Spørgeren noterer sig, at Sundhedsstyrelsen lægger op til, at man ikke kan sætte en øvre grænse, men at man kan opnå en sundhedsfaglig effekt ved at holde afstand, vise hensyn og følge myndighedernes anvisninger. Kan ministeren forestille sig, at man med de eksisterende værktøjer kan opnå samme effekt ved f.eks. at lade politiet patruljere hyppigere, indskærpe myndighedernes anbefalinger og lignende?”

Svar:

Sundheds- og Ældreministeriet har forstået spørgsmålet sådan, at der spørges til den af Sundhedsstyrelsen anførte bemærkning på s. 1 i styrelsens høringssvar af 25. marts 2020 til L nr. 158 om, at:

”Sundhedsstyrelsen understreger i denne forbindelse, at der ikke ud fra sundhedsfaglig dokumentation kan fastsættes en øvre grænse for et bestemt antal deltagere i en forsamling, men vil foreslå at man anlægger en mere kvalitativ tilgang, hvor myndighederne konkret vejleder om hvordan forsamlinger, arrangementer mv. kan gennemføres forsvarligt ud fra sundhedsfaglige råd.”

Hertil bemærkes, at som det fremgår af mit samtidige svar på spørgsmål nr. 1 til L 158, er regeringens altoverskyggende hovedprioritet er fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt. Det er i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt. Det er samtidig helt afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019.

Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

Spørgsmål nr. 10:

”Frygter ministeren ikke, at en skærpelse som denne (forbud mod forsamlinger) kan fremme en kultur, hvor borgerne begynder at agere politi overfor hinanden, og at dette kan have negativ effekt i sig selv?”

Svar:

Det er min opfattelse, at befolkningen generelt udviser stort samfundssind og opfører sig ansvarligt i denne meget alvorlige situation. Det er ligeledes min oplevelse, at den brede befolkning i stor grad efterlever myndighedernes anbefalinger og de indførte restriktioner og forbud, og at der i øvrigt er stor opbakning til vores fælles bestræbelser på at værne om befolkningen og samfundet ved at inddæmme smitten mest muligt.

Jeg deler derfor ikke den frygt, spørgeren giver udtryk for.

Spørgsmål nr. 11:

”Formuleringen omkring sammenkomster i private hjem er en anelse vag. Kan man være eksplicit i forhold til, hvilken type sammenkomster man henviser til? Er det ungdomsfester? Over et vist antal?”

Svar:

Det fremgår af pkt. 2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger og af bemærkningerne til § 1, nr. 3, at det forudsættes, at der som udgangspunkt ikke med hjemmel i epidemilovens § 6, stk. 1, som ændret ved lovforslaget, vil blive fastsat regler, der gælder for private boliger. Dog fremgår det, at hvis det måtte vise sig nødvendigt, vil der kunne fastsættes regler for situationer, hvor private boliger benyttes til sammenkomster med personer uden for husstanden, der er forsamlet på en sådan måde, som skønnes at udgøre en særlig fare for smitte med Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Udgangspunktet efter bemærkningerne er således, at bemyndigelsen i § 6, stk. 1, som ændret med lovforslaget, ikke vil blive anvendt til fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted i private boliger.

Bemærkningerne forudsætter dog, at der, hvis det måtte være nødvendigt, kan fastsættes regler, som forbyder sammenkomster med personer uden for husstanden i private boliger, hvis sammenkomsten sker på en sådan måde, at det skønnes at udgøre en særlig fare for smitte med Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Der er således alene tale om, at ministeren gives en mulighed for at regulere sådanne situationer, hvis dette måtte vise sig nødvendigt for at imødegå sammenkomster med en særlig smittefare. Om en sådan regulering måtte blive nødvendig, vil afhænge af udviklingen i den kommende tid. Foruden udviklingen i epidemiens forløb vil også udviklingen i befolkningens adfærd skulle indgå. Det kan i den forbindelse være relevant, om der f.eks. opstår tendenser til sammenkomster, som har karakter af omgåelse af reglerne om, at erhvervsdrivendes indendørs serveringssteder, herunder natklubber, barer og diskoteker, skal holdes lukket for offentligheden, jf. § 6, stk. 1, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

På den baggrund sigtes der med henvisningen til de nævnte sammenkomster således særligt til arrangementer mv., som kan sidestilles med arrangementer mv. på natklubber, barer og diskoteker. Afhængig af de nærmere omstændigheder vil såkaldte ”coronafester”, som der allerede har været eksempler på presseomtale af, i private boliger eksempelvis kunne blive omfattet, hvis den nuværende bekendtgørelse ændres, i det omfang disse skønnes at udgøre en særlig fare for smitte med Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Afslutningsvis bemærkes det, at det følger af det ovenfor anførte, at almindelige private sammenkomster i form af f.eks. fejring, middage eller fester i private boliger ikke vil blive reguleret i medfør af § 6, stk. 1, som ændret ved dette lovforslag.

Spørgsmål nr. 12:

”Definitionen på nære relationer er ret restriktiv og ser ud til f.eks. at udelukke kærester, der ikke bor sammen, svigerforældre og stedforældre m.v. Kan ministeren sikre en mere bred definition?”

Svar:

./.

Jeg henviser til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 77 til L 158.

Spørgsmål nr. 13:

”Kan ministeren være mere konkret i forhold til, hvor ofte der skal have været forsamlet mennesker på et sted, før man vælger at lukke det?”

Svar:

Efter den med lovforslagets § 1, nr. 4, foreslåede affattelse af § 6, stk. 3, i epidemiloven kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det

efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted.

Det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse, at det forudsættes, at adgangen til at nedlægge forbud i almindelighed kun bruges, hvis de regler, der måtte være fastsat i medfør af epidemilovens §§ 6 a og 12 b, som foreslås udvidet ved lovforslagets § 1, nr. 6 og 9, i det konkrete tilfælde ikke er tilstrækkelige for at forhindre smittefare det pågældende sted. Det fremgår endvidere, at det ligeledes forudsættes, at adgangen til at nedlægge forbud ikke vil blive anvendt, hvis regler i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1, som også foreslås udvidet ved lovforslagets § 1, nr. 6, i det konkrete tilfælde er tilstrækkelige til at forhindre faren for smittespredning det pågældende sted.

Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af § 2 i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), at hvis flere end 10 personer befinder sig sammen på et offentligt tilgængeligt sted, uden at forholdet er omfattet af bekendtgørelsens § 1, stk. 1 (vedrørende forbud mod at afholde og deltage i indendørs og udendørs arrangementer mv.), på en sådan måde, som efter politiets skøn udgør en særlig fare for smitte med Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), kan politiet påbyde personerne at forlade stedet.

Det vil bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, hvornår det vil være nødvendigt at nedlægge forbud mod ophold et bestemt sted i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Ved vurderingen af, om der er grundlag for at udnytte adgangen til at nedlægge forbud, vil der bl.a. kunne tages hensyn til Sundhedsstyrelsens generelle anbefalinger vedrørende smittefaren fra den pågældende sygdom og de konkrete forhold på stedet.

Spørgsmål nr. 14:

”Er ministeren angående forslag om forbud mod ophold på bestemte steder enig i, at det vil være at foretrække, hvis man kan løse problemet på en mindre indgribende måde ved eksempelvis at lade politiet opløse forsamlinger, men tillade mindre grupper at benytte et givent areal hensynsfuldt?”

Svar:

Det er jeg enig i. Derfor er det i bemærkningerne til bestemmelsen anført, at det forudsættes, at adgangen til at nedlægge forbud mod ophold og færden ikke vil blive anvendt, hvis regler fastsat i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1, om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted, i det konkrete tilfælde er tilstrækkelige til at forhindre faren for smittespredning det pågældende sted.

En udnyttelse af adgangen til at nedlægge forbud vil således – med den nuværende bekendtgørelse udstedt i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1 – i almindelighed bl.a. forudsætte, at faren for smittespredning ikke kan imødegås ved at benytte den eksisterende adgang at påbyde konkrete personer at forlade stedet.

Denne forudsætning vil ifølge lovforslagets bemærkninger være opfyldt, hvis der – f.eks. på baggrund af politiets erfaringer med det pågældende sted – kort tid efter meddelelsen af sådanne forbud må forventes på ny at indfinde sig andre personer på stedet.

Det vil bero på en konkret vurdering, hvornår påbud efter bekendtgørelsens § 2 ikke længere er tilstrækkeligt til at imødegå faren for smittespredning.

./.

Jeg kan herudover henvise til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 64 til L 158.

Spørgsmål nr. 15:

”Hvordan ser ministeren på, at man på den ene side gerne vil have borgere til at være udenfor, og samtidig lægger op til at begrænse adgangen til udendørs arealer? Mange borgere har ikke adgang til have, men kan ende med at sidde indenfor i en lejlighed i ugevis.”

Svar:

Som oplyst i mit samtidige svar på spørgsmål nr. 1 til L 158 er regeringens altoverskyggende hovedprioritet er fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt. Det er i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt. Det er samtidig helt afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019.

Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Myndighederne har allerede måttet oplyse om, at det er gavnligt, hvis man har mulighed for at erstatte den sædvanlige gåtursrute på et populært sted, hvor mange mennesker er samlet, til nye ruter, hvor man kan spadsere med bedst mulig afstand til andre for på den måde at begrænse smitten.

Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

Det bemærkes i den forbindelse, at der ikke med lovforslaget gives hjemmel til at hindre, at man færdes udenfor.

Spørgsmål nr. 16:

”Hvor mange tilfælde har der været, hvor politiet har måttet rydde samme område flere gange? Og hvor mange forskellige områder er der tale om på landsplan?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitiet, der har oplyst følgende:

”Rigspolitiet kan oplyse, at der er meddelt i alt 20 påbud efter bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Efter denne bekendtgørelse kan der meddeles påbud efter § 2, stk. 1, i forbindelse med ophold for mere end 10 personer på steder, hvor politiet skønner, at der er en særlig risiko for smittespredning. Der kan også meddeles påbud efter § 8 til erhvervsdrivende, der har overtrådt bekendtgørelsens § 7 om plads, information og hygiejne mv., og hvor der ikke er udsigt til, at den erhvervsdrivende fremover vil overholde § 7.

Ud af de 20 meddelte påbud er to af dem meddelt på samme geografiske placering, men til forskellige personkredse. De to påbud, som er meddelt samme sted, er begge givet ved en udendørs træningsfacilitet ved SDU i Odense.

Herudover er der ikke geografisk sammenhæng i de meddelte påbud. ”

Spørgsmål nr. 17:

”Hvor mange bøder og for hvilke forseelser under epidemiloven har der været uddelt? ”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitiet, der har oplyst følgende:

”Rigspolitiet kan oplyse, at der fra ikrafttrædelsen af bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af coronavirussygdom 2019 (COVID-19) den 18. marts 2020 kl. 10 og til og med den 26. marts 2020 er rejst i alt 117 sigtelser for overtrædelse af bekendtgørelsen.

Ifølge bekendtgørelsens § 11, stk. 1, kan der straffes med bøde i forhold til følgende overtrædelser:

- Den, der afholder eller deltager i et arrangement mv., hvor der er mere end 10 personer til stede, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 1.
- Erhvervsdrivendes unkladelse af at holde lokaler lukket, som foreskrevet i bekendtgørelsens § 6, stk. 1.
- Erhvervsdrivendes unkladelse af at opfylde kravene i bekendtgørelsens § 7 (plads, information og hygiejne mv.).
- Unkladelse af at efterkomme påbud meddelt efter § 2, stk. 1 (ophold for mere end 10 personer på steder, hvor politiet skønner, at der er en særlig risiko for smittespredning).
- Erhvervsdrivendes unkladelse af at efterkomme et påbud efter § 8 om at holde et lokale lukket i en nærmere bestemt periode.

Rigspolitiet kan ikke uden en manuel gennemgang oplyse, hvor mange af sigtelserne, der på nuværende tidspunkt har ført til udstedelse af et bødeforelæg, eller hvilke bestemmelser i bekendtgørelsen den enkelte sigtelser er rejst efter. En sådan manuel gennemgang er ikke mulig inden for den fastsatte tidsfrist. ”

Spørgsmål nr. 18:

”Vil ministeren udarbejde et skema over klagemulighederne i henhold til de foranstaltninger, der er omfattet af lovforslaget? ”

Svar:

Jeg har forstået spørgsmålet sådan, at der spørges ind til lovforslagets konsekvenser for muligheden for at klage over afgørelser, der kan træffes efter epidemiloven, over for borgerne.

I medfør af den gældende § 1, stk. 2, i epidemiloven kan sundheds- og ældreministeren bemyndige andre myndigheder til at udøve de beføjelser, der i epidemiloven er tillagt ministeren. Sundheds- og ældreministeren kan både bemyndige underliggende myndigheder og myndigheder under andre ministerier til at udøve de beføjelser, der følger af loven. Sundheds- og ældreministeren kan endvidere i regler, der fastsættes i medfør af loven, fastsætte, at andre myndigheder skal udøve beføjelserne ifølge de pågældende regler.

Efter den med lovforslagets § 1, nr. 2, foreslåede affattelse af § 1, stk. 3, i epidemiloven kan sundheds- og ældreministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse i medfør af § 1, stk. 2.

Med den foreslåede bestemmelse vil der kunne fastsættes regler om, at afgørelser skal kunne påklages til en anden myndighed end Sundheds- og Ældreministeriet.

Der vil eksempelvis kunne fastsættes regler om, at politiets afgørelser kan påklages til Rigspolitiet, der som overordnet myndighed vurderes at være nærmest til at behandle sådanne klager.

Som det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse, vil den foreslåede bemyndigelse derimod *ikke* kunne anvendes til helt eller delvist at afskære klageadgang, således at afgørelser hverken kan påklages til Sundheds- og Ældreministeriet eller andre myndigheder.

Lovforslaget vil med andre ord *ikke* indebære, at der vil være afgørelser efter loven, som ikke længere vil kunne påklages til anden administrativ myndighed.

Nedenfor er indsat et skema over de typer af afgørelser, som er omfattet af lovforslagets § 1, nr. 2. Der er tale om afgørelser, som sundheds- og ældreministeren kan bemyndige andre myndigheder til at træffe, og som sundheds- og ældreministeren har bemyndiget andre myndigheder til at træffe. Det bemærkes i den forbindelse, at afgørelser, der træffes af Sundheds- og Ældreministeriets departement (sundheds- og ældreministeren) i første instans, ikke kan påklages til anden administrativ myndighed, idet der ikke er tale om, at en sådan afgørelse træffes efter bemyndigelse (delegation). Den ordning, der foreslås med lovforslagets § 1, nr. 2, medfører ingen ændringer heri.

Det kan til orientering oplyses, at de regler, der kan træffes afgørelse efter, er fastsat i de bekendtgørelser, der er udstedt i medfør af epidemiloven. Der er i skemaet nedenfor på den baggrund alene henvist til den relevante bekendtgørelse. Eventuelle ændringer som følge af L 158 er angivet med kursiv.

Skema over mulige afgørelser, der kan træffes over for borgerne efter bemyndigelse efter § 1, stk. 2, epidemiloven i relation til COVID-19, og klagemuligheder over sådanne afgørelser

Hvad kan der træffes afgørelse om?	Gældende ret		L 158
	Hvem træffer afgørelsen?	Til hvem kan afgørelsen påklages?	Hvor kan afgørelsen påklages, hvis muligheden for at fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, udnyttes
Påbud om at lade sig undersøge af sundhedsperson Indlægge på et sygehus eller anden egnet facilitet Isolere i egnet facilitet Iværksætte tvangsmæssig behandling af en person.	Styrelsen for Patientsikkerhed	Sundheds- og Ældreministeriet	Ingen ændring

<p>Bekendtgørelse nr. 214 af 17. marts 2020 om undersøgelse, indlæggelse eller isolation og tvangsmæssig behandling i medfør af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19)</p>			
<p>Afvisning af en borger i medfør af et forbud eller restriktioner for besøgendes adgang til offentlige og private plejehjem (<i>og plejeboliger, aflastningspladser, anbringelsessteder og botilbud m.v.</i>) og sygehuse (<i>og klinikker</i>)</p> <p>Bekendtgørelse nr. 215 af 17. marts 2020 om afspærring og besøgsrestriktioner på plejehjem og sygehuse i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19)</p>	<p>Der vil som udgangspunkt være tale om faktisk forvaltningsvirksomhed. I det omfang der i det konkrete tilfælde måtte være tale om en afgørelse, vil denne blive truffet af det enkelte plejehjem, sygehus m.v.</p>	<p>Styrelsen for Patientsikkerhed og herefter Sundheds- og Ældreministeriet</p>	<p>Det skal afdækkes, hvor klageadgangen fremadrettet skal ligge.</p>
<p>Oplysninger om sundhedstilstand og tilladelse til frit samkvem for skibe og luftfartøjer, som ankommer fra udlandet.</p> <p>Bekendtgørelse nr. 220 af 17. marts 2020 om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme på transportområdet.</p>	<p>Epidemikommissionerne</p>	<p>Sundheds- og Ældreministeriet</p>	<p>Ingen ændring</p>
<p>Fravigelse af privates pligter over for det offentlige på Erhvervsministeriets område.</p>	<p>Finanstilsynet</p>	<p>Det antages, at Finanstilsynets afgørelser efter gældende ret vil kunne påklages til Erhvervsankenævnet.</p>	<p>Det fastsættes udtrykkeligt, at afgørelserne kan påklages til Erhvervsankenævnet.</p>

<p>Bekendtgørelse nr. 223 af 17. marts 2020 om fravigelse af privates pligter over for det offentlige på Erhvervsministeriets område i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19)</p>			
<p>Påbud til erhvervsdrivende om at holde lokaler (<i>og andre lokaliteter, som fysiske eller juridiske personer råder over</i>) lukket for offentligheden i en nærmere bestemt periode</p> <p>Bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19)</p>	<p>Den stedlige politidirektør</p>	<p>Sundheds- og Ældreministeriet</p>	<p>Rigspolitiet i stedet for Sundheds- og Ældreministeriet</p>
<p>Påbud til virksomheder og personer om bl.a. at</p> <p>Indberette oplysning om lagre af lægemidler m.v.</p> <p>Nedbringe og sprede lagre af lægemidler m.v.</p> <p>Påbud til apoteker om udlevering af lægemidler</p> <p>Påbud om medicinpriser</p> <p>Bekendtgørelse nr. 252 af 22. marts 2020 om lægemiddelberedskabet i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19)</p>	<p>Lægemiddelstyrelsen</p>	<p>Sundheds- og Ældreministeriet</p>	<p>Ingen ændring</p>

Påbud om sikring af forsyningen af medicinsk udstyr og personlige værnemidler	Lægemiddelstyrelsen	Sundheds- og Ældreministeriet	Ingen ændring
Bekendtgørelse nr. 253 af 22. marts 2020 om særlige foranstaltninger vedrørende forsyning af medicinsk udstyr og personlige værnemidler i forbindelse med håndtering af Coronavirus-sygdom 2019 (COVID-19)			

Spørgsmål nr. 19:

”Hvis en gruppe personer vil demonstrere fredeligt, udendørs og med god afstand imellem hinanden, vil det da være foreneligt med hensynet til den offentlige sundhed?”

Svar:

For så vidt angår den foreslåede ordnings forhold til grundloven og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) henvises til pkt. 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger, hvor bl.a. forholdet til forsamlingsfriheden efter grundlovens § 79 og EMRK artikel 11 er nærmere omtalt.

Det fremgår bl.a. heraf, at såvel den gældende § 6 i epidemiloven om forbud mod afholdelse og deltagelse i større forsamlinger som den foreslåede udvidelse af bestemmelsen, hvorefter der vil kunne fastsættes forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted, ikke giver mulighed for at fastsætte regler eller i øvrigt foretage indgreb rettet mod meningstilkendegivelser, men at eventuelle indgreb vil blive fastsat af hensyn til at beskytte et vægtigt hensyn til den offentlige sundhed, herunder hensynet til at mindske eller forhindre udbredelse af alment farlige sygdomme her i landet. Det fremgår endvidere, at det forudsættes, at indgreb mod forsamlinger foretaget efter regler fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse alene vil blive fastsat i det omfang og den tidsmæssige udstrækning mv., som efter en konkret vurdering er nødvendigt for at beskytte hensynet til den offentlige sundhed.

Det forudsættes således, at indgreb efter de foreslåede bestemmelser ophæves eller indskrænkes, så snart de sundhedsmæssige hensyn, indgrebene forfølger, ikke længere tilsiger, at indgrebene opretholdes, og at der ved fastsættelsen af regler og påbud i videst muligt omfang vil skulle tages hensyn til borgernes mulighed for at komme med meningstilkendegivelser, i det omfang sådanne hensyn lader sig forene med hensynet til den offentlige sundhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.1 og 3.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det bemærkes endelig, at det i § 3, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirus-sygdom 2019 (COVID-19) er fastsat, at bekendtgørelsens §§ 1 og 2 om forbud mod større forsamlinger mv. ikke gælder for forsamlinger med et politisk eller andet meningsbefordrende øjemed.

Spørgsmål nr. 20:

”Vil forbuddet mod, at tre personer eller flere befinder sig på samme sted, have betydning i forhold til plejefamilier eller mindre bosteder, hvor beboerne lever og bor sammen nærmest som en familie? ”

Svar:

Det fremgår af pkt. 2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger og af bemærkningerne til § 1, nr. 3, at det forudsættes, at der som udgangspunkt ikke med hjemmel i epidemilovens § 6, stk. 1, som ændret ved lovforslaget, vil blive fastsat regler, der gælder for private boliger.

Udgangspunktet efter bemærkningerne er således, at bemyndigelsen i § 6, stk. 1, som ændret med lovforslaget, ikke vil blive anvendt til fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted i private boliger.

Om mindre bosteder fremgår det, at det forudsættes, at der ikke vil blive fastsat regler om forbud mod, at personer, som ikke tilhører samme husstand, men hvis boligforhold tilsiger, at de i praksis ikke kan undgå et vist mål af omgang med hinanden, befinder sig på samme sted. Det gælder f.eks. studerende i kollegieboliger med fælles køkken- og/eller badefaciliteter og lignende boligfællesskaber.

Det vil bero på en konkret vurdering, hvorvidt et specifikt mindre bosted, vil kunne sidestilles med de nævnte boligtyper eller bofællesskaber.

./.

Jeg kan herudover henvise til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 11 til L 185.

Spørgsmål nr. 21:

”Hvordan defineres almindelig færden kontra ophold, når forbuddet mod ophold på steder, hvortil der er almindelig adgang, ikke gælder almindelig færden igennem f.eks. en park? ”

Svar:

Efter den foreslåede affattelse af § 6, stk. 3, i epidemiloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted.

Politiet vil i medfør af regler fastsat efter den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse kunne forbyde ophold det pågældende sted. Et forbud vil derimod ikke omfatte almindelig færden det pågældende sted. Udtrykket ”almindelig færden” forudsættes eksempelvis at omfatte situationer, hvor man går henover en plads eller igennem en park, som er omfattet af forbuddet.

Som det fremgår af pkt. 2.3.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, er det Sundheds- og Ældreministeriets vurdering, at en sådan adgang til at fastsætte regler om forbud mod ophold bestemte steder bør indføres i epidemiloven idet – afhængigt af det videre forløb af indsatsen for at forebygge eller inddæmme udbredelsen af COVID-19 – kan vise sig, at øvrige foranstaltninger ikke findes tilstrækkelige til at forhindre smittespredning på steder i det offentlige rum, hvor flere personer typisk befinder sig tæt på hinanden, herunder på strande, pladser og veje og i parker. Det gælder ikke mindst, hvis det er nødvendigt at fortsætte indsatsen i foråret og sommeren, hvor sådanne steder i stigende omfang må forventes at blive benyttet af offentligheden.

Som det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, vil politiets forbud efter regler fastsat i medfør af bestemmelsen bl.a. kunne omfatte offentlige parker, strande, pladser, veje, forlystelsesparker, banegårde og lufthavne og forretninger og indkøbscentre i åbningstiden.

Spørgsmål nr. 22:

”Kan forbuddet mod ophold på steder, hvortil der er almindelig adgang, gælde private skove over 5 ha? ”

Svar:

Efter den foreslåede affattelse af § 6, stk. 3, i epidemiloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted.

Som det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, vil politiets forbud efter regler fastsat i medfør af bestemmelsen bl.a. kunne omfatte offentlige parker, strande, pladser, veje, forlystelsesparker, banegårde og lufthavne og forretninger og indkøbscentre i åbningstiden. Der er ikke i bemærkningerne taget stilling til, om et forbud vil kunne omfatte private skove.

Hvorvidt politiet efter omstændighederne vil kunne nedlægge et sådant forbud vil i øvrigt bl.a. afhænge af, om der er almindelig adgang til den pågældende private skov, og om de øvrige betingelser for at nedlægge et forbud er opfyldt. For så vidt angår spørgsmålet om almindelig adgang vil reglerne i naturbeskyttelsesloven om ret til at færdes i privatejede skove skulle indgå i vurderingen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

Spørgsmål nr. 23:

”Er der grænser for tidsrummets længde og antallet af forlængelser ved nedlæggelse af forbud mod ophold på steder, hvortil der er almindelig adgang? ”

Svar:

Efter den foreslåede affattelse af § 6, stk. 3, i epidemiloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted.

Om rammerne for nedlæggelse af et forbud, hvis det måtte blive nødvendigt at fastsætte regler, der giver politiet mulighed for at nedlægge sådanne forbud, fremgår det af bemærkningerne til bestemmelsen, at et forbud vil skulle nedlægges for et bestemt tidsrum, men at tidsrummet vil kunne forlænges, hvis betingelserne for nedlæggelse af forbud fortsat er opfyldt.

Det vil bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, hvornår det vil være nødvendigt at nedlægge forbud mod ophold et bestemt sted i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Ved vurderingen af, om der er grundlag for at udnytte adgangen til at nedlægge forbud, vil der bl.a. kunne tages hensyn til Sundhedsstyrelsens generelle anbefalinger vedrørende smittefare fra den pågældende sygdom og de konkrete forhold på stedet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

Spørgsmål nr. 24:

”Gælder forbuddet mod eller restriktioner for adgang til udendørs offentlige idrætsanlæg, legepladser m.v. kun offentlige idrætsanlæg, legepladser m.v. og ikke private?”

Svar:

Efter den gældende bestemmelse i epidemilovens § 6 a kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, fastsætte regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til offentlige institutioner m.v.

Efter den foreslåede udvidelse af § 6 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, foreslås det, at der fremover også vil kunne fastsættes regler om adgang til eller restriktioner for brugen af udendørs offentlige institutioner, idrætsanlæg og legepladser og lignende faciliteter, der frembyder smittefare, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet.

I medfør af bestemmelsen vil der bl.a. kunne fastsættes regler om idrætsanlæg og legepladser. Herudover vil der kunne fastsættes regler om lignende faciliteter, som frembyder smittefare. Det omfatter eksempelvis udendørs fitnessanlæg, hvor brugerne rører ved de samme redskaber. Også faciliteter, der som følge af, at brugerne ved anvendelse heraf kan komme i tæt kontakt med hinanden med heraf følgende smittefare, vil kunne være omfattet.

Bestemmelsen finder alene anvendelse på idrætsanlæg, legepladser mv., som en offentlig myndighed råder over.

Det bemærkes dog, at der i medfør af epidemilovens § 12 b, der ligeledes foreslås udvidet, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, fremover vil kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af alle lokaler og andre lokaliteter, som fysiske og juridiske personer råder over, og hvortil offentligheden har adgang. Der vil med den foreslåede bestemmelse eksempelvis kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for brug af udendørsarealer, herunder forlystelsesparkers udendørsarealer, campingpladser og golfbaner.

Bestemmelsen vil således også principielt kunne benyttes over for legepladser, der ejes af private, f.eks. legepladser i tilknytning til private daginstitutioner, hoteller m.v.

Spørgsmål nr. 25:

”Vil der være klageadgang i tilfælde af ekspropriation på baggrund af forbuddet mod eller restriktioner for adgang til lokaler og udendørsområder, som fysiske eller juridiske personer råder over?”

Svar:

Efter epidemilovens § 27 kan sundheds- og ældreministeren til brug for gennemførelse af foranstaltninger efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf iværksætte ekspropriation af privat ejendom.

Sådanne foranstaltninger, herunder hvis de måtte udgøre ekspropriative indgreb, vil kunne påklages efter de regler, der gælder for klage over den konkrete foranstaltning truffet i medfør af loven. Der henvises i den forbindelse til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 5. I det omfang sådanne indgreb ikke har

karakter af afgørelser, vil man kunne rette henvendelse til vedkommende myndighed og gøre sit krav gældende.

Det bemærkes i øvrigt, at det fremgår af de specielle bemærkninger til den gældende epidemilovs § 27, at det vil afhænge af en samlet vurdering ud fra en række momenter, om anvendelsen af den pågældende bestemmelse, f.eks. regler fastsat i medfør af epidemilovens § 12 b med de med lovforslaget foreslåede ændringer, i det konkrete tilfælde vil være udtryk for et ekspropriativt indgreb. Det fremgår endvidere, at det må antages, at sådanne foranstaltninger ofte ikke vil skulle anses for ekspropriative indgreb i grundlovens forstand, men at det imidlertid næppe på forhånd kan udelukkes, at et indgreb efter omstændighederne vil kunne anses for ekspropriativt.

I tilfælde, hvor det vurderes, at der ved gennemførelse af en foranstaltning med hjemmel i epidemiloven vil være tale om et ekspropriativt indgreb i grundlovens forstand, følger det af epidemilovens § 27, stk. 2, at der skal ydes fuldstændig erstatning til den eller de berørte personer. Kan der ikke opnås enighed, må spørgsmålet i givet fald indbringes for domstolene. Der henvises til Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 35 ff.

Spørgsmål nr. 26:

”Vil det være muligt for folkekirken at holde åbent i påsken f.eks. på denne vis: Langfredag kl. 10-11: Organisten spiller "Hil dig frelser og forsoner", mens 7 personer af gangen går ind - med to meter imellem sig - beder fadervor og får en velsignelse - og går ud igen. 5-10 minutter i alt. Så kommer næste hold ind. Kirketjeneren tæller. Det samme Påske Søndag.”

Svar:

Det følger af § 5, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), at bl.a. offentlige kirkeinstitutioner skal holde deres lokaler lukket for offentligheden. Bestemmelsens stk. 2 indeholder en undtagelse for folkekirkens kirkelige handlinger, herunder begravelser og bisættelser, dåb og vielser. Undtagelsen omfatter derimod ikke gudstjenester og andagter mv.

En gudstjeneste eller andagt som den, der spørges til, uanset den beskrevne fremgangsmåde og liturgi, vil således ikke kunne gennemføres, som § 5 i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 er formuleret på nuværende tidspunkt.

Det bemærkes for fuldstændighedens skyld, at § 5 i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 er udstedt med hjemmel i den gældende § 6 a i epidemiloven. Den ændring af epidemilovens § 6 a, der foreslås med lovforslaget, vil ikke i sig selv ændre ved ovenstående resultat, idet bestemmelsen fortsat vil indeholde hjemmel til at regulere adgang til folkekirkens lokaler.

Spørgsmål nr. 27:

”Er det korrekt, at såfremt der er indført besøgsrestriktioner, er den eneste undtagelse hertil besøg ved kritisk sygdom eller besøg af forældre til indlagte børn?”

Svar:

Som det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede ændring af § 12 c, jf. lovforslagets § 1 nr. 10, vil der kunne fastsættes regler om undtagelser til forbud eller restriktioner for besøgendes adgang til nærmere bestemte opholds- og bosteder.

I den forbindelse forudsættes det, at der fastsættes regler, der undtager besøg i kritiske situationer fra en borgers nære pårørende fra et forbud eller en restriktion. Ved kritiske situationer forstås ifølge lovbemærkningerne f.eks. et uopsætteligt besøg hos en kritisk syg eller døende person, eller forældres eller andre nære pårørendes besøg hos et barn eller en voksen med nedsat psykisk funktionsevne, som kognitivt fungerer som et barn.

Spørgsmål nr. 28:

”Er det korrekt, at det er henholdsvis kommunalbestyrelsen og regionrådets beslutning, hvorvidt det undtagelsesvist skal være muligt at aflægge besøg i kritiske situationer? Og i bekræftende fald er det da muligt for berørte personer at klage, såfremt kommunalbestyrelsen eller regionsrådet ikke vælger at lade undtagelsen gælde?”

Svar:

./.

Der henvises til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 29 til L 185.

Spørgsmål nr. 29:

”Hvad er begrundelsen for, at kommunalbestyrelsen og regionrådet kan bestemme, hvorvidt det skal være muligt at aflægge besøg i kritiske situationer eller ej?”

Svar:

Det fremgår af den gældende § 12 c i lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme, at sundheds- og ældreministeren kan fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til offentlige og private plejehjem og sygehuse og om undtagelser hertil.

Disse regler er i dag udmøntet i bekendtgørelse nr. 215 af 17. marts 2020 om afspærring og besøgsrestriktioner på plejehjem og sygehuse i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19). Det følger heraf, at Styrelsen for Patientsikkerhed kan påbyde hhv. kommunalbestyrelsen og regionsrådet at udstede midlertidigt forbud eller restriktioner for besøgende.

At kompetencen i bekendtgørelsen er delt mellem Styrelsen for Patientsikkerhed og henholdsvis regionsråd eller kommunalbestyrelse på denne måde skyldes, at Styrelsen for Patientsikkerhed har den sundhedsfaglige indsigt til at vurdere, hvornår og med hvilket generelt sigte et påbud om forbud eller restriktioner skal udstedes. Samtidig har henholdsvis kommunalbestyrelsen og regionen det nødvendige lokale og regionale kendskab til at beslutte, hvordan påbuddet skal udmøntes for de konkrete plejehjem og sygehuse m.v. i deres område.

Den foreslåede ændring af den gældende § 12 c, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, hvorved anbringelsessteder og botilbud omfattes af bestemmelsen, ændrer imidlertid ikke ved, at sundheds- og ældreministeren kan fastsætte undtagelser til forbud mod eller restriktioner for besøg. Det fremgår i den forbindelse af bemærkningerne til bestemmelsen, at det forudsættes, at der fastsættes regler, der undtager besøg i kritiske situationer fra en borgers nære pårørende fra et forbud eller en restriktion. Ved kritiske situationer forstås ifølge bemærkningerne f.eks. et uopsætteligt besøg hos en kritisk syg eller døende person, eller forældres eller andre nære pårørendes besøg hos et barn eller en voksen med nedsat psykisk funktionsevne, som kognitivt fungerer som et barn.

Således forudsættes det, at hverken regionsrådet eller kommunalbestyrelsen vil kunne beslutte, at besøg i sådanne kritiske situationer ikke vil kunne findes sted.

Der vil som udgangspunkt være tale om faktisk forvaltningsvirksomhed, hvis en borger nægtes adgang til eksempelvis et plejehjem eller et sygehus. I det omfang der i det konkrete tilfælde måtte være tale om en afgørelse, vil denne afgørelse kunne påklages til Styrelsen for Patientsikkerhed.

Spørgsmål nr. 30:

”Hvordan defineres private anbringelsessteder?”

Svar:

Det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede ændring af § 12 c, jf. lovforslagets § 1 nr. 10, at der vil kunne fastsættes regler om undtagelser til forbud eller restriktioner for besøgendes adgang til offentlige og private anbringelsessteder og botilbud m.v. på det sociale område.

Forslaget skyldes et behov for at beskytte de særligt sårbare personer, som kan opholde sig på disse steder, mod smittet med COVID-19.

Social- og Indenrigsministeriet har oplyst, at private anbringelsessteder til børn og unge efter § 66, stk. 1, i lov om social service kan være:

- Almene, forstærkede og specialiserede plejefamilier og netværksplejefamilier
- Egne værelser, kollegier eller kollegielignende opholdssteder
- Opholdssteder
- Selvejende døgninstitutioner
- Pladser på efterskoler, frie fagskoler og frie grundskoler med kostafdeling

Det er imidlertid ikke hensigten med ændringen af § 12 c, at gøre det muligt at fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for besøgende til børn og unge i plejefamilier, men alene på institutionslignende anbringelsessteder som opholdssteder og døgninstitutioner.

Spørgsmål nr. 31:

”Kan der også indføres besøgsrestriktioner i forhold til en plejefamilie?”

Svar:

./.

Jeg henviser til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 30 til L 158.

Spørgsmål nr. 32:

”Er der en grænse for, hvor længe besøgsrestriktioner kan gælde, og er der mulighed for at forlænge besøgsrestriktioner?”

Svar:

Det fremgår af epidemilovens § 12 c, som ændret ved lovforslaget, at sundheds- og ældreministeren kan fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til offentlige og private plejehjem, plejeboliger, aflastningspladser, anbringelsessteder og botilbud m.v. og sygehuse og klinikker.

Der er fastsat nærmere regler om forbud mod og besøgsrestriktioner i bekendtgørelse nr. 215 af 17. marts 2020 om afspærring og besøgsrestriktioner på plejehjem og sygehuse i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Det fremgår af bekendtgørelsens § 2, stk. 1, at Styrelsen for Patientsikkerhed kan påbyde kommunalbestyrelsen midlertidigt at udstede forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til plejehjem, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelsen af en alment farlig sygdom. Styrelsen for Patientsikkerhed kan give et tilsvarende påbud, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme COVID-19.

Det følger heraf, at et forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang vil være en midlertidig foranstaltning og alene vil kunne opretholdes, så længe det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelsen af en alment farlig sygdom eller COVID-19. Varigheden vil derfor bero på en konkret vurdering.

Spørgsmål nr. 33:

”Bemyndigelsen til at kunne fravige lovgivningen af hensyn til patienters og borgeres behandlings- og plejerettigheder og andre rettigheder vil kunne anvendes i en periode efter en epidemi, indtil behandlings- og personalekapaciteten er normaliseret. Men hvor længe er det?”

Svar:

Jeg er ikke bekendt med, hvor længe den nuværende epidemi vil vare og dermed heller ikke, hvilket scenarium sundhedsvæsenet vil stå i efter en sådan epidemi.

Jeg har dog noteret mig, at Sundhedsstyrelsen i sit notat om suspension af udrednings- og behandlingsretten af 8. marts 2020 til Sundheds- og Ældreministeriet har oplyst, at det er styrelsens anbefaling, at udrednings- og behandlingsretten bør suspenderes, indtil epidemien er overstået, hvilket vil sige efter ca. 3 måneder. Sundhedsstyrelsen oplyser desuden, at styrelsen vil kunne meddele Sundheds- og Ældreministeriet, når det ikke længere er nødvendigt med en suspension.

./.

Udvalget har modtaget dette notat i mit svar på spørgsmål nr. 23 til L 133.

Det kan desuden efter min opfattelse ikke udelukkes, at der efter en epidemi fortsat vil kunne være behov for begrænsning af visse rettigheder med henblik på at kunne afvikle de formentligt mange behandlinger, som det under epidemien ikke har været muligt at udføre.

Sundheds- og Ældreministeriet holder sig desuden løbende orienteret om sundhedsvæsenets behandlings- og personalemæssige kapacitet gennem Danske Regioner og KL.

Spørgsmål nr. 34:

”Hvem vurderer, hvornår behandlings- og personalekapaciteten i sundhedsvæsenet atter er normaliseret, og bemyndigelsen til at kunne fravige lovgivningen ikke længere skal gælde?”

Svar:

./.

Jeg kan henvise til mit samtidige svar på spørgsmål nr. 33 til L 158.

Spørgsmål nr. 35:

”Har ministeren i tankerne at lukke større virksomheder, hvor der arbejder mange mennesker?”

Svar:

Jeg kan henvise til afsnit 2.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger, hvoraf følgende fremgår:

”Endelig bemærkes det, at det fortsat er hensigten, at reglerne om forbud ikke vil omfatte almindelig tilstedeværelse på en arbejdsplads, men at reglerne dog vil kunne omfatte forsamlinger på en arbejdsplads, f.eks. fællesmøder.”

Spørgsmål nr. 36:

”Kan ministeren bemyndige en anden minister, f.eks. udlændinge- og integrationsministeren, til at lukke grænsen for asylansøgere?”

Svar:

Sundheds- og ældreministeren har ikke mulighed for at bemyndige en anden minister til at lukke grænsen for asylansøgere.

Spørgsmål nr. 37:

”Hvordan defineres nære pårørende i forhold til besøgsrestriktioner?”

Svar:

Nærmeste pårørende vil være ægtefælle/samlever og slægtninge i lige linje. Fjernere slægtninge, søskende eller plejebørn kan efter omstændighederne også anses som nærmeste pårørende, navnlig i de tilfælde, hvor der ikke er en ægtefælle, samlever eller børn. Familieforholdet er ikke altid det afgørende. Også en person, som patienten eller borgeren er nært knyttet til, vil i det konkrete forhold kunne anses for nærmeste pårørende. Patientens opfattelse af, hvem der er nærmeste pårørende, er af afgørende betydning. Hvem der er nærmeste pårørende må afgøres i den konkrete situation.

Spørgsmål nr. 38:

”Vil ministeren redegøre for, hvordan det er muligt at udstede forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til plejeboliger, der er at betragte som beboerens egen private bolig?”

Svar:

Vi står i en helt ekstraordinær situation, hvor det desværre har vist sig nødvendigt at fastsætte regler, der kan fravige anden lovgivning for at sikre, at myndighederne har de rette redskaber med henblik på at forebygge og inddæmme smitte i situationer som den nuværende med udbruddet af COVID-19.

Nogle sårbare grupper er særligt udsatte for at blive alvorligt syge, hvis de bliver smittet med COVID-19. Det gælder bl.a. ældre personer, især ældre over 80 år.

Besøgsforbud eller besøgsrestriktioner er et vigtigt redskab til at mindske risikoen for, at der startes nye smittekæder med potentielt fatale følger for bl.a. beboere i plejeboliger, men også for de øvrige personer, der kan komme i kontakt med vedkommende eller er afhængige af hjælp fra det samme personale. Dertil kommer behovet for sikre, at vi ikke sætter sygehusvæsnet under unødigt pres.

Jeg har stor forståelse for det savn, som opstår, når vi ikke kan være sammen, som vi plejer, og jeg er klar over, at et besøgsforbud eller besøgsrestriktioner er en meget indgribende foranstaltning, som kan være svær at forstå.

Jeg bemærker imidlertid, at det forudsættes, at der fastsættes regler, der undtager besøg i kritiske situationer fra beboerens nære pårørende.

./.

Om forståelsen af begrebet nære pårørende henvises til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 37 til L 185.

Spørgsmål nr. 39:

”Kan indførelse af besøgsrestriktioner på anbringelsessteder have den konsekvens, at forældre og børn kan blive forhindret i at mødes, og i bekræftende fald, hvilke initiativer vil ministeren tage for at bevare relationen mellem forældre og børn?”

Svar:

Efter epidemilovens § 12 c kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til offentlige og private plejehjem og sygehuse og om undtagelser hertil.

Ved den foreslåede ændring af § 12 c, jf. lovforslagets § 1 nr. 10, vil der også ved bekendtgørelse kunne fastsættes regler om forbud mod besøgendes adgang til anbringelsessteder og botilbud m.v. eller restriktioner for besøg hertil.

Formålet med ændringen er at beskytte de sårbare grupper, som kan opholde sig på disse steder, mod smittet med COVID-19.

Det foregår dog af lovforslaget, at der vil kunne fastsættes regler om undtagelser til forbud eller restriktioner, og at det i den forbindelse forudsættes, at der fastsættes regler, der undtager besøg i kritiske situationer fra en borgers nære pårørende.

Ved kritiske situationer forstås f.eks. et uopsætteligt besøg hos en kritisk syg eller døende person, eller forældres eller andre nære pårørendes besøg hos et barn eller en voksen med nedsat psykisk funktionsevne, som kognitivt fungerer som et barn.

Besøgsrestriktioner på anbringelsessteder vil derfor ikke forhindre, at forældre kan besøge deres barn.

Spørgsmål nr. 40:

”Har ministeren til hensigt at sætte hurtig udredning for brystkræft ud af kraft med bemyndigelsen om at kunne fravige lovgivningen af hensyn til patienters og borgeres behandlings- og plejerettigheder og andre rettigheder?”

Svar:

L 158 vedrører ikke sundhedslovens § 88, som giver patienter med kræftsygdomme og visse tilstande af hjertesygdomme ret til behandlingsforløb inden for en bestemt tidsperiode – også kaldet maksimale ventetider.

Spørgsmål nr. 41:

”Hvordan defineres almindelig tilstedeværelse på en arbejdsplads i forhold til forbuddet mod, at flere personer befinder sig på samme sted? ”

Svar:

Med lovforslagets § 1, nr. 3, foreslås der en ændring af § 6, stk. 1, i den gældende epidemilov. Ved ændringen lægges der op til at ændre bestemmelsens ordlyd, så der bliver mulighed for at fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted.

Det fremgår af pkt. 2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger, at det fortsat er hensigten, at reglerne om forbud ikke vil omfatte almindelig tilstedeværelse på en arbejdsplads, men at reglerne dog vil kunne omfatte forsamlinger på en arbejdsplads, f.eks. fællesmøder.

Det vil bero på en konkret vurdering, om der er tale om almindelig tilstedeværelse på en arbejdsplads, eller om der er tale om en forsamling.

Almindelig tilstedeværelse på en arbejdsplads omfatter navnlig ophold og færden på arbejdspladsen, som er et naturligt eller nødvendigt led i udførelsen af det pågældende arbejde.

Jeg vil i øvrigt generelt opfordre til, at alle arbejdspladser – for at forebygge smitte blandt medarbejdere – følger de generelle retningslinjer fra sundhedsmyndighederne for god hygiejne og iværksætter tiltag for at forebygge smitte.

Spørgsmål nr. 42:

”Kan ministeren komme med flere eksempler på, hvornår der kan fastsættes regler, der gælder for private boliger, om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted? ”

Svar:

./.

Der henvises til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 11 til L 158.

Spørgsmål nr. 43:

”Er ministeren allerede nu vidende om, at ministeren vil benytte sig af bemyndigelser, som ministeren får, når lovforslaget vedtages, og i bekræftende fald hvilke? ”

Svar:

Regeringens altoverskyggende hovedprioritet er fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i samfundet mest muligt. Det er vurderingen, at de tiltag, der allerede er iværksat for at hindre smitte, allerede har haft en betydelig effekt. Det er samtidig helt afgørende, at myndighederne har de fornødne redskaber til at udføre opgaven, og at der udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe disse redskaber, hvis der måtte opstå et behov for dem.

Afhængigt af det videre forløb af indsatsen for at forebygge eller inddæmme udbredelsen af COVID-19 kan det vise sig nødvendigt at ændre de regler, der i dag er fastsat medfør af epidemiloven.

Der kan på nuværende tidspunkt ikke med sikkerhed siges noget om, hvilke regler der eventuelt kan blive behov for at ændre. Dette afhænger bl.a. af, hvordan smittespredningen udvikler sig, om borgene følger

myndighedernes råd m.v. Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

Jeg vil gerne understrege, at de foranstaltninger, der evt. iværksættes, er midlertidige og vil skulle ophøre, så snart det ikke længere er nødvendigt af hensyn til at forebygge eller inddæmme udbredelse af sygdommen. Eventuelle nye regler, der udstedes i medfør af bemyndigelsesbestemmelser, der foreslås i dette lovforslag (L 158), vil således blive omfattet af en ophørsklausul, der kan være kortere end den ophørsklausul, lovforslaget (loven) bliver omfattet af. Dette følger således samme linje som de bekendtgørelser, der allerede er udstedt i medfør af epidemiloven som følge af COVID-19.

Som det fremgår af betænkningen til det lovforslag (L 133), som førte til lov nr. 208 af 17. marts 2020, vil vi i COVID 19-følgegruppen løbende drøfte aktuelle spørgsmål i forhold til håndteringen af COVID-19, ligesom følgegruppen vil følge udviklingen i smittespredningen og blive inddraget i forbindelse med tiltag, der er på vej, herunder i form af udmøntning af bemyndigelser. I forbindelse med akutte hastesager med behov for hurtig handling, vil følgegruppen blive inddraget hurtigst muligt. Følgegruppen vil naturligvis blive inddraget på samme måde i forbindelse med eventuel udmøntning af de foreslåede bemyndigelser i nærværende lovforslag (L 158).

Spørgsmål nr. 44:

”Hvordan sikres det, at lovgivningen ikke bliver udnyttet?”

Svar:

Regeringens altoverskyggende hovedprioritet er fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt. Det er i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt. Det er samtidig helt afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019.

Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

Jeg vil gerne understrege, at de foranstaltninger, der evt. iværksættes, er midlertidige og vil skulle ophøre, så snart det ikke længere er nødvendigt af hensyn til at forebygge eller inddæmme udbredelse af sygdommen. Eventuelle nye regler, der udstedes i medfør af bemyndigelsesbestemmelserne i lovforslaget, vil således blive omfattet af en ophørsklausul, der kan være kortere end den ophørsklausul, lovforslaget (loven) bliver omfattet af. Dette følger således samme linje som de bekendtgørelser, der allerede er udstedt i medfør af epidemiloven som følge af COVID-19.

./.

Som oplyst i min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 43, vil COVID-19-følgegruppen – der som tilkendegivet i betænkningen til lovforslag L 133, der førte til lov nr. 208 af 17. marts 2020, løbende bliver inddraget i forbindelse med tiltag, der er på vej – naturligvis også blive inddraget i forbindelse med eventuel udmøntning af de foreslåede bemyndigelser i dette lovforslag (L 158).

Spørgsmål nr. 45:

”Er det planen med lovforslaget at lukke campingpladserne, og i bekræftende fald vil ministeren da hurtigt og tydeligt melde ud til de berørte? ”

Svar:

Efter den foreslåede ændring af § 12 b, 1. pkt., i epidemiloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, vil der fremover kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af uden-dørsarealer, som en fysisk eller juridisk person råder over.

Som det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, vil der herefter kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for brug af bl.a. campingpladser.

Regeringens altoverskyggende hovedprioritet er fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i samfundet mest muligt. Det er vurderingen, at de tiltag, der allerede er iværksat for at hindre smitte, allerede har haft en betydelig effekt. Det er samtidig helt afgørende, at myndighederne har de fornødne redskaber til at udføre opgaven, og at der udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe disse redskaber, hvis der måtte opstå et behov for dem.

Med lovforslaget foreslås derfor en række nye handlemuligheder, så det sikres, at der er handlerum, hvis det måtte vise sig nødvendigt. Dermed er det imidlertid ikke sagt, at der nødvendigvis vil blive gjort brug heraf.

Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

Spørgsmål nr. 46:

”Hvis ministeren vælger at lukke campingpladserne, er der da taget højde for compensation/erstatning til de berørte? ”

Svar:

./.

Der henvises til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 45 og 78 til L 158.

Spørgsmål nr. 47:

”Vil ministeren kommentere og forholde sig til artiklen ”Frustrerede håndværkere: –Vi går 600 på samme byggeplads” på nordjyske.dk den 19. marts 2020? ”

Svar:

./.

Jeg henviser til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 41 til L 158.

Spørgsmål nr. 48:

”Vil ministeren kommentere og forholde sig til artiklen ”Corona: Ansatte i oprør på supersygehus-byggeri” på fagbladet3f.dk den 26. marts 2020”

Svar:

Sundheds- og Ældreministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet et bidrag fra Beskæftigelsesministeriet, som har oplyst følgende:

”Arbejdsmiljølovgivningen stiller krav om, at arbejdsgiveren skal sikre, at arbejdet planlægges og tilrettelægges, så det kan udføres forsvarligt. Dette gælder også i forhold til Corona-smitte. Arbejdstilsynet opfordrer – på baggrund af Sundhedsstyrelsens generelle råd om forebyggelse af smitte med Coronavirus – til, at arbejdsgiverne sørger for:

- At arbejdet tilrettelægges, så de ansatte kan arbejde med en god afstand imellem sig. At der er håndvask eller håndsprit til rådighed for de ansatte.
- At mindske kontakt med andre. Det kan fx ske ved at forskyde mødetid, pauser og fyraften.
- Regelmæssig rengøring og afspritning af spiserum, toiletter mv.

Det skal bemærkes, at Arbejdstilsynet i den nuværende situation kun fører tilsyn i forhold til alvorlige ulykker og klager, hvor tilsynet vil blive gennemført efter en konkret vurdering af klagen. Arbejdstilsynet tager handling, hvis der er grund til at tro at arbejdsforholdene ikke er i orden. Det gælder også i forhold til retningslinjerne vedrørende Coronavirus. Arbejdstilsynet har allerede kontaktet sygehusbyggepladsen i Gødstrup og flere andre steder, hvor der er frygt for at retningslinjerne i forhold til smitte af Corona ikke overholdes.”

Det kan desuden oplyses, at regionerne som bygherrer af de kvalitetsfondsstøttede sygehusbyggerier har igangsat en række konkrete tiltag for generelt at reducere risikoen for smitte på byggepladserne. Tiltagene omfatter alle arbejdstagere på byggepladserne og omfatter bl.a. karantæne efter indrejse i Danmark, indskærpelser over for entreprenørerne om at følge sundhedsmyndighedernes anbefalinger og restriktioner på antallet af arbejdere i hvert rum på byggepladsen.

Spørgsmål nr. 49:

”Vil ministeren yde teknisk bistand til et ændringsforslag, der gør det muligt at afvise asylansøgere ved grænseovergangene til Danmark?

Begrundelse: Asylansøgere har rejst gennem mange lande på deres vej til Danmark, og da Corona-virusen efterhånden findes overalt, er det ikke utænkeligt, at asylansøgere har pådraget sig smitte under rejsen til Danmark. Derfor bør Danmark indtil videre suspendere asylansøgers ret til at søge asyl i Danmark og til at få deres ansøgning behandlet her, og asylansøgere afvises derfor ved grænseovergangene til Danmark.”

Svar:

Sundheds- og Ældreministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet et bidrag fra Udlændinge- og Integrationsministeriet, der har oplyst følgende:

”1. Udlændinge- og Integrationsministeriet har forstået spørgsmålet således, at der ønskes teknisk bistand til et ændringsforslag til udlændingeloven, som betyder, at der kan ske afvisning af asylansøgere ved de danske grænseovergange, når det er nødvendigt for at forebygge udbredelse af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Det ønskede ændringsforslag kan herefter udarbejdes på følgende måde:

Ændringsforslag

til

Forslag til lov om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme

(Yderligere foranstaltninger for at forebygge og inddæmme smitte med covid-19 m.v.) (L158)

Af (...)

1) Titlen affattes således:

»Forslag

til

Lov om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme og udlændingeloven

(Yderligere foranstaltninger for at forebygge og inddæmme smitte med covid-19 m.v.)«.

[Konsekvensrettelse]

2) Efter § 1 indsættes som ny paragraf:

»§ 01

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1022 af 2. oktober 2019, som senest ændret ved lov nr. 1591 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 28 indsættes efter stk. 9 som nyt stykke:

»Stk. 10. Når det er nødvendigt for at forebygge udbredelse af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), kan udlændinge, som påberåber sig at være omfattet af § 7, afvises, jf. stk. 1, nr. 7.«.

[Afvisning af asylansøgere]

2. I § 48, stk. 1, 1. pkt., ændres »stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt.« til: »stk. 1-4, stk. 7, 3. pkt., og stk. 10«.

[Konsekvensrettelse]

3. I § 48 a, stk. 1, 5. pkt., indsættes efter »stk. 7, 3. pkt.,« ordene: »eller stk. 10,«.

[Konsekvensrettelse]

4. I § 52 b, stk. 6, ændres »stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt.« til »stk. 1-4, stk. 7, 3. pkt., og stk. 10.«.

[Konsekvensrettelse]

Bemærkninger

Til § 01

Til nr. 1

Ændringsforslaget vil indebære, at asylansøgere på samme måde som udlændinge, der ikke har opholdstilladelse eller ikke har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort her i landet, og nordiske statsborgere, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved de danske grænser i medfør af udlændingelo-

vens § 28, stk. 1, nr. 7, dvs. hvis sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Bestemmelsen vil give adgang til at afvise asylansøgere ved indrejsen fra såvel andre Schengenlande som lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, jf. stk. 3.

Det vil være en forudsætning for, at der kan ske afvisning af asylansøgere efter ændringsforslaget, at det er nødvendigt for at forebygge udbredelse af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Til nr. 2

Efter udlændingelovens § 48, stk. 1, 1. pkt., kan afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, og stk. 7, 3. pkt., træffes af vedkommende politidirektør.

Efter ændringsforslaget vil det være politiet, der i de enkelte tilfælde træffer afgørelse om afvisning ved grænsen efter udlændingelovens almindelige regler.

Det foreslås således med ændringsforslaget, at politiet i udlændingelovens § 48, stk. 1, 1. pkt., tillægges kompetence til efter den foreslåede regel i udlændingelovens § 28, stk. 10, at træffe afgørelse om afvisning ved grænsen.

Politiets afgørelse om afvisning meddeles udlændingen skriftligt. Dette kan ske ved anvendelsen af en standardformular om, at afvisning har fundet sted.

Til nr. 3

Efter udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., træffer Udlændingestyrelsen, hvis en udlænding påberåber sig at være omfattet af § 7, snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse.

Det foreslås med ændringsforslaget, at § 48 a, stk. 1, ikke finder anvendelse, hvis politiet efter den foreslåede bestemmelse i § 28, stk. 10, har truffet afgørelse om afvisning ved indrejsen.

I tilfælde, hvor politiet i overensstemmelse med ændringsforslaget i udlændingelovens § 28, stk. 10, har afvist en udlænding ved indrejsen, træffer Udlændingestyrelsen således efter ændringsforslaget ikke afgørelse om bl.a. afvisning eller udvisning efter udlændingelovens § 48 a, 1. pkt., for så vidt angår en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 (asyl).

2. Jeg kan ikke støtte et sådant ændringsforslag.

For så vidt angår muligheden for at afvise asylansøgere ved grænsen, hvis de lider af COVID-19, eller hvis de formodes at kunne være smittet med COVID-19, kan jeg således tilføje, at det ikke vil være muligt inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser at indføre en ordning, der har den konsekvens, at udlændinge, der søger asyl i Danmark, kan udsendes til et land, hvor de er forfulgt eller risikerer at blive udsat for behandling i strid med f.eks. Flygtningekonventionen eller Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 3 om forbud mod tortur og anden nedværdigende behandling.

Det er ligeledes vurderingen, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at afvise udlændinge, der ønsker at søge asyl i Danmark.

Det skyldes, at Danmark efter Dublinforordningen skal give asylansøgere adgang til landet, mens udlændingemyndighederne vurderer, hvilket land der efter Dublinforordningen er ansvarligt for at behandle asylansøgningen.

I den almindelige folkeret er det anerkendt, at der gælder en klausul, hvorefter en folkeretlig aftale kan bringes til ophør uanset grundprincippet om aftalers bindende kraft. Det følger heraf, at enhver aftale anses for indgået med det forbehold, at omstændighederne ikke forandrer sig væsentligt, således at aftalens opfyldelse bliver til alvorlig skade for parten. Hvis der er tale om forandringer, der indebærer, at uforandret opfyldelsespligt alvorligt ville true statens eksistens eller velfærd, vil aftalen kunne tilsidesættes ud fra almindelige nødretsgrundsætninger. Det er således muligt folkeretligt i ekstraordinære situationer at påberåbe sig reglerne om fundamentalt ændrede omstændigheder.

Spørgsmålet om, hvorvidt den omstændighed, at der kan indrejse asylansøgere, der er eller potentielt kan være smittet med COVID-19, i Danmark, kan føre til, at Danmark efter en folkeretlig vurdering ikke længere er forpligtet til at følge procedureerne i Dublinforordningen, skal efter min opfattelse ses i lyset af antallet af indrejsende asylansøgere, og hvilken effekt det vil have på det danske samfund, at asylansøgere, som er eller potentielt kan være smittet med COVID-19, tager ophold her i landet.

For så vidt angår antallet af asylansøgere registreres i øjeblikket et meget lavt antal nye ansøgninger.

Under henvisning til, at lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme tillige finder anvendelse på asylansøgere og det lave antal asylansøgninger, er det vurderingen, at der ikke aktuelt foreligger en situation, som indebærer, at Danmark efter en folkeretlig vurdering ikke længere er forpligtet til at følge procedureerne i Dublinforordningen. ”

Spørgsmål nr. 50:

”Vil ministeren yde teknisk bistand til et ændringsforslag, der betyder, at beboere på asyl- og udrejsecentre: asylansøgere, afviste asylansøgere, udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste udlændinge meddeles udgangsforbud og ikke kan modtage besøg, indtil Corona-krisen er overstået?

Begrundelse: Som reglerne er i dag, så er de nævnte persongrupper ikke frihedsberøvede, hvorfor de kan færdes frit og modtage besøgende. Det skal undgås at smitte kommer ind på centret, hvilket blandt andet vil umuliggøre udsendelse til hjemlandet, hvis der pludselig skulle være mulighed for det. ”

Svar:

Sundheds- og Ældreministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet et bidrag fra Udlændinge- og Integrationsministeriet, der har oplyst følgende:

”1. Udlændinge- og Integrationsministeren har forstået spørgsmålet således, at der ønskes teknisk bistand til et ændringsforslag af udlændingeloven, som betyder, at der kan træffes bestemmelse om udgangsforbud og ophør af besøg på landets asylcentre, når det er nødvendigt for at forebygge udbredelse af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Et sådant ændringsforslag kan formuleres på følgende måde:

Ændringsforslag

til

Forslag til lov om ændring af lov om
foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme

(Yderligere foranstaltninger for at forebygge og inddæmme smitte med covid-19 m.v.) (L 158)

Af (...)

1) Titlen affattes således:

»Forslag

til

Lov om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme og udlændingeloven

(Yderligere foranstaltninger for at forebygge og inddæmme smitte med covid-19 m.v.)«.

[Konsekvensrettelse]

2) Efter § 1 indsættes som ny paragraf:

»§ 01

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1022, som senest ændret ved lov nr. 1591 af 27. december 2019, og ved § 14 i lov nr. 1559 af 27. december 2019, foretages følgende ændring:

1. Efter § 42 m indsættes:

»§ 42 n. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at der indføres midlertidigt udgangsforbud for alle udlændinge, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, når det anses for nødvendigt af hensyn til at forebygge udbredelsen af coronavirussygdom (COVID-19).

§ 42 o. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at der indføres midlertidige begrænsninger i adgangen til indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, for besøgende, herunder et fuldstændigt forbud mod besøg, når det anses for nødvendigt, af hensyn til at forebygge udbredelsen af coronavirussygdom (COVID-19).«.

[Udgangsforbud og ophør af besøg]

Bemærkninger

Til § 01

Til nr. 1

Med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 42 n foreslås det, at Udlændingestyrelsen kan fastsætte et udgangsforbud for alle udlændinge, der er indkvarteret på indkvarteringssteder efter udlændingelovens § 42 a, stk. 5. Det omfatter således alle asylcentre, herunder modtage-, opholds-, hjem- og udrejsecentre.

Udgangsforbuddet vil således også omfatte alle udlændinge, herunder alle asylansøgere, afviste asylansøgere, udlændinge på tålt ophold, kriminelle udviste udlændinge, som er indkvarteret på indkvarteringssteder efter Udlændingestyrelsens bestemmelse.

Udgangsforbuddet indebærer, at alle udlændinge, der er indkvarteret på indkvarteringssteder efter Udlændingestyrelsens bestemmelse, vil være omfattet af en generel regel, der forbyder dem at forlade indkvarteringsstedet.

Formålet med den foreslåede bestemmelse i § 42 n er at undgå smitte og spredning af covid-19 for beboere på et indkvarteringssted, også fordi smitte af en udlænding vil betyde, at der i en periode ikke kan ske udsendelse til hjemlandet, når muligheden herfor måtte opstå.

Der er tale om et midlertidigt udgangsforbud, idet formålet er at begrænse smitte og spredning af covid-19, og forbuddet vil således kun gælde, indtil Corona-krisen er overstået. Det forudsættes således, at udgangsforbuddet kan iværksættes for en periode på som udgangspunkt op til 14 dage ad gangen.

Med forslaget forudsættes det, at politiet vil skulle yde bistand som led i håndhævelsen af ovennævnte tiltag. De konkrete ressourcemæssige konsekvenser for de berørte myndigheder vil skulle afdækkes nærmere.

Med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 42 o foreslås det, at Udlændingestyrelsen kan bestemme, at udlændinge, der er indkvarteret på indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, ikke kan modtage besøg. Det omfatter således alle asylcentre, herunder modtage-, opholds-, hjem- og udrejsecentre.

Forbuddet mod besøg vil således også omfatte alle udlændinge, herunder alle asylansøgere, afviste asylansøgere, udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste udlændinge, som er indkvarteret på indkvarteringssteder efter Udlændingestyrelsens bestemmelse.

Formålet med den foreslåede bestemmelse i § 42 o er at undgå smitte og spredning af covid-19 for beboere på et indkvarteringssted, også fordi smitte af en udlænding vil betyde, at der i en periode ikke kan ske udsendelse til hjemlandet, når muligheden herfor måtte opstå.

Adgangen til besøg på modtage-, opholds-, hjem- og udrejsecentre er ikke fastsat ved lov, men er i dag i et vist omfang reguleret gennem husordener udarbejdet af de respektive indkvarteringsoperatører. Husordenerne kan eksempelvis fastsætte retningslinjer om, at besøg afvikles på beboerens værelse.

Udlændingemyndighederne har som en del af inddæmningsstrategien allerede indført midlertidige tiltag, der skal mindske smittespredningen. Et af disse tiltag er et stop for ordinære besøg på indkvarteringsstederne. Det indebærer dog, at der f.eks. kan gennemføres besøg, der har karakter af samvær mellem et barn og en forælder, eller at udlændingen kan få besøg af sin advokat eller en anden partsrepræsentant.

Der indsættes med den foreslåede bestemmelse i § 42 o en hjemmel til, at Udlændingestyrelsen kan træffe beslutning om ophør af adgangen til besøg på alle indkvarteringssteder i asylcentersystemet. Forslaget indebærer, at alle former for besøg ophører, herunder besøg fra familiemedlemmer, venner, advokater og andre partsrepræsentanter. Det vil også omfatte besøg, der har karakter af samvær mellem et barn og en forælder. De indkvarterede må i stedet opretholde telefonisk og elektronisk kontakt i den periode, hvor besøgsophøret er iværksat.

Der er tale om et midlertidigt ophør i adgangen til besøg, idet formålet er at begrænse smitte og spredning af covid-19, og ophøret vil således kun gælde indtil Corona-krisen er overstået. Det forudsættes således, at Udlændingestyrelsen for en periode på som udgangspunkt op til 14 dage ad gangen kan indføre et ophør for alle former for besøg for at sikre, at de indkvarterede, personalet og myndigheder eller andre, der måtte have deres daglige gang på stedet, ikke udsættes for smittespredning fra udefrakommende personer.

Med forslaget forudsættes det, at politiet vil skulle yde bistand som led i håndhævelsen af ovennævnte tiltag. De konkrete ressourcemæssige konsekvenser for de berørte myndigheder vil skulle afdækkes nærmere.

2. Jeg kan ikke støtte et sådant ændringsforslag.

For så vidt angår muligheden for at indføre et udgangsforbud for alle indkvarterede i asylcentersystemet, kan jeg tilføje, at det ikke vurderes muligt inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser at indføre en sådan ordning.

Et udgangsforbud, der generelt og døgnet rundt afskærer udlændinge indkvarteret på landets asylcentre fra at forlade indkvarteringsstedet, vil således have karakter af forskelsbehandling omfattet af artikel 14 sammenholdt med artikel 5 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) om den personlige frihed. EMRK artikel 14 stiller krav om, at forskelsbehandling skal kunne begrundes sagligt, hvilket indebærer, at forskelsbehandlingen skal forfølge et anerkendelsesværdigt formål, og at der skal være proportionalitet mellem det anvendte middel og det formål, der søges realiseret. Det er vurderingen, at et udgangsforbud som det beskrevne, som alene skal gælde for udlændinge indkvarteret på landets asylcentre, men ikke for andre grupper, f.eks. personer indkvarteret på sociale botilbud o. lign., vil indebære forskelsbehandling, der ikke vil blive anset for et egnet og proportionalt middel til at opnå formålet om at forebygge og inddæmme smitte med COVID-19.

Det bemærkes i øvrigt, at formålet – at forebygge og inddæmme smitte med COVID-19 – vurderes at kunne opnås ved andre allerede iværksatte, mindre indgribende foranstaltninger. Der henvises i den forbindelse til svar på spørgsmål nr. 233 og 252 til UII (alm. del).

For så vidt angår forslaget om at indføre et fuldt ophør af alle former for besøg på indkvarteringsstederne kan jeg tilføje, at Udlændingestyrelsen allerede har indført stop for alle ordinære besøg, og der foretages således en helt konkret vurdering af, om besøget er nødvendigt, f.eks. for at gennemføre et samvær mellem et barn og en forælder. Besøg fra venner og bekendte er der således indtil videre sat en stopper for.

Endelig bemærkes, at lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (epidemiloven) og forskrifter udstedt i medfør af loven tillige finder anvendelse på alle indkvarterede udlændinge i asylcentersystemet. ”

Spørgsmål nr. 51:

”Vil ministeren yde teknisk bistand til et ændringsforslag, der har den virkning, at indsatte i fængsler, lukkede såvel som åbne afdelinger, og i arresthuse, ikke har ret til udgang og besøg under Corona-krisen?

Begrundelse: Hvis en indsat bliver smittet i forbindelse med udgang eller besøg, er der en alvorlig risiko for, at vedkommende bringer smitten videre til at de andre indsatte. Myndighedernes strategi med at begrænse borgernes samvær må også omfatte indsatte i fængsler og arresthuse. Retten til besøg og udgang skal derfor suspenderes i tiden under Corona-krisen. Udgang skal forstås bredt og ikke kun gælde traditionel udgang, men også udgang til undervisning og ikke akutte læge- og sundhedsbesøg, f.eks. tandlæge. ”

Svar:

Det fremgår af spørgsmålet, at der ønskes teknisk bistand til et ændringsforslag, der har den virkning, at indsatte i fængsler, lukkede såvel som åbne afdelinger, og i arresthuse, ikke har ret til udgang og besøg under Corona-krisen. Det angives i den forbindelse, at udgang skal forstås bredt og ikke kun gælde traditionel udgang, men også udgang til undervisning og ikke-akutte læge- og sundhedsbesøg, f.eks. tandlæge.

Justitsministeriet har i den forbindelse oplyst, at det med hjemmel i gældende lovgivning siden den 18. marts 2020 har været fastsat for kriminalforsorgens fængsler og arresthuse, at alle former for udgang som udgangspunkt er afskåret indtil videre. En ansøgning om udgang kan kun imødekommes helt undtagelsesvist, hvis ganske særlige omstændigheder taler derfor. Sådanne ganske særlige omstændigheder foreligger typisk kun, hvis en indsat har behov for akut sundhedsbehandling, skal besøge en nærtstående person, der er alvorligt syg, eller deltage i en nærtstående persons begravelse.

Retten til besøg er ligeledes blevet afskåret. Indsatte kan kun få besøg af advokater og præster eller lignende repræsentanter fra et trossamfund, og for udenlandske indsatte vedkommende tillige diplomatiske eller konsulære repræsentanter. Besøg af disse skal så vidt mulig søges erstattet af telefonsamtaler. Det tilstræbes generelt, at indsatte i videre omfang får mulighed for telefonsamtaler, navnlig med de nærmeste pårørende.

Den ønskede afskæring af retten til udgang og besøg er således allerede opfyldt inden for rammerne af den gældende lovgivning.

Spørgsmål nr. 52:

”Er lovforslaget omfattet af ”solnedgangsklauslen” som blev vedtaget i forbindelse med lov nr. 208 af 17. marts 2020?”

Svar:

Ja.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 2, vil den udløbsklausul, der er indsat i § 2, stk. 2, i lov nr. 208 af 17. marts 2020 om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme, også gælde de ændringer, der følger af dette lovforslag (L 158).

Spørgsmål nr. 53:

”Vil ministeren sikre, at de forøgede besøgsrestriktioner for anbringelsessteder, botilbud og plejehjem m.v. indføres i takt med, at der indføres flere test i forhold til smittede og især til borgere på bosteder, som har mistænkelige symptomer, således at man undgår unødigt at isolere udsatte borgere og især psykisk syge borgere med ofte svære kognitive handicap, der gør, at de kan have svært ved at forstå de indgreb, der foretages som følge af coronasmitte?”

Svar:

./.

Jeg henviser til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 29 til L 158, hvoraf det bl.a. fremgår, at det vil være henholdsvis kommunalbestyrelsen og regionen, der har det nødvendige lokale og regionale kendskab, der beslutter, hvordan et konkret påbud om forbud mod eller restriktioner for besøgende adgang skal udmøntes for de konkrete plejehjem, sygehuse m.v. i deres område. Det skal netop gøre det muligt at tilpasse forbud og restriktionerne til de konkrete forhold på stedet.

Jeg skal desuden gøre opmærksom på, at hensigten med at udstede forbud mod eller restriktioner for besøg først og fremmest er at sikre, at smitte ikke bringes *ind* til patienter og beboere.

Desuden ændrer den foreslåede ændring af den gældende § 12 c, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, ikke ved, at sundheds- og ældreministeren kan fastsætte undtagelser til forbud mod eller restriktioner for besøg. Det fremgår i den forbindelse af bemærkningerne til bestemmelsen, at det forudsættes, at der fastsættes regler, der undtager besøg i kritiske situationer fra en borgers nære pårørende fra et forbud eller en restriktion. Ved kritiske situationer forstås ifølge bemærkningerne f.eks. et uopsætteligt besøg hos en kritisk syg eller døende person, eller forældres eller andre nære pårørendes besøg hos et barn eller en voksen med nedsat psykisk funktionsevne, som kognitivt fungerer som et barn.

Spørgsmål nr. 54:

”Vil ministeren sikre, at de forøgede besøgsrestriktioner for hospice og også for en del plejehjemsbeboere så vidt muligt indføres, således at de pårørende - selvfølgelig under iagttagelse af de gældende sikkerhedsforanstaltninger mht. hygiejne, afspritning og afstand af hensyn til især personalet - stadig har mulighed for at være til stede i forhold til terminale beboere?”

Svar:

./.

Jeg henviser til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 29 til L 158, hvoraf det bl.a. fremgår, at den foreslåede ændring af den gældende § 12 c, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, ikke ændrer ved, at sundheds- og ældreministeren kan fastsætte undtagelser til forbud mod eller restriktioner for besøg.

Det fremgår i den forbindelse af bemærkningerne til bestemmelsen, at det forudsættes, at der fastsættes regler, der undtager besøg i kritiske situationer fra en borgers nære pårørende fra et forbud eller en restriktion. Ved kritiske situationer forstås ifølge bemærkningerne f.eks. et uopsætteligt besøg hos en kritisk syg eller døende person.

Spørgsmål nr. 55:

”Vil ministeren overveje en undtagelse fra et muligt kommende krav, om kun at være to i det offentlige rum, så borgere og ansatte på mindre bosteder og plejefamilier anses som ”familie” for det første, fordi de typisk lever og bor sammen - næsten som en familie - og for det andet, fordi det ellers vil svække mulighederne for, at beboerne på bosteder får mulighed for at komme ud i det fri med den nødvendige støtte fra de ansatte?”

Svar:

./.

Jeg henviser til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 77 til L 158, hvoraf det bl.a. fremgår, at den foreslåede ændring af § 6, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, navnlig indebærer, at der også vil kunne fastsættes regler om forbud mod mindre forsamlinger mv. Dermed vil der som den nedre grænse kunne fastsættes regler om forbud mod, at tre personer eller flere befinder sig på samme sted.

Det fremgår endvidere af svaret, at det forudsættes, at der ikke fastsættes regler om forbud mod, at tre personer eller flere, som er nærmeste pårørende, befinder sig på samme sted, og at den nævnte personkreds er udtryk for det minimum af personer, der vil skulle undtages fra et eventuelt forbud mod, at tre eller flere personer befinder sig samme sted, hvis det måtte vise sig nødvendigt at indføre et sådant forbud.

Herudover fremgår det af svaret, at det vil være muligt at fastsætte, at flere personer skal undtages, hvis et sådant forbud måtte blive fastsat ved bekendtgørelse, men at det samtidig vil skulle indgå i overvejelserne, at en udvidelse af den undtagne personkreds vil kunne vanskeliggøre håndhævelsen af forbuddet, ligesom et større antal undtagelser vil kunne begrænse effekten af en udvidelse af forbuddet i relation til at mindske smittespredningen.

Spørgsmål nr. 56:

”Vil ministeren kommentere artiklen på www.dr.nyheder.dk 26/3-20 ”Udenlandsk arbejdskraft kan rejse til Danmark uden at komme i corona-karantæne”? Hvilke overvejelser og initiativer giver artiklen ministeren anledning til?

<https://www.dr.dk/nyheder/indland/udenlandsk-arbejdskraft-kan-rejse-til-danmarkuden-komme-i-corona-karantaene>”

Svar:

Sundheds- og Ældreministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet et bidrag fra Beskæftigelsesministeriet, som har oplyst følgende:

”Den danske tilgang er baseret på en balance mellem hensynet til at undgå smittespredning og hensynet til i videst muligt omfang at sikre fortsat aktivitet på arbejdsmarkedet.

Beskæftigelsesministeren taler med arbejdsmarkedets parter om bl.a. denne problemstilling i morgen, den 30. marts.

På baggrund af dialogen med parterne og en vurdering fra de relevante ministerier af den rejste problemstilling, vil regeringen tage stilling til, om der er behov for en justering af den danske indsats og vejledning.”

Spørgsmål nr. 57:

”Hvor mange udlændinge, skønner ministeren, er indrejst i Danmark under corona-krisen for at arbejde?”

Svar:

Sundheds- og Ældreministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet et bidrag fra Beskæftigelsesministeriet, som har oplyst følgende:

”På baggrund af de senest tilgængelige tal i jobindsats.dk vurderes det, at der før Corona-krisens indtræden var 45.000 EU-borgere, der var ansat hos en dansk arbejdsgiver og med bopæl i udlandet. 15.000 personer er bosat i Tyskland og Sverige, og disse må under normale forhold antages at pendle jævnlige. Hertil kommer danske statsborgere bosat i udlandet.

Det er ikke muligt at oplyse, hvor mange af disse, der arbejder hjemme, eller er afskediget efter corona-krisens udbrud. Det er heller ikke muligt at oplyse, hvor mange af de resterende 30.000 personer, der enten er blevet i hjemlandet, eller er blevet i Danmark.

Med hensyn til udstationerede er der i marts 2020 registreret knap 6.700 personer i Registret for Udenlandske Tjenesteydere (RUT). Det vides ikke, hvor mange af disse, der er indrejst i perioden, eller om de aktuelt er i Danmark eller fx hjemlandet. I perioden fra 15. marts til 28. marts er der anmeldt 1.036 tjenesteydelser. Det kan dog ikke af registersøgningen udledes, hvor mange virksomheder, der pt. aktivt udfører disse tjenesteydelser.”

Spørgsmål nr. 58:

”Beskæftigelsesministeren afviser ikke at stramme op, jf. artiklen på www.dr.nyheder.dk 26/3-20:

”Udenlandsk arbejdskraft kan rejse til Danmark uden at komme i corona-karantæne”.

Beskæftigelsesministeren siger, at han hurtigst muligt vil tage en snak med arbejdsmarkedets parter og de øvrige ministre for at finde den bedste balance, så alle kan være trygge på deres arbejdsplads, og samtidig konstant gør, hvad vi kan, for at bremse smittespredning. Vil ministenen med et bidrag fra beskæftigelsesministeren oplyse, hvad status er for det nævnte initiativ, og hvornår der kan forventes initiativer fra regeringen på dette område og hvilke?”

Svar:

./.

Sundheds- og Ældreministerier har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet et bidrag fra Beskæftigelsesministeriet, som har henvist til sit bidrag til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 56 til L 158.

Spørgsmål nr. 59:

Vil ministeren kommentere henvendelsen af 27/3-20 fra Lisbet Christoffersen, Roskilde Universitet, jf. L 158 - bilag 5””

Svar:

Henvendelsen af 27. marts 2020 fra professor Lisbet Christoffersen angår navnlig forholdet mellem lovforslaget og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 9.

Det kan i den forbindelse oplyses, at det følger af EMRK artikel 9, stk. 1, at enhver har ret til at tænke frit og til samvittigheds- og religionsfrihed. Denne ret omfatter frihed til at skifte religion eller tro samt frihed til enten alene eller sammen med andre, offentligt eller privat at udøve sin religion eller tro gennem gudstjeneste, andagt og overholdelse af religiøse skikke. Denne ret til at udøve sin religion eller tro kan efter konventionens artikel 9, stk. 2, underkastes sådanne begrænsninger, som er foreskrevet ved lov og er nødvendige i et demokratisk samfund af hensyn til den offentlige tryghed, for at beskytte den offentlige orden, sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder.

Det kan endvidere oplyses, at der i pkt. 3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger er foretaget en vurdering i forhold til EMRK, herunder EMRK artikel 11 om forsamlingsfriheden, jf. også vurderingen under pkt. 4.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 133 af 12. marts 2020. Det fremgår heraf bl.a., at forslaget efter Sundheds- og Ældreministeriets vurdering kan gennemføres inden for rammerne af EMRK artikel 11 om forsamlingsfriheden. Der lægges i den forbindelse vægt på, at regler, påbud og forbud vil blive udstedt med henblik på at forfølge vægtige hensyn til at beskytte den offentlige sundhed, herunder hensynet til at forebygge eller inddæmme smitte med alment farlige sygdomme her i landet, og at forbud mod forsamlinger og adgang til offentlige institutioner mv. alene vil blive fastsat, når det er nødvendigt for at mindske eller forhindre udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet. Endvidere forudsættes det, at indgreb efter de foreslåede bestemmelser ophæves eller indskrænkes, så snart de sundhedsmæssige hensyn, indgrebene forfølger, ikke længere tilsiger, at indgrebene opretholdes, og at der ved fastsættelsen af regler og påbud i videst muligt omfang vil skulle tages hensyn til borgernes mulighed for at komme med meningstilkendegivelser, i det omfang sådanne hensyn lader sig forene med hensynet til den offentlige sundhed.

Det er vurderingen, at tilsvarende betragtninger gør sig gældende for så vidt angår EMRK artikel 9 om bl.a. religionsfriheden. Det bemærkes i den forbindelse, at undtagelsen i bestemmelsens stk. 2 i det væsentlige er sammenfaldende med undtagelsen i EMRK artikel 11, stk. 2.

Det er således Sundheds- og Ældreministeriets vurdering, at lovforslaget kan gennemføres inden for rammerne af EMRK artikel 9.

Det bemærkes i øvrigt, at der i pkt. 3.1.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget er foretaget en vurdering i forhold til grundlovens § 67 om religionsfriheden.

For så vidt angår bemærkningerne i henvendelsen af 27. marts 2020 fra professor Lisbet Christoffersen om regler for gudstjenester mv. og adgang til religiøse bygninger bemærkes det, at formålet med lovfors-

slaget er at give myndighederne de fornødne redskaber til fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt. Der tages ikke med lovforslaget stilling til, om og i givet fald i hvilket omfang de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser skal udnyttes. Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

Spørgsmål nr. 60:

”Hvilken myndighed har påbudskompetencen i forhold til regler om besøgsrestriktioner på sociale institutioner?”

Svar:

Det fremgår af de nuværende regler i epidemilovens § 12 c, at sundheds- og ældreministeren kan, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, fastsætte regler om forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til offentlige og private plejehjem og sygehuse og om undtagelser hertil.

Reglerne er udmøntet i bekendtgørelse nr. 215 af 17. marts 2020 om afspærring og besøgsrestriktioner på plejehjem og sygehuse i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

For så vidt angår påbudskompetencen i forhold til den foreslået udvidelse af § 12 c, vil der blive behov for udmønte regler herom i bekendtgørelsen.

Jeg kan dog oplyse, at Styrelsen for Patientsikkerhed, efter den nuværende bekendtgørelsens §§ 2 og 4, kan påbyde hhv. kommunalbestyrelse og regionsråd at udstede forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til hhv. plejehjem og sygehuse.

Spørgsmål nr. 61:

”Ministeren bedes redegøre for viden om, at de nuværende restriktioner på danskernes ikke er tilstrækkelige, der begrundes, at der er behov for at skærpe restriktionerne for borgerne yderligere?”

Svar:

./.

Om baggrunden for de foreslåede ændringer kan jeg blandt andet henvise til mit samtidige svar på spørgsmål nr. 1 til L 158.

Spørgsmål nr. 62:

”Hvordan vil ministeren sikre, at alternative familieformer ikke kommer til at opleve, at der oprettes restriktioner, der rammer deres muligheder for at kunne færdes i det offentlige rum hårdere end mere traditionelle familieformer?”

Svar:

./.

Der henvises til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 77 til L 158.

Spørgsmål nr. 63:

” Vil ministeren beskrive, hvordan man har afgrænset forsamlingsforbuddet i forhold til familier/husstand/nære relationer i de lande, der har indført begrænsninger på under 5 personer?”

Svar:

Mit ministerium har gennem Udenrigsministeriet modtaget oplysninger fra danske ambassader om, hvilke tiltag der er lavet i forskellige lande. Disse oplysninger varierer i detaljeringsniveau, herunder i forhold til udformningen af forsamlingsforbud. På dette grundlag kan jeg oplyse følgende:

I Litauen har man et forsamlingsforbud på maks. 2 personer, hvor familier er undtaget, men ved indkøb må kun ét familiemedlem handle ad gangen. Estland har også et forsamlingsforbud på maks. 2 personer, hvor hjemmet er undtaget. I både Tyskland og Polen har man ligeledes indført et forsamlingsforbud på maks. 2 personer, hvor familie og hustand/samlevende er undtaget. I Belgien har man indført et udgangsforbud, men der er dog stadig visse undtagelser for fysiske udfoldelser, hvor personer, som bor under samme tag, kan samles udenfor. I Tjekkiet har man også et forsamlingsforbud på maks. 2 personer, men her er medlemmer fra samme husholdning, forsamlinger i arbejdsøjemed og forsamlinger til begravelser undtaget.

Herudover har Schweiz, Kroatien, Irland, Storbritannien, Østrig, Ungarn, Italien og Spanien indført forsamlingsforbud på 5 mennesker eller derunder, men der er fra disse landes ambassader ikke information om, hvorledes disse forsamlingsforbud er afgrænset ift. familie/hustand/nære relationer.

Spørgsmål nr. 64:

”Hvordan vil forbuddet mod ophold på bestemte steder i praksis virke begrænsende ud over det allerede eksisterende forbud mod større forsamlinger? Det må vel forudsættes, at forsamlinger blot kan flytte sig, og der vil derfor stadig være afhængig af en politimæssig indsats at opløse/flytte forsamlingen?”

Svar:

Den gældende bestemmelse i epidemilovens § 6, stk. 1, om forbud mod afholdelse og deltagelse i større forsamlinger giver ikke hjemmel til at fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på bestemte steder, hvortil der er almindelig adgang.

Efter den foreslåede affattelse af § 6, stk. 3, i epidemiloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted.

Det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse, at det forudsættes, at adgangen til at nedlægge forbud i almindelighed kun bruges, hvis de regler, der måtte være fastsat i medfør af epidemilovens §§ 6 a og 12 b, som foreslås udvidet ved lovforslagets § 1, nr. 6 og 9, i det konkrete tilfælde ikke er tilstrækkelige for at forhindre smittefare det pågældende sted. Det fremgår endvidere, at det ligeledes forudsættes, at adgangen til at nedlægge forbud ikke vil blive anvendt, hvis regler i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1, i det konkrete tilfælde er tilstrækkelige til at forhindre faren for smittespredning det pågældende sted.

Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af § 2 i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), at hvis flere end 10 personer befinder sig sammen på et offentligt tilgængeligt sted, uden at forholdet er omfattet af bekendtgørelsens § 1, stk. 1 (vedrørende forbud mod at afholde og deltage i indendørs og udendørs arrangementer mv.), på en sådan måde, som

efter politiets skøn udgør en særlig fare for smitte med Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), kan politiet påbyde personerne at forlade stedet.

En udnyttelse af adgangen til at nedlægge forbud vil således – med den nuværende bekendtgørelse udstedt i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1 – i almindelighed bl.a. forudsætte, at faren for smittespredning ikke kan imødegås ved at benytte adgangen til i medfør af bekendtgørelsens § 2 at påbyde konkrete personer at forlade stedet. Denne forudsætning vil være opfyldt, hvis der – f.eks. på baggrund af politiets erfaringer med det pågældende sted – kort tid efter meddelelsen af sådanne forbud må forventes på ny at indfinde sig andre personer på stedet.

Det vil bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, hvornår det vil være nødvendigt at nedlægge forbud mod ophold et bestemt sted i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Ved vurderingen af, om der er grundlag for at udnytte adgangen til at nedlægge forbud, vil der bl.a. kunne tages hensyn til Sundhedsstyrelsens generelle anbefalinger vedrørende smittefaren fra den pågældende sygdom og de konkrete forhold på stedet.

Spørgsmål nr. 65:

”Vil ministeren bekræfte, at L 158 vil være underlagt solnedgangsklausul, revision af loven i november 2020 og den samme politiske følgegruppe som L 133?”

Svar:

Jeg kan bekræfte, at L 158 vil være underlagt solnedgangsklausul, revision af loven i november 2020 og den samme politiske følgegruppe som L 133.

Spørgsmål nr. 66:

”Hvilken konkret udvikling i smittetal, indlæggelse, intensiv indlæggelser, respiratorpatienter, siden man indførte de seneste restriktioner, gør, at regeringen nu finder det nødvendigt at indskrænke endnu mere?”

Svar:

Lovforslagets elementer om eksempelvis forbud mod ophold på et bestemt sted baserer sig ikke på konkrete tal på ovennævnte områder.

./.

Som oplyst i mit samtidige svar på spørgsmål nr. 1 til L 158 er regeringen bevidst om, at der ikke nødvendigvis for hvert enkelt element i lovforslaget foreligger den sædvanlige sundhedsfaglige evidens. Ikke desto mindre påtager regeringen sig med lovforslaget det politiske ansvar for at sikre de fremadrettede muligheder for hurtigt at kunne handle og skride ind for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Spørgsmål nr. 67:

”Hvilke konkrete tal på smitte, indlæggelser, intensiv indlæggelser, respiratorpatienter, mener ministeren der skal være tilstede, før man åbner Danmark op igen?”

Svar:

Hvis vi bliver ved med at holde afstand og vaske hænder og undgår for megen aktivitet, så vil vi stille og roligt kunne se det i tallene: Antallet af indlæggelser vil stige mindre stejlt end ellers. Kurven vil forhåbentlig flade ud.

I det scenarie – så kan vi hurtigere begynde så småt at åbne Danmark igen.

Spørgsmål nr. 68:

”Hvis lovforslaget bliver første behandlet og udvalgsbehandlet nu, ændringsforslag behandlet ved 2. behandlingen, og bekendtgørelser udarbejdet, hvor hurtigt ville loven så kunne træde i kraft efter 3. behandling?”

Svar:

Det følger af grundlovens § 73, stk. 2, at når et lovforslag vedrørende ekspropriation af ejendom er vedtaget, kan en tredjedel af folketingets medlemmer inden for en frist af tre søgnedage fra forslagens endelige vedtagelse kræve, at det først indstilles til kongelig stadfæstelse, når nyvalg til Folketinget har fundet sted, og forslaget på ny er vedtaget af det derefter sammentrædende folketing.

Det fremgår desuden af pkt. 3.1.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, at lovforslaget indebærer en udvidelse af hjemlen til at foretage indgreb, som efter lovens § 27 vil kunne gennemføres ved iværksættelse af ekspropriation.

Det følger samlet set heraf, at hvis lovforslaget vedtages, vil det først kunne stadfæstes efter udløbet af fristen på tre søgnedage i grundlovens § 73, stk. 2. Fristen begynder først at løbe på dagen for lovforslagets endelige vedtagelse ved tredjebehandling, og en udskydelse af tredjebehandlingen vil derfor også udskyde tidspunktet for, hvornår den nævnte frist kan begynde at løbe.

. / .

Som det bl.a. fremgår af den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 1 til L 158, bør der efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Regeringen kan på den baggrund ikke støtte en udskydelse af lovforslagets tredjebehandling og endelige vedtagelse.

Spørgsmål nr. 69:

”Sundhedsstyrelsen vurderer selv i worst case scenarie nu ikke at max kapaciteten på respiratorer bliver udfordret. Hvad er regeringens og ministerens begrundelse for ikke at lukke Danmark op, når sundhedsmyndighederne nu mener, de har kapacitet?”

Svar:

Hvis vi bliver ved med at holde afstand og vaske hænder og undgår for megen aktivitet, så vil vi stille og roligt kunne se det i tallene: Antallet af indlæggelser vil stige mindre stejlt end ellers. Kurven vil forhåbentlig flade ud.

I det scenarie - så kan vi hurtigere begynde så småt at åbne Danmark igen.

Spørgsmål nr. 70:

”Hvornår forventer man, at man har kapacitet og begynder at akutteste 10.000 personer om dagen? ”

Svar:

Jeg kan oplyse, at lovforslaget ikke indeholder bestemmelser eller bemærkninger, der vedrører testkapacitet m.v. i forhold til COVID-19.

Jeg svarer dog gerne på spørgsmålet, hvis udvalget måtte ønske at stille det på anden vis.

Supplerende svar:

Jeg fremsender hermed et uddybende svar til SUU alm. del spm. 70, som blev oversendt til udvalget den 29. marts 2020:

Det er det klare strategiske mål, at der skal testes langt flere i Danmark, i tråd med WHO's anbefalinger.

Derfor er det positivt, at regionerne den 27. marts har meldt ud, at de øger testkapaciteten til mere end 5.000 daglige test. Samtidig arbejder regionerne og statslige aktører på flere initiativer sammen med virksomheder og universiteter, som kan være med til at øge kapaciteten yderligere.

Spørgsmål nr. 71:

”Hvad er årsagen til, at Serum Institutet så sent som mandag den 23. marts 2020 ikke havde overblik over max kapaciteten for testning i Danmark? Burde dette ifølge ministeren ikke være gjort tidligere? ”

Svar:

Jeg kan oplyse, at lovforslaget ikke indeholder bestemmelser eller bemærkninger, der omhandler testkapaciteten i Danmark.

Jeg svarer dog gerne på spørgsmålet, hvis udvalget måtte ønske at stille det på anden vis.

Supplerende svar:

Jeg fremsender hermed et uddybende svar til SUU alm. del spm. 71, som blev oversendt til udvalget d. 29. marts 2020.

Testkapaciteten i Danmark er løbende blevet drøftet med regionerne. Jeg kan hertil oplyse, at der i uge 12 blev etableret en Task Force for testkapacitet – bestående af repræsentanter fra Lægemiddelstyrelsen, Statens Serum Institut og regionerne – som blandt andet har til formål at koordinere indsatsen og afdække den samlede, landsdækkende testkapacitet.

Testkapaciteten udvikler sig løbende, da der arbejdes på højtryk for at udvide den. Regionerne og statslige aktører samarbejder på flere initiativer med virksomheder og universiteter, som kan være med til at øge kapaciteten yderligere.

Spørgsmål nr. 72:

”Hvorledes mener ministeren, at det konkret skal håndhæves, at der ikke må stå 3 personer sammen på et sted, hvis de ikke er i nærmeste relation til hinanden? Kan politiet afkræve dem et svar på deres relation,

hvis de ikke ønsker at flytte sig fra hinanden? Kan politiet anholde disse 3 personer, hvis de ikke ønsker at oplyse deres relation eller flytte sig? ”

Svar:

./.

Der henvises til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 127 til L 158.

Spørgsmål nr. 73:

”Er det korrekt at i forhold til regeringens udspil, så vil politiet potentielt have ret til at afkræve 3 eller flere borgere svar på deres relation, hvis de befinder sig sammen, og ikke vil opløse denne forsamling? ”

Svar:

./.

Der henvises til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 127 til L 158.

Spørgsmål nr. 74:

”Er det korrekt at i forhold til regeringens udspil, så vil politiet potentielt have ret til at gå ind på privat ejendom og med tvang opløse en forsamling, hvis den er på 3 eller derover, og disse ikke er en del af husstanden eller nære familierelationer? ”

Svar:

Der henvises til mine samtidige besvarelser af spørgsmål nr. 11 og 99 til L 158.

Spørgsmål nr. 75:

”Er det korrekt, at regeringens udspil, som beskrevet, potentielt ville kunne umuliggøre at ikke samlevende kærestepar, hvor den ene har hjemmeboende børn, lovligt ville kunne opholde sig i samme private ejendom, da de ikke er omfattet af regeringens definition på nærmeste pårørende? ”

Svar:

./.

Jeg henviser til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 77 til L 158.

Spørgsmål nr. 76:

”Er det korrekt, at regeringens udspil, som beskrevet, potentielt ville kunne umuliggøre, at naboer lovligt ville kunne passe hinandens børn, hvis deres egne børn også er tilstede, og man derfor vil være 3 eller derovre som ikke er nærmeste relation?? ”

Svar:

./.

Jeg henviser til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 77 til L 158.

Spørgsmål nr. 77:

”Er det korrekt, at regeringens udspil, som beskrevet, potentielt ville kunne umuliggøre at bedsteforældre passer deres børnebørn, hvis forældrene ikke er tilstede, og der er 3 eller flere tilstede i den private ejendom?”

Svar:

.

Regeringen og myndighederne har som led i indsatsen mod spredning af COVID-19 i Danmark taget en række generelle tiltag med henblik på at nedbringe antallet af sociale kontakter og sikre behørig afstand mellem borgerne. Regeringen har i den forbindelse understreget, at en effektiv indsats mod spredning af COVID-19 i Danmark kræver, at den enkelte tager ansvar for at nedbringe antallet af sociale kontakter og sikre behørig afstand til sine medborgere. Det gælder også inden for familien og venne-kredsen.

I lyset heraf er der på nuværende tidspunkt fastsat regler om, at der som udgangspunkt gælder et forbud mod at afholde og deltage i indendørs og udendørs arrangementer, begivenheder, aktiviteter eller lignende, hvor der er flere end 10 personer til stede, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19). Der er fastsat visse undtagelser hertil, herunder i bestemmelsens stk. 2, hvorefter forbuddet ikke gælder i private boliger. Der er derimod ikke i dag fastsat en undtagelse for arrangementer mv. med nærmeste pårørende.

Det nævnte forbud mod forsamlinger mv., hvor der er flere end 10 personer til stede, er udstedt med hjemmel i den gældende epidemilovs § 6, stk. 1. Med lovforslaget foreslås bemyndigelsen i lovens § 6, stk. 1, ændret, således at muligheden for at fastsætte regler om forbud udvides fra i dag at omfatte større forsamlinger, arrangementer, begivenheder mv. til at omfatte muligheden for at fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted, jf. den foreslåede § 1, nr. 3.

Den foreslåede ændring indebærer navnlig, at der også vil kunne fastsættes regler om forbud mod mindre forsamlinger mv. Dermed vil der som den nedre grænse kunne fastsættes regler om forbud mod, at tre personer eller flere befinder sig på samme sted.

Det bemærkes i den forbindelse, at det fremgår af pkt. 2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger og af bemærkningerne til § 1, nr. 3, at det forudsættes, at der som udgangspunkt ikke med hjemmel i epidemilovens § 6, stk. 1, som ændret ved lovforslaget, vil blive fastsat regler, der gælder for private boliger. Der henvises i øvrigt til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 11 vedrørende lovforslaget.

Det fremgår samtidig af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 3, at det forudsættes, at der ikke fastsættes regler om forbud mod, at tre personer eller flere, som er nærmeste pårørende, befinder sig på samme sted. Ved nærmeste pårørende forstås personens ægtefælle, faste samlevende, faste partner, forældre, børn og søskende. Det bemærkes i den forbindelse, at der ikke i bemærkningerne til forslaget til den gældende epidemilovs § 6, stk. 1, er forudsat en lignende begrænsning, jf. lovforslag nr. L 133 af 12. marts 2020 om ændring af lov om foranstaltninger mod smit-somme og andre overførbare sygdomme.

Det bemærkes, at den nævnte personkreds er udtryk for det minimum af personer, der vil skulle undtages fra et eventuelt forbud mod, at tre eller flere personer befinder sig samme sted, hvis det måtte vise sig nødvendigt at indføre et sådant forbud. Det vil således være muligt at fastsætte, at flere personer skal undtages, hvis et sådant forbud måtte blive fastsat ved bekendtgørelse. Jeg har i den forbindelse noteret mig, at der fra en række ordføreres side er givet udtryk for et ønske om en sådan yderligere undtagelse, der f.eks. kan omfatte bedsteforældre, stedbørn, der ikke er en del af husstanden mv.

Det vil dog samtidig skulle indgå i overvejelserne, at en udvidelse af den undtagne personkreds vil kunne vanskeliggøre håndhævelsen af forbuddet, ligesom et større antal undtagelser vil kunne begrænse effekten af en udvidelse af forbuddet i relation til at mindske smittespredningen. Der erindres i den forbindelse om, at det aktuelle forbud mod, at flere end 10 personer befinder sig i en forsamling mv., ikke indeholder en undtagelse for nærmeste pårørende. En udvidelse af undtagelsen for nærmeste pårørende vil således kunne føre til, at det i en række tilfælde vil være muligt at forsamles flere end 10 personer i situationer, hvor dette ikke i dag er lovligt.

Det skal i den forbindelse understreges, at hvis Danmark måtte befinde sig i en situation, hvor det bliver nødvendigt at overveje at indføre et forbud mod, at helt ned til tre personer befinder sig samme sted, vil der være tale om en yderst alvorlig situation. Erfaringerne fra de lande, der er ramt af de mest omfattende sygdomsudbrud, viser, hvilke ødelæggende konsekvenser en ukontrollabel smittespredning kan få. I en sådan situation vil hensynet til at begrænse smittespredningen om muligt veje endnu tungere end i dag.

I lyset heraf vil det ikke være hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at tage stilling til den nærmere udformning af et eventuelt forbud mod, at helt ned til tre personer befinder sig på samme sted. Den nærmere udformning heraf, herunder omfanget af den undtagne personkreds, bør derfor i givet fald foretages på baggrund af det konkrete situationsbillede på tidspunktet.

Spørgsmål nr. 78:

”Regeringen ønsker muligheden at lukke områder med forretninger og f.eks. campingpladser. Mener ministeren at disse virksomheder burde have fuld kompensation for deres tab, eller må de blot acceptere potentielt at gå konkurs grundet regeringens beslutning?”

Svar:

Jeg kan oplyse, at regeringen har indgået en aftale med Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Nye Borgerlige, Liberal Alliance og Alternativet om COVID-19-initiativer.

Der er heri blandt andet aftalt en kompensationsmodel for virksomhedernes faste omkostninger. Det er aftalt, at erhvervsdrivende, som ved bekendtgørelse er påbudt fuldt lukket, i denne periode vil blive kompenseret svarende til 100 pct. af de faste omkostninger.

Der er endvidere aftalt en kompensationsordning for selvstændige og freelancere og etableret en aftale om midlertidig lønkompensation, der også vil kunne ansøges, såfremt virksomhederne opfylder kriterierne for støtte.

Spørgsmål nr. 79:

”Hvor hurtigt vil en uddannet sygeplejerske kunne oplæres til at håndtere og betjene patienter, som ligger i respirator?”

Svar:

Jeg kan oplyse, at lovforslaget ikke indeholder bestemmelser eller bemærkninger, der vedrører uddannelse eller oplæring af sundhedspersonale.

Jeg svarer dog gerne på spørgsmålet, hvis udvalget måtte ønske at stille det på anden vis.

Spørgsmål nr. 80:

”Hvor mange ekstra sygeplejersker oplærer man til at kunne håndtere og betjene respiratorer?”

Svar:

Jeg kan oplyse, at lovforslaget ikke indeholder bestemmelser eller bemærkninger, der vedrører uddannelse og oplæring af sundhedspersonale.

Jeg svarer dog gerne på spørgsmålet, hvis udvalget måtte ønske at stille det på anden vis.

Spørgsmål nr. 81:

”Hvad er dødeligheden blandt patienter med COVID-19 (opdelt på alder og køn,) uden andre komplikationer end COVID-19? ”

Svar:

Jeg kan oplyse, at lovforslaget ikke indeholder bestemmelser eller bemærkninger, der omhandler dødeligheden blandt patienter, som er smittet med COVID-19.

Jeg svarer dog stadig gerne i muligt omfang på spørgsmålet, hvis udvalget måtte ønske at stille det på anden vis.

Spørgsmål nr. 82:

”Hvilke andre komplikationer havde de afdøde patienter, som har fået konstateret COVID-19? Ønsket oplyst med (sygdom og alder)? ”

Svar:

Jeg kan oplyse, at lovforslaget ikke indeholder bestemmelser eller bemærkninger, der vedrører komplikationer hos afdøde patienter, som var smittet med COVID-19.

Jeg svarer dog gerne i muligt omfang på spørgsmålet, hvis udvalget måtte ønske at stille det på anden vis.

Supplerende svar:

Jeg fremsender hermed et uddybende svar til SUU alm. del spm. 82, som blev oversendt til udvalget d. 29. marts 2020:

Statens Serum Institut udvider løbende de statistiske opgørelser i forhold til Covid-19, bl.a. i forhold til dødeligheden opgjort i forhold til underliggende sygdom og alderssammensætning. Det forventes, at disse opgørelser vil være offentligt tilgængelige inden for den nærmeste fremtid.

Spørgsmål nr. 83:

”Vurderer ministeren, at der i forhold til regeringens udspil sker en forringelse af borgernes mulighed for at klage i forhold til den nuværende lovgivning? ”

Svar:

I medfør af den gældende § 1, stk. 2, i epidemiloven kan sundheds- og ældreministeren bemyndige andre myndigheder til at udøve de beføjelser, der i epidemiloven er tillagt ministeren. Sundheds- og ældreministeren kan både bemyndige underliggende myndigheder og myndigheder under andre ministerier til at udøve de beføjelser, der følger af loven. Sundheds- og ældreministeren kan endvidere i regler, der fastsættes i medfør af loven, fastsætte, at andre myndigheder skal udøve beføjelserne ifølge de pågældende regler.

Således har sundheds- og ældreministeren eksempelvis bemyndiget politiet til at udøve de beføjelser, der følger af bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), jf. bekendtgørelsens § 10.

Selv om politiets kompetence hviler på ekstern delegation, vil der – i mangel af en udtrykkelig lovhjemmel herom – normalt være rekurs til den oprindeligt kompetente myndighed. I medfør af gældende ret er der derfor adgang for en part til at klage over afgørelser, som en myndighed har truffet efter bemyndigelse fra sundheds- og ældreministeren i medfør af epidemilovens § 1, stk. 2. I praksis betyder de gældende regler, at der f.eks. er adgang til at klage til Sundheds- og Ældreministeriet over politiets afgørelser i medfør af ovennævnte bekendtgørelse.

Som det fremgår af lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 2.1.2., er det efter Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse ikke hensigtsmæssigt, at afgørelser, der træffes af andre myndigheder efter bemyndigelse fra sundheds- og ældreministeren, i alle tilfælde kan påklages til Sundheds- og Ældreministeriet. Det skyldes, at Sundheds- og Ældreministeriet ikke i alle tilfælde besidder den sagkundskab, der er nødvendig for at kunne behandle klagerne.

Efter den med lovforslagets § 1, nr. 2, foreslåede affattelse af § 1, stk. 3, i epidemiloven kan sundheds- og ældreministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse i medfør af § 1, stk. 2.

Med den foreslåede bestemmelse vil der kunne fastsættes regler om, at afgørelser skal kunne påklages til en anden myndighed end Sundheds- og Ældreministeriet. Der vil eksempelvis kunne fastsættes regler om, at politiets afgørelser i medfør af ovennævnte bekendtgørelse kan påklages til Rigspolitiet, der som overordnet myndighed vurderes at være nærmest til at behandle sådanne klager.

Som det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse, vil den foreslåede bemyndigelse derimod *ikke* kunne anvendes til helt eller delvist at afskære klageadgang, således at afgørelser hverken kan påklages til Sundheds- og Ældreministeriet eller andre myndigheder.

Lovforslaget vil med andre ord *ikke* indebære, at der vil være afgørelser efter loven, som ikke vil kunne påklages til anden administrativ myndighed. For så vidt angår adgangen til at klage over politiets afgørelser i medfør af ovennævnte bekendtgørelse vil der således alene blive fastsat regler om, at adgangen til at påklage Rigspolitiets afgørelser til Justitsministeriets departement som tredjeinstans afskæres. Dette svarer til, hvad der følger af retsplejelovens § 109, stk. 2, hvorefter rigspolitichefens afgørelser i klagesager over afgørelser truffet af politidirektørerne ikke kan påklages til justitsministeren.

Det bemærkes i øvrigt, at afgørelser truffet i henhold til epidemiloven kan indbringes for domstolene i overensstemmelse med grundlovens § 63 om prøvelse af øvrighedsmyndighedens grænser.

Spørgsmål nr. 84:

”Hvorfor mener regeringen, at det er nødvendigt at fjerne folks mulighed for at klage i bekæmpelsen af corona-virussen?”

Svar:

./.

Der henvises til den samtidige besvarelse på spørgsmål nr. 83 vedrørende lovforslaget.

Spørgsmål nr. 85:

”Hvis man bevarer de nuværende foranstaltninger, og ikke indfører nye, vurderer Sundhedsstyrelsen så på nuværende tidspunkt, at max kapaciteten på respiratorer vil blive brudt? ”

Svar:

Ministeriet har til brug for min besvarelse indhentet følgende bidrag fra Sundhedsstyrelsen:

”Sundhedsstyrelsens fremlagde den 23. marts 2020 en prognose for behovet for respiratorpladser samt en oversigt over kapaciteten af intensive sengepladser på sygehusene.

Prognosen viser, at der under epidemiens toppunkt forventes et behov for respiratorpladser til COVID-19 patienter på cirka 820 – 990 pladser, afhængig af om der tages afsæt i beregninger baseret på tal fra hhv. Italien eller Kina. Der er en række forudsætninger i beregningerne, der gør, at begge prognoser er behæftet med usikkerhed, og der er i prognoserne ikke taget højde for effekten af de mange tiltag, der er iværksat i Danmark de seneste uger, for at hindre yderligere smittespredning i det danske samfund. Det er vurderingen fra Sundhedsstyrelsen og Statens Serum Institut, at prognosen baseret på tal fra Italien er mest sammenlignelig med danske forhold.

Oversigten over kapaciteten af intensive sengepladser med respirator, som kan anvendes til behandling af patienter med COVID-19 er 940 under epidemiens toppunkt. Der vil således, i henhold til prognosen, være tilstrækkelig kapacitet af respiratorpladser til at dække behovet.

Sundhedsstyrelsen følger udviklingen i Danmark, og der vil løbende blive udgivet nye prognoser fra Statens Serum Institut, som er udarbejdet på baggrund af data for udviklingen af den første COVID-19-epidemibølge i Danmark. ”

Jeg kan henholde mig til Sundhedsstyrelsens oplysninger, idet jeg samtidig gør opmærksom på, at der udover de 940 pladser, som regionerne kan frigøre til COVID-19 patienter under epidemiens højdepunkt, også ses på muligheder for at rekvirere respiratorer uden for det offentlige sundhedsvæsen.

Samlet set fremgår det af ovennævnte rapport, at der kan rekvireres respiratorer uden for det offentlige sundhedsvæsen inden for kort tid fra privathospitaler organiseret i Sundhed Danmark og fra Forsvaret og Beredskabsstyrelsen. Den samlede kapacitet baseret på indmeldinger fra regioner, Beredskabsstyrelsen, Forsvaret, private hospitaler og -klinikker er således, at der kan frigøres ca. 1.060 respiratorer til COVID-19.

Det antal respiratorer, som angives ovenfor, er et øjebliksbillede. Sundhedsstyrelsen er fortsat i gang med at få sikret yderligere kapacitet, og er i fortsat dialog med universiteter og i veterinærtjeneste om at inddrage flere respiratorer. Derudover er både regioner og stat i gang med at købe ekstra respiratorer.

Herudover har regionerne et antal intensivpladser med respiratorer til andre svært syge patienter.

Jeg vil endelig gerne understrege, at det er vigtigt, at der sikres tilstrækkeligt med personale til at pleje det forventede antal patienter, som vil have behov for respiratorbehandling under COVID-19 epidemiens højdepunkt.

Spørgsmål nr. 86:

”Hvilke af lovforslagets konkrete tiltag vil regeringen igangsætte efter vedtagelsen, og hvilke vil man afvente? ”

Svar:

./.

Jeg kan henvise til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 43 til L 158.

Spørgsmål nr. 87:

”Hvad er fejlraten på de forskellige tests, der anvendes til at teste for COVID-19?”

Svar:

Jeg kan oplyse, at lovforslaget ikke indeholder bestemmelser eller bemærkninger, der vedrører fejlraten for tests for COVID-19.

Jeg svarer dog gerne i muligt omfang på spørgsmålet, hvis udvalget måtte ønske at stille det på anden vis.

Supplerende svar:

Jeg fremsender hermed et uddybende svar til SUU alm. del spm. 87, som blev oversendt til udvalget d. 29. marts 2020.

Det har ikke været muligt, at indhente et detaljeret bidrag fra Statens Serum Institut inden for fristen. Statens Serum Institut har dog oplyst, at fejlraten for de PCR test, der anvendes i forbindelse med COVID-19, afhænger af prøvetagningen, herunder hvorfra prøven tages og symptomerne hos patienten. Hvis prøvematerialet er taget optimalt og indeholder virus, vurderes testen meget sikker. Jeg kan henholde mig til svaret fra Statens Serum Institut.

Spørgsmål nr. 88:

”Hvilke helt konkrete beregninger ligger til grund for lovforslaget?”

Svar:

./.

Jeg kan henvise til mit samtidige svar på spørgsmål nr. 1 til L 158.

Spørgsmål nr. 89:

”Kan ministeren fremlægge de konkrete sundhedsfaglige beregninger, der ligger til grund for lovforslaget?”

Svar:

./.

Jeg kan henvise til mine samtidige svar på spørgsmålene nr. 1 til L 158.

Spørgsmål nr. 90:

”Sundhedsstyrelsen har brugt en sådan SIR (susceptible, infected, recovered) model til at forudsige udviklingen af Corona i Danmark. Kan ministeren fremlægge denne model, modellens inputtal samt de antagelser der er gjort i model?”

Svar:

Jeg kan oplyse, at lovforslaget ikke indeholder bestemmelser eller bemærkninger, som omtaler modeller, der anvendes for at forudsige udviklingen i COVID-19-smitte.

Jeg svarer dog gerne i muligt omfang på spørgsmålet, hvis udvalget måtte ønske at stille det på anden vis.

Supplerende svar:

Jeg fremsender hermed et uddybende svar til SUU alm. del spm. 90, som blev oversendt til udvalget d. 29. marts 2020.

Sundhedsstyrelsen udgav d. 30. marts 2020 rapporten ”Status ved indgang til 5. epidemiuge” Af denne fremgår følgende vedr. styrelsens SIR-model:

”Forskere fra forskellige danske forskningsmiljøer har i samarbejde med Statens Serum Institut udarbejdet en såkaldt SIR model for et forventet epidemiforløb i Danmark. En SIR model er en matematisk model, der grupperer befolkningen i tre grupper: De modtagelige (Susceptibles), de smittede (Infected) og de helbredte (Recovered). Modellen antager, at hele befolkningen som udgangspunkt er modtagelig for coronavirus, og at de helbredte er immune.

Modellen er udviklet på baggrund af data fra Norditalien (provinserne Lombardiet, Veneto og Emilia Romagna). ”

. / .

Jeg kan endvidere henvise til Statens Serum Instituts vedlagte notat ”*status og prognose for epidemiens fremtidige udvikling*”.

Spørgsmål nr. 91:

”Hvordan ser den nuværende udvikling ud i forhold til, hvad der var planlagt/forventet fra sundhedsmyndighedernes side?”

Svar:

Jeg kan oplyse, at lovforslaget ikke indeholder bestemmelser eller bemærkninger, som omtaler modeller, der anvendes for at forudsige udviklingen i COVID-19-smitte.

Jeg svarer dog gerne i muligt omfang på spørgsmålet, hvis udvalget måtte ønske at stille det på anden vis.

Spørgsmål nr. 92:

”Nye undersøgelser fra universiteter i England og USA viser, at der muligvis allerede har været en bred smitte af Corona i befolkningen, der nu er blevet immune. Hvad vil ministeren gøre for at klarlægge dette tal i Danmark?”

Svar:

Jeg kan oplyse, at lovforslaget ikke indeholder bestemmelser eller bemærkninger, der omhandler befolkningens mulige immunitet over for COVID-19.

Jeg svarer dog gerne i muligt omfang på spørgsmålet, hvis udvalget måtte ønske at stille det på anden vis.

Supplerende svar:

Jeg fremsender hermed et uddybende svar til SUU alm. del spm. 92, som blev oversendt til udvalget den 29. marts 2020.

Ved siden af den nuværende testindsats i sygehusvæsenet arbejder sundhedsmyndighederne sammen med private aktører intensivt på, at få en væsentlig udvidelse af testkapaciteten, herunder opbygning af en betydelig kapacitet til immuntests for om man har været smittet (serologiske antistof-test). Dermed vil vi bl.a. have bedre forudsætninger for at vurdere udbredelsen af immunitet i befolkningen.

Spørgsmål nr. 93:

”Ministeren bedes redegøre, om der er i danskernes ageren i denne krisetid findes begrundelser for at foreslå muligheden af at indskrænke danskernes forsamlingsfrihed yderligere?”

Svar:

. / .

Som oplyst i min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 1 er regeringens altoverskyggende hovedprioritet fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt.

Det er i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt på danskernes aktiviteter og adfærd. Det er samtidig helt afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019.

Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

Spørgsmål nr. 94:

”Ministeren bedes redegøre for, om ministeren vil modtage deciderede indstillinger fra Rigspolitiet og sundhedsmyndighederne inden, at denne lovgivning omsættes til bekendtgørelser og omsættes til virkning i samfundet, herunder specifikt ift. restriktioner ift. forsamlingsfriheden.”

Svar:

Det kan oplyses, at der hverken efter den gældende epidemilov eller lovforslaget er fastsat bestemmelser om, at Rigspolitiet skal afgive indstillinger til brug for udarbejdelsen af bekendtgørelser, der udstedes i medfør af epidemiloven. Det bemærkes endvidere, at der ikke i almindelighed er fastsat regler om, at der til brug for udarbejdelsen af sådanne bekendtgørelser, herunder bekendtgørelser udstedt i medfør af lovens § 6, stk. 1, om forbud mod større forsamlinger, skal indhentes indstilling fra sundhedsmyndighederne. Det bemærkes dog, at der er fastsat bestemmelser om indstilling fra Sundhedsstyrelsen i epidemilovens § 2, stk. 2, (om bl.a. ændringer i lovens liste A og B), § 8 (om tvangsvaccination) og § 23 (om regler om bl.a. indførsel og udførsel af smitstof fra en smitsom eller anden overførbart sygdom), der ikke foreslås ændret med lovforslaget.

Det bemærkes endvidere for fuldstændighedens skyld, at det følger af epidemilovens § 10, at sundheds- og ældreministeren efter rådgivning fra Sundhedsstyrelsen kan bestemme, at de foranstaltninger, der alene kan iværksættes mod alment farlige sygdomme, jf. §§ 5-9 og 12 a-12 f, også kan iværksættes over for øvrige smitsomme og andre overførbare sygdomme, når disse optræder på en ondartet måde eller med stor udbredelse, eller når andre forhold indebærer en særlig stor risiko for smittespredning.

Regeringen følger løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige. I den forbindelse indgår også erfaringer og anbefalinger fra de relevante myndigheder, herunder Rigspolitiet og sundhedsmyndighederne.

Herudover skal jeg for så vidt angår udmøntning af bestemmelsen i epidemilovens § 6, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted, bemærke, at jeg har til hensigt at fremsætte et ændringsforslag.

Ændringsforslaget skal sikre, at der alene kan fastsættes regler om forbud mod, at 10 eller færre personer befinder sig på samme sted, hvis der foreligger oplysninger fra sundhedsmyndighederne, der tilsiger, at et forbud mod, at flere end 10 personer befinder sig på samme sted, ikke er tilstrækkeligt, og at det således er nødvendigt – og dermed proportionalt – at iværksætte yderligere initiativer for at forebygge eller inddæmme alvorlig smittespredning af en alment farlig sygdom, herunder COVID-19, her i landet. Det er således forudsat, at sundheds- og ældreministeren rådfører sig med sundhedsmyndighederne, inden sådanne regler fastsættes.

Endelig bemærkes for så vidt angår den foreslåede nye bestemmelse i epidemilovens § 6, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, at sundheds- og ældreministeren efter den foreslåede bestemmelse, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted. Det vil således være politiet, der efter regler fastsat i medfør af bestemmelsen konkret skal tage stilling til, om der skal nedlægges opholdsforbud for et bestemt sted.

Spørgsmål nr. 95:

”Ministeren bedes argumentere for nødvendigheden af lovforslaget henset til følgende beregninger fra førende sundhedsøkonomer, jf. artikel på Altinget 27/3-20: ”Sundhedseksperter om overset prognose: Intet tyder på store kapacitetsproblemer under epidemien” <https://www.altinget.dk/artikel/sundhedseksperter-om-overset-prognose-intet-tyder-paastore-kapacitetsproblemer-under-epidemien>”

Svar:

Indledningsvist skal jeg oplyse, at lovforslag L 158 ikke indeholder bestemmelser om begrænsning eller suspension af patientrettigheder. Bestemmelser herom blev fastsat ved § 1, nr. 16 (epidemilovens § 12 d, stk. 1), i lov nr. 208 af 17. marts 2020.

./.

Som jeg oplyste i mit samtidige svar på spørgsmål nr. 1 til L 158, så er regeringens altoverskyggende hovedprioritet at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund

mest muligt. Det er i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt. Det er samtidig helt afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019.

Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

I forhold til spørgsmålet om sundhedsvæsenets kapacitet kan jeg oplyse, at Sundhedsstyrelsen har oplyst, at styrelsen som følge af COVID-19 forventer et øget pres på sundhedsvæsenet på grund af en stigning i antallet af patienter med behov for intensiv terapi.

Sundhedsstyrelsen har blandt andet oplyst følgende i sit notat af 8. marts 2020 om suspension af udrednings- og behandlingsretten:

”Ved en COVID-19 epidemi i Danmark vil der være behov for at frigøre kapacitet på landets sygehuse som følge af et stort patientvolumen med COVID-19 med behov for sygehusbehandling, heraf en stor del med behov for intensiv terapi. Samtidig vil kapaciteten blive udfordret af behov for udredning af et stort antal patienter med mistanke om COVID-19 og der vil i perioden også være øget omfang af sygemeldt personale.

Samlet set vil det derfor være fornuftigt at prioritere således, at patienter med sygdomme, hvor der ikke er behov for akut behandling, og hvor det er fagligt forsvarligt at udskyde behandlingen, ikke behandles i perioden. Således kan man prioritere behandlingen af kritisk syge patienter herunder kritisk syge patienter med COVID-19. ”

Denne anbefaling er blandt andet udmøntet ved bekendtgørelse nr. 301 af 28. marts 2020 om begrænsning af rettigheder på sundheds- og ældreområdet i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Efter § 2, stk. 1, i denne bekendtgørelse kan regionsrådet på baggrund af en samlet vurdering af regionens samlede behandlings- og personalekapacitet prioritere denne kapacitet til udredning og behandling af patienter med akutte og livstruende sygdomme, herunder patienter med Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), der har behov for sygehusbehandling, herunder intensiv behandling, eller til iværksættelse og bemanning af andre foranstaltninger i direkte relation til udredning og behandlingen af patienter med Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), herunder indsatser vedrørende logistik, særlige hygiejneforanstaltninger m.v.

Efter § 2, stk. 2, kan regionsrådet på baggrund af vurderingen efter stk. 1 beslutte at udskyde planlagte og fremtidige undersøgelser, behandlinger, indkaldelser m.v., herunder se bort fra tidsfrister og kadencer efter sundhedslovens § 82 b om retten til hurtig udredning og § 87, stk. 1-3, om udvidet frit sygehusvalg.

Spørgsmål nr. 96:

”Ministeren bedes kommentere høringssvaret fra Sundhedsstyrelsen, herunder især følgende bemærkning: ”Sundhedsstyrelsen understreger i denne forbindelse, at der ikke ud fra sundhedsfaglig dokumentation kan fastsættes en øvre grænse for et bestemt antal deltagere i en forsamling, men vil foreslå at man anlægger en mere kvalitativ tilgang, hvor myndighederne konkret vejleder om hvordan forsamlinger, arrangementer mv. kan gennemføres forsvarligt ud fra sundhedsfaglige råd”. ”

Svar:

Som oplyst i mit samtidige svar på spørgsmål nr. 1 til L 158 er regeringen bevidst om, at der ikke nødvendigvis for hvert enkelt element i lovforslaget foreligger den sædvanlige sundhedsfaglige evidens. Det gælder også den grænse, der foreslås i den foreslåede ændring af epidemilovens § 6, stk. 1, i lovforslagets § 1, nr. 3.

Ikke desto mindre er det efter regeringens opfattelse helt afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019. Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Regeringen påtager sig således med lovforslaget det politiske ansvar for at sikre de fremadrettede muligheder for hurtigt at kunne handle og skride ind for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Spørgsmål nr. 97:

”Ministeren bedes redegøre for sine overvejelser i forhold til at udsætte en 3. behandling af lovforslaget, herunder især hvad angår spørgsmålet om restriktionerne ift. forsamlinger.”

Svar:

Jeg kan henvise til mit samtidige svar på spørgsmål nr. 68 til L 158.

Spørgsmål nr. 98:

”Ministeren bedes redegøre for tidsmæssige scenarier fsva. lovens ikrafttræden og konkrete udmøntning i bekendtgørelser, herunder især redegøre for påskehelligdagens indvirkning herpå.”

Svar:

Regeringens altoverskyggende hovedprioritet er fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i samfundet mest muligt. Det er i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt. Det er samtidig helt afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019, og at der udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe disse redskaber, hvis der måtte opstå et behov for dem.

Afhængigt af det videre forløb af indsatsen for at forebygge eller inddæmme udbredelsen af COVID-19 kan det vise sig nødvendigt at ændre de regler, der i dag er fastsat medfør af epidemiloven. Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der eventuelt er nødvendige. Dette gælder også i påskehelligdagene.

De lovændringer, som er foreslået med L 158, vil ifølge lovforslagets § 2, stk. 1, træde i kraft ved bekendtgørelse i Lovtidende.

./.

Der kan endvidere henvises til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 68 vedrørende lovforslaget.

Spørgsmål nr. 99:

”Ministeren bedes redegøre for spørgsmålet om dommerkendelse fsva. politiets muligheder for at opløse sammenkomster i private boliger. ”

Svar:

Det følger § 6, stk. 2, i epidemiloven, at sundheds- og ældreministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om, at der uden retskendelse er adgang til lokaler og andre lokaliteter med henblik på kontrol af overholdelsen af regler fastsat i medfør af stk. 1, og om politiets bistand i den forbindelse.

Bemyndigelsen vil ikke blive benyttet til at fastsætte regler om, at der uden retskendelse er adgang til private boliger med henblik på kontrol af overholdelsen af regler fastsat i medfør af stk. 1.

Det betyder, at hvis der måtte blive fastsat regler om forbud mod forsamlings mv. efter epidemilovens § 6, stk. 1, som ændre ved dette lovforslag, vil politiet for at få adgang til private boliger skulle gå frem efter de almindelige straffeprocessuelle regler om ransagning i retsplejelovens kapitel 73, jf. § 30 i epidemiloven.

Det følger af retsplejelovens § 793, stk. 1, nr. 1, at politiet kan foretage ransagning af bl.a. boliger og andre husrum. Ransagning må kun foretages, hvis den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og ransagningen må antages at være af væsentlig betydning for efterforskningen, jf. § 794, stk. 1. Derudover er det ved ransagning af boliger og andre husrum mv. et krav, at sagen angår en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængselsstraf, eller at der er bestemte grunde til at antage, at bevis i sagen eller genstande, der kan beslaglægges, kan findes ved ransagningen, jf. § 794, stk. 2. Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af epidemilovens § 30, at ransagning i sager om overtrædelser af bestemmelserne i denne lov kan ske i overensstemmelse med retsplejelovens regler om ransagning i sager, som efter loven kan medføre frihedsstraf.

Ransagning må efter § 797, stk. 1, ikke foretages, hvis det efter undersøgelsens formål, sagens betydning og den krænkelse og ulempe, som undersøgelsen må antages at forvolde, ville være et uforholdsmæssigt indgreb. Ransagningen skal således være proportional.

Det følger endvidere af § 796, stk. 2, at afgørelse om ransagning af bl.a. boliger, jf. § 783, stk. 1, nr. 1, træffes ved rettens kendelse. Det er med andre ord udgangspunktet, at ransagning foretages efter indhentelse af retskendelse.

Politiet kan dog træffe beslutning om at foretage ransagningen, såfremt undersøgelsens øjemed ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes, jf. § 796, stk. 3. Som eksempel kan nævnes, at en mistænkt kan nå at bortskaffe bevismateriale, hvis politiet skal afvente, at der kan indhentes en forudgående retskendelse. I disse tilfælde forelægger politiet, hvis den, hvis husrum, lokaliteter eller genstande ransagningen retter sig mod, fremsætter anmodning herom, snarest muligt og senest inden 24 timer sagen for retten, der ved kendelse afgør, om indgrebet kan godkendes. Politiet kan endvidere træffe beslutning om at foretage ransagningen, hvis den mistænkte, hvis husrum, lokaliteter eller genstande ransagningen retter sig mod, meddeler skriftligt samtykke hertil, jf. § 796, stk. 5.

./.

Der henvises i øvrigt til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 11 vedrørende lovforslaget.

Spørgsmål nr. 100:

”Ministeren bedes redegøre for konkrete situationer og sammenkomster i private boliger, som kan skønnes at udgøre en særlig fare for smitte med COVID-19.”

Svar:

./.

Jeg kan henvise til min samtidig besvarelse af spørgsmål nr. 11 (L158).

Spørgsmål nr. 101:

”Ministeren bedes specificere, om myndighederne har konstateret konkrete eksempler, der begrundet et behov for at lovgive om at give sundhed- og ældreministeren muligheden for at lukke legepladser”.

Svar:

Efter den gældende bestemmelse i epidemilovens § 6 a kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, fastsætte regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til offentlige institutioner m.v.

Med den foreslåede udvidelse af § 6 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, vil der fremover også kunne fastsættes regler om adgang til eller restriktioner for brugen af udendørs offentlige institutioner, idrætsanlæg og legepladser og lignende faciliteter, der frembyder smittefare, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet.

Regeringens altoverskyggende hovedprioritet er fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt. Det er i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt på danskernes aktiviteter og adfærd. Det er samtidig helt afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af COVID-19.

Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

./.

Der kan i øvrigt henvises til den samtidig besvarelse af spørgsmål nr. 16 til L 158.

Som det bl.a. fremgår af besvarelsen, har Rigspolitiet oplyst, at der er meddelt i alt 20 påbud efter bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19). Ud af de 20 meddelte påbud er to af dem meddelt på samme geografiske placering, men til forskellige personkredse. De to påbud, som er meddelt samme sted, er begge givet ved en udendørs træningsfacilitet ved SDU i Odense. Herudover er der ikke geografisk sammenhæng i de meddelte påbud.

./.

Jeg henviser desuden til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 1 til L 158, hvor af det bl.a. fremgår, at Sundhedsstyrelsen i styrelsens bemærkninger af 25. marts 2020 til lovforslaget, som jeg oversendte til

udvalget forud for førstebehandlingen, oplyste, at det er styrelsens opfattelse, at de mest effektive tiltag til at hindre smittespredning under en afbødningsstrategi er adfærdsmæssige tiltag i den brede befolkning såsom opprioritering af hygiejne, selvisolation af personer med symptomer på luftvejsinfektioner bredt set, samt generelle tiltag til at hindre tætheden af mennesker i det offentlige rum, f.eks. i offentlig transport, herunder øget brug af hjemmearbejde og aflysning/udskydelse af arrangementer med større forsamlinger.

Spørgsmål nr. 102:

”Ministeren bedes kommentere, om der vil være sundhedsfaglige eller andre argumenter for ikke også at undtage familierelationer generelt fsva. de foreslåede forsamlingsrestriktioner.”

Svar:

./.

Jeg henviser til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 77 til L 158.

Spørgsmål nr. 103:

”Under henvisning til artikel 2 i tillægsprotokol 4 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention bedes ministeren redegøre konkret for, hvilke sundhedsfaglige hensyn der kan begrunde en indskrænkning af bevægelsesfriheden, så det f.eks. ikke længere er muligt at bevæge sig mellem landsdelene i Danmark.”

Svar:

I pkt. 3.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger er der foretaget en vurdering i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 og artikel 2 i 4. tillægsprotokol til konventionen, jf. også vurderingen under pkt. 4.2.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 133 af 12. marts 2020. Det fremgår heraf bl.a., at Sundheds- og Ældreministeriets vurdering kan gennemføres inden for rammerne af de nævnte bestemmelser. Der er i den forbindelse lagt vægt på, at indgreb efter epidemi-loven i de nævnte rettigheder vil være foreskrevet ved lov og forfølge vægtige hensyn til den offentlige sundhed, herunder hensynet til at forebygge eller inddæmme smitte med alment farlige sygdomme her i landet. Det er endvidere forudsat, at indgrebene alene vil blive fastsat i det nødvendige omfang.

./.

Der kan endvidere henvises til mit samtidige svar på spørgsmål nr. 1 til L 158.

Spørgsmål nr. 104:

”Det fremgår af § 1 i bekendtgørelse om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), at forbuddet mod at afholde og deltage i indendørs og udendørs arrangementer, begivenheder, aktiviteter eller lignende, hvor der er flere end 10 personer til stede, ikke gælder i private boliger. Ministeren bedes redegøre for, om det vil være muligt sundsfagligt at begrunde et forbud mod at bevæge sig mellem landsdelene i Danmark, hvis man samtidig opretholder undtagelsen for private boliger i § 1 i bekendtgørelse om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19). I bekræftende fald bedes ministeren konkret redegøre for den sundhedsfaglige begrundelse herfor.”

Svar:

./.

Jeg henviser til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 1 til L 158.

Spørgsmål nr. 105:

”Hvad er den sundhedsfaglige dokumentation for at forbyde, at antallet af borgere, som færdes sammen maksimalt må være 2 personer, og hvad er begrundelsen for, at det er 2 personer, som er valgt som maksimum?”

Svar:

./.

Jeg henviser til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 1 til L 158.

Spørgsmål nr. 106:

”Ministeren bedes redegøre for, om det vil have en sundhedsfaglig betydning, såfremt man ift. forsamlingsrestriktioner satte den øvre grænse ved eksempelvis 5 personer.”

Svar:

./.

Jeg henviser til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 1 til L 158.

Spørgsmål nr. 107:

”Hvad vil regeringen gøre for at oplyse befolkningen om, hvordan yderligere restriktioner fsva. forsamlingsfriheden skal forstås?”

Svar:

Efter den foreslåede affattelse af § 6, stk. 3, i epidemiloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted.

Som det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, vil det i regler, som udstedes i medfør af den foreslåede bestemmelse, også skulle fastsættes, hvordan politiets beslutning om at nedlægge forbud mod ophold et bestemt sted skal offentliggøres.

Det forudsættes i den forbindelse, at forbuddet offentliggøres på en tydelig måde det pågældende sted ved skiltning eller lignende, og at der på politiets officielle hjemmeside gives oplysninger om nedlagte forbud.

Endvidere yder myndighederne løbende vejledning om de gældende regler og de seneste nyheder og anvisninger om COVID-19, bl.a. på politiets officielle hjemmeside om corona-smitte.

Det er i øvrigt mit indtryk, at dansk politi hver eneste dag gør en stor indsats med at vejlede befolkningen om forståelsen af de gældende regler.

Spørgsmål nr. 108:

”Hvordan harmonerer det, at regeringen netop har åbnet for flere anlægsinvesteringer i kommuner og regioner – og dermed igangsætter flere byggeprojekter med flere håndværkere på byggepladser til følge – med muligheden for en eventuel begrænsning af antallet som må færdes sammen i det offentlige rum?”

Svar:

Med lovforslagets § 1, nr. 3, foreslås der en ændring af § 6, stk. 1, i den gældende epidemilov. Ved ændringen lægges der op til at ændre bestemmelsens ordlyd, så der bliver mulighed for at fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted.

Det fremgår af pkt. 2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger, at det fortsat er hensigten, at reglerne om forbud ikke vil omfatte almindelig tilstedeværelse på en arbejdsplads, men at reglerne dog vil kunne omfatte forsamlinger på en arbejdsplads, f.eks. fællesmøder.

./.

Som oplyst i min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 41 til L 158 vil det bero på en konkret vurdering, om der er tale om almindelig tilstedeværelse på en arbejdsplads, eller om der er tale om en forsamling.

Almindelig tilstedeværelse på en arbejdsplads omfatter navnlig ophold og færden på arbejdspladsen, som er et naturligt eller nødvendigt led i udførelsen af det pågældende arbejde.

Jeg vil i øvrigt generelt opfordre til, at alle arbejdspladser – for at forebygge smitte blandt medarbejdere – følger de generelle retningslinjer fra sundhedsmyndighederne for god hygiejne og iværksætter tiltag for at forebygge smitte.

For så vidt angår spørgsmålet om en eventuel begrænsning af antallet af personer, som må færdes sammen i det offentlige rum, kan jeg henvise til, at regeringens altoverskyggende hovedprioritet fortsat er at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt.

Det er i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt på danskernes aktiviteter og adfærd. Det er samtidig helt afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019.

Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

Spørgsmål nr. 109:

”Ministeren bedes redegøre for, om regeringen agter at følge forslaget om at udvide muligheden for at regulere lokaler, som erhvervsdrivende råder over, til også at omfatte udendørs arealer, op med et decideret påbud om at lukke til eksempelvis campingpladser, forlystelsesparker m.v.”

Svar:

Der henvises til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 45 til L 158.

Spørgsmål nr. 110:

”Ministeren bedes redegøre for, om muligheden for at regulere udendørs arealer også komme til at omfatte golfbaner.”

Svar:

Efter den foreslåede ændring af § 12 b, 1. pkt., i epidemiloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, vil der fremover kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af udendørsarealer, som en fysisk eller juridisk person råder over.

Som det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, vil der herefter kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for brug af bl.a. golfbaner.

./.

Som oplyst i min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 1 til L 158 er regeringens altoverskyggende hovedprioritet fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt.

Det er i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt på danskernes aktiviteter og adfærd. Det er samtidig helt afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019.

Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

Spørgsmål nr. 111:

”Ministeren bedes redegøre for, om Danmark følger WHO’s anbefalinger fsva. tests? Hvis ikke – på hvilke områder er der afvigelser, og hvad er begrundelsen herfor?”

Svar:

Jeg kan oplyse, at lovforslaget ikke indeholder bestemmelser eller bemærkninger, der vedrører gennemførelsen af tests for COVID-19.

Jeg svarer dog gerne på spørgsmålet, hvis udvalget måtte ønske at stille det på anden vis.

Spørgsmål nr. 112:

”Ministeren bedes redegøre for, i hvor mange tilfælde politiet har måttet opløse forsamlinger, som følge af forsamlingsforbuddet på 10 personer.”

Svar:

./.

Der henvises til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 17 til L 158.

Spørgsmål nr. 113:

”Ministeren bedes redegøre for, hvilke overvejelser regeringen aktuelt har for danskernes afvikling af påskeferien fsva. mulighederne for at rejse mellem landsdele og mulighederne for at deltage i private sociale sammenkomster.”

Svar:

./.

Som oplyst i min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 1 er regeringens altoverskyggende hovedprioritet fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt.

Det er i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt på danskernes aktivitet og adfærd. Det er samtidig helt afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019.

Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

Spørgsmål nr. 114:

”Er der på nuværende tidspunkt tegn på, at det vil blive nødvendigt, at lukke f.eks. Storebæltsbroen og Københavns Lufthavn for alt unødvendig trafik?”

Svar:

./.

Som oplyst i min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 1 er regeringens altoverskyggende hovedprioritet fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt.

Det er i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt på danskernes aktivitet og adfærd. Det er samtidig helt afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019.

Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

Spørgsmål nr. 115:

”Ministeren bedes redegøre for, hvilke nye beføjelser politiet tildeles med lovforslaget.”

Svar:

Sundheds- og ældreministeren kan efter den gældende epidemilov bemyndige andre myndigheder til at udøve de beføjelser, der ved loven er tillagt ministeren, jf. § 1, stk. 2. Ved lovforslagets § 1, nr. 1, foreslås det, at bestemmelsen i epidemilovens § 1, stk. 2, udvides, så ministeren også kan bemyndige andre myndigheder til at iagttage de pligter, der ifølge loven påhviler ministeren.

I medfør af den gældende epidemilovs § 1, stk. 2, har sundheds- og ældreministeren f.eks. bemyndiget politiet til at varetage ministerens beføjelser efter bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), jf. bekendtgørelsens § 10.

Med lovforslagets § 1, nr. 4, foreslås det, at der indsættes et nyt stk. 3 i epidemilovens § 6. Efter den foreslåede § 6, stk. 3, kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted.

Politiet tildeles ikke umiddelbart nogen nye beføjelser med lovforslagets § 1, nr. 4, men politiet vil med hjemmel i bestemmelsen kunne gives hjemmel til at nedlægge forbud som de nævnte, hvis der viser sig behov herfor.

Det nærmere omfang af politiets beføjelser afhænger således af, hvordan og i hvilket omfang bemyndigelsen i lovforslagets § 1, nr. 4, og lovens øvrige bemyndigelser måtte blive udmøntet.

Hertil bemærkes, at regeringens altoverskyggende hovedprioritet fortsat er at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt. Det er i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt på danskerne aktivitet og adfærd. Det er samtidig helt afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af COVID-19.

Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

Spørgsmål nr. 116:

”Ministeren bedes kommentere samtlige indkomne høringssvar.”

Svar:

Som det fremgår af afsnit 9 i lovforslagets almindelige bemærkninger, har udkastet til lovforslaget ikke forinden fremsættelsen været sendt i høring. Det skyldes den ekstraordinære situation, hvor de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund skal afbødes hurtigst muligt.

Sundheds- og Ældreministeriet har imidlertid i forbindelse med udarbejdelse af udkastet til lovforslaget sendt udkastet til en række styrelser under ministeriet med henblik på styrelsernes bemærkninger. Det gælder Sundhedsstyrelsen, Styrelsen for Patientsikkerhed, Statens Serum Institut og Styrelsen for Patientklager.

./.

Jeg har noteret mig Sundhedsstyrelsens og Styrelsens for Patientsikkerheds bemærkninger. I forhold til Sundhedsstyrelsens bemærkninger skal jeg dog understrege – som jeg også har oplyst i mit samtidige svar på spørgsmål nr. 1 til L 158 – at regeringen er bevidst om, at der ikke nødvendigvis for hvert enkelt element i lovforslaget foreligger den sædvanlige sundhedsfaglige evidens, men at regeringen ikke desto mindre med lovforslaget påtager sig det politiske ansvar for at sikre de fremadrettede muligheder for hurtigt at kunne handle og skride ind for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Hverken Statens Serum Institut eller Styrelsen for Patientklager har haft bemærkninger til udkastet.

Som det fremgår af mit samtidige svar på spørgsmål nr. 117 til L 158, har Justitsministeriet modtaget e-mails af 23. og 25. marts 2020, hvor Rigspolitiet fremkommer med bemærkninger til visse dele af et foreløbigt udkast til lovforslag. Herudover har der i forbindelse med udarbejdelse af lovforslaget løbende været dialog med Rigspolitiet om den nærmere tekniske udførelse af visse dele af lovforslaget, herunder bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 12, vedrørende indsamling af oplysninger om flypassagerer.

Ved den nævnte e-mail af 23. marts 2020 kommer Rigspolitiet med bemærkninger til et foreløbigt udkast til lovforslagets § 1, nr. 2, der vedrører muligheden for at fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser truffet efter bemyndigelse fra sundheds- og ældreministeren.

For så vidt angår Rigspolitiets bemærkning vedrørende påbud udstedt efter § 2, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) bemærkes det, at det bl.a. fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, at sådanne påbud er udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed. Der er således ikke tale om afgørelser i forhold til de pågældende personer.

For så vidt angår Rigspolitiets bemærkning vedrørende udnyttelse af rammebestemmelsen til, at det er Rigspolitiet, der er klageinstans, bemærkes det, at det bl.a. fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2, at det i medfør af den foreslåede bestemmelse eksempelvis vil kunne fastsættes, at politiets afgørelser i medfør af bekendtgørelse om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) kan påklages til Rigspolitiet i stedet for til Sundheds- og Ældreministeriet.

Ved den nævnte e-mail af 25. marts 2020 kommer Rigspolitiet med bemærkninger til et foreløbigt udkast til lovforslagets § 1, nr. 4, der vedrører muligheden for at fastsætte regler om forbud mod ophold på steder, hvortil der er almindelig adgang.

For så vidt angår mailens pkt. 1 om det forvaltningsretlige afgørelsesbegreb bemærkes det, at der ikke ved lovforslaget er taget stilling til, om politiets forbud efter regler fastsat i medfør af lovforslagets § 1, nr. 4, vil være en forvaltningsretlig afgørelse.

Vedrørende mailens pkt. 2, 3 og 4 om præcisering af bemærkningerne til lovforslaget kan det oplyses, at det bl.a. fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4, at det vil bero på en konkret vurdering, hvornår påbud efter § 2 i bekendtgørelse om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) ikke længere er tilstrækkeligt til at imødegå faren for smittespredning.

Desuden fremgår det af bemærkningerne til § 1, nr. 4, at der ved vurderingen af, om der er grundlag for at udnytte adgangen til at nedlægge forbud, bl.a. vil kunne tages hensyn til Sundhedsstyrelsens generelle anbefalinger vedrørende smittefaren fra den pågældende sygdom og de konkrete forhold på stedet.

Herudover foreslås det bl.a. med lovforslagets § 1, nr. 4, at sundheds- og ældreministeren kan fastsætte regler om, at den, der har rådighed over et sted, som er omfattet af et forbud, efter anmodning fra politiet skal bistå med opsætning af skilte eller lignende. Det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse, at regler fastsat i medfør heraf eksempelvis vil kunne indebære, at kommunalbestyrelsen skal bistå politiet med at opsætte skilte ved kommunens parker eller pladser, som er omfattet af et forbud. Hvis forbuddet omfatter et sted, som f.eks. en erhvervsdrivende har rådighed over, vil reglerne også kunne indebære, at den erhvervsdrivende efter anmodning skal bistå politiet med opsætning af skilte.

For så vidt angår mailens pkt. 5 om økonomiske konsekvenser bemærkes det, at det bl.a. fremgår af pkt. 4 i lovforslagets almindelige bemærkninger, at etableringen og udvidelsen af de foreslåede hjemler ikke i sig selv medfører merudgifter. Der kan dog være økonomiske og administrative konsekvenser forbundet med at benytte hjemlerne. Omfanget af disse konsekvenser vil afhænge af udviklingen af den konkrete situation. Det fremgår desuden, at lovforslaget kan medføre økonomiske konsekvenser på Justitsministeriets område, herunder for politiet og domstolene. Det er dog ikke muligt at kvantificere eventuelle merudgifter på nuværende tidspunkt.

Spørgsmål nr. 117:

”Ministeren bedes oversende politiets høringssvar.”

Svar:

./.

Der henvises til vedlagte e-mails af 23. og 25. marts 2020, hvor Rigspolitiet fremkommer med bemærkninger til visse dele af et foreløbigt udkast til lovforslag. Herudover har der i forbindelse med udarbejdelse af lovforslaget løbende været dialog med Rigspolitiet om den nærmere tekniske udformning af visse dele af lovforslaget, herunder bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 12, vedrørende indsamling af oplysninger om flypassagerer.

Spørgsmål nr. 118:

”Ministeren bedes oplyse, hvad forventningerne er til reduktion af antal ny-smittede (corona), såfremt lovforslaget implementeres fuldt ud.”

Svar:

./.

Som oplyst i mit samtidige svar på spørgsmål nr. 1 er det i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt på danskernes aktiviteter og adfærd, og at de vil bidrage til at aflaste og afbøde belastningen af sundhedsvæsenet.

Det er samtidig helt afgørende for regeringen, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019.

Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Hvorvidt og i hvilken udstrækning de foreslåede foranstaltninger har effekt, må efter regeringens opfattelse vises med tiden. Men regeringen påtager sig med lovforslaget det politiske ansvar for at sikre, at de

fremadrettede muligheder for hurtigt at kunne handle og skride ind for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen vil være til stede.

Spørgsmål nr. 119:

”Hvornår forventer ministeren, at smittekurven knækker?”

Svar:

Jeg kan oplyse, at lovforslaget ikke indeholder bestemmelser om prognoser for udviklingen i antallet af COVID-19-smittede.

Jeg svarer dog gerne i muligt omfang på spørgsmålet, hvis udvalget måtte ønske at stille det på anden vis.

Spørgsmål nr. 120:

”Ministerens bedes oplyse, om regeringen har særlige overvejelser ifht. ældre demente om deres muligheder for samvær, såfremt lovforslaget implementeres.”

Svar:

Jeg er meget opmærksom på de særlige udfordringer og problemstillinger, der er forbundet med, at nogle grupper rammes hårdere end andre af restriktionerne. Det gælder bl.a. borgere med kognitive funktionsnedsættelser, fx som følge af en demenssygdom, som kan have svært ved at forstå og overholde påbudene. Vi ved, at borgere, som er ramt af en demenssygdom, ofte er særligt udsatte for ændringer i rammer og rutiner, samt at restriktioner i forhold til fysisk kontakt med og omsorg fra tætte nærtstående kan virke særligt indgribende og påvirke disse gruppers livskvalitet og mentale sundhed negativt.

Vi står som bekendt i en helt ekstraordinær situation, hvor det desværre har vist sig nødvendigt at fastsætte regler, der kan fravige anden lovgivning for at sikre, at myndighederne har de rette redskaber med henblik på at forebygge og inddæmme smitte i situationer som den nuværende med udbruddet af COVID-19. Det gælder eksempelvis i forhold til muligheden for at indføre besøgsforbud eller besøgsrestriktioner på eksempelvis plejehjem i det omfang, at det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelsen af en alment farlig sygdom her i landet.

Nogle sårbare grupper er særligt udsatte for at blive alvorligt syge, hvis de bliver smittet med COVID-19. Det gælder ældre borgere, især ældre over 80 år, og borgere med hjertekarsygdom, diabetes, lungesygdom, immundefekter og kræft. Derfor har vi også som samfund et særligt ansvar for at sikre, at disse grupper ikke udsættes for unødigt smitterisiko.

Besøgsforbud eller besøgsrestriktioner er et vigtigt redskab til at mindske risikoen for, at der startes nye smittekæder med potentielt fatale følger for beboere i plejeboliger eller på plejehjem, men også for de øvrige personer, der kan komme i kontakt med vedkommende eller er afhængige af hjælp fra det samme personale. Dertil kommer behovet for sikre, at vi ikke sætter sygehusvæsnet under unødigt pres.

Jeg ved, at plejepersonalet rundt omkring i landet er særligt opmærksomme på at skabe så trygge rammer som muligt omkring bl.a. plejehjemsbeboere med en demenssygdom under de nuværende omstændigheder.

Det skal understreges, at der er tale om midlertidige foranstaltninger, der skal ophøre, så snart det ikke længere er nødvendigt af hensyn til at forebygge eller inddæmme udbredelse af sygdommen. Derfor følger vi løbende situationen.

Spørgsmål nr. 121:

”Ministeren bedes oplyse, hvilke overvejelser regeringen har i fht. mennesker, der er psykisk sårbare eller har en psykisk lidelse, såfremt lovforslaget implementeres og isolation forventeligt vil blive endnu mere udtalt.”

Svar:

Regeringens altoverskyggende hovedprioritet er fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt. Det er helt afgørende, at samfundet og myndighederne er rustet til og har de nødvendige redskaber til at udføre opgaven og modvirke yderligere udbredelse af virussen.

I denne helt ekstraordinære situation har det desværre vist sig nødvendigt at fastsætte regler, der kan fravige anden lovgivning og være meget indgribende for den enkelte borger.

Jeg er meget opmærksom på, at nogle sårbare grupper er særligt udsatte og følsomme over for den situation, vi står i. Det kan fx være psykiske sårbare eller personer med en psykisk lidelse.

Står man i en konkret situation, hvor det bliver nødvendigt at isolere en psykisk sårbar eller sindslidende person, er det selvfølgelig vigtigt, at det sikres, at der tages alle de hensyn til den pågældende, som kan lade sig gøre. Det er vigtigt at fastholde relationsarbejdet under hensyn til de ændrede rammer og fx tænke i alternative kontaktformer.

Jeg har stor forståelse for det savn, som opstår, når vi ikke kan være sammen, som vi plejer. Men vi står i en situation, hvor det er nødvendigt at forebygge og inddæmme udbredelsen af COVID-19, og hvor afsavn kan være med til redde menneskeliv.

Det skal understreges, at der er tale om midlertidige foranstaltninger, der skal ophøre, så snart det ikke længere er nødvendigt af hensyn til at forebygge eller inddæmme udbredelse af sygdommen.

Spørgsmål nr. 122:

”Ministeren bedes oplyse, om regeringen har overvejelser om foranstaltninger i relation til ensomme og/eller selvmordstruede, henset til at lovforslagets konsekvens ifht. mulighederne for socialt samvær. I givet fald, hvilke?”

Svar:

I denne helt ekstraordinære situation, vi står i, er det endnu mere vigtigt, at alle omkring ensomme borgere eller personer med psykiske lidelser er opmærksomme på at fastholde relationsarbejdet med de mest sårbare i vores samfund, som ikke kan klare hverdagen uden kontakt og støtte.

Jeg kan oplyse, at Sundhedsstyrelsen den 25. marts 2020 har offentliggjort informationsmateriale om gode råd om mental sundhed i form af en pjece samt et opslag med titlen: Mental sundhed, gode råd til hvordan du og dine nærmeste kommer godt igennem epidemien med ny coronavirus. Materialet henvender sig bl.a. til de mere psykisk sårbare borgere med for eksempel angst eller depression, deres pårørende samt den almene befolkning bredt.

I tillæg til ovenstående materiale forventer Sundhedsstyrelsen tillige at udarbejde informationsmateriale henvendt til ensomme ældre, ligesom der forventes at blive udarbejdet særskilt materiale til personer med psykisk sårbarhed. Dette arbejde forventes offentliggjort snarest.

Jeg har stor forståelse for det savn, som opstår, når vi ikke kan være sammen, som vi plejer, og jeg er klar over, at der med lovforslaget lægges op til yderligere indgribende foranstaltninger, som kan være svære at

forstå. Men vi står i en situation, hvor det kan være nødvendigt for at forebygge og inddæmme udbredelsen af COVID-19, og hvor dette afsavn kan være med til redde menneskeliv.

Det skal dog understreges, at der er tale om midlertidige foranstaltninger, der skal ophøre, så snart det ikke længere er nødvendigt af hensyn til at forebygge eller inddæmme udbredelse af sygdommen.

Spørgsmål nr. 123:

”Ministeren bedes redegøre for, om SSI’s adgang til og brug af teledata også skal anvendes til at legitimere regeringens overvejelser om at lukke Storebælt, Lillebælt og øvrige broer og færgeforbindelser.”

Svar:

Jeg kan oplyse, at lovforslaget ikke indeholder bestemmelser eller bemærkninger, der vedrører Statens Serum Instituts adgang til og brug af teledata.

Jeg svarer dog gerne på spørgsmålet, hvis udvalget måtte ønske at stille spørgsmålet på anden vis.

Spørgsmål nr. 124:

”Ministeren bedes redegøre for, hvorfor der er brug for at begrænse borgernes ret til at mødes yderligere henset til, at SSI ift. til de allerede udmeldte restriktioner har vurderet en smittereduktion på 30-50 pct., samt at Danmark også i fald, forværringen bliver lige så kraftig som i Italien, vil kunne klares inden for den tilgængelige hospitalskapacitet i Danmark.”

Svar:

Regeringens altoverskyggende hovedprioritet er fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt. Det er i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt.

Ikke desto mindre er det efter regeringens opfattelse helt afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019. Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Regeringen påtager sig således med lovforslaget det politiske ansvar for at sikre de fremadrettede muligheder for hurtigt at kunne handle og skride ind for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

./.

Som oplyst i mit samtidige svar på spørgsmål nr. 95 til L 158, så har Sundhedsstyrelsen oplyst, at styrelsen som følge af COVID-19 forventer et øget pres på sundhedsvæsenet på grund af en stigning i antallet af patienter med behov for intensiv terapi, og at det er Sundhedsstyrelsens vurdering, at det derfor vil være fornuftigt at prioritere således, at patienter med sygdomme, hvor der ikke er behov for akut behandling, og hvor det er fagligt forsvarligt at udskyde behandlingen, ikke behandles i perioden.

Spørgsmål nr. 125:

”Ministeren bedes redegøre for det sundhedsfaglige argument ved, at regeringen har opfordret danskerne til ikke at tage i deres sommerhus henset til, at der er større afstand mellem bebyggelserne der end i f.eks. byområderne, hvor smitteintensiteten i forvejen er størst. ”

Svar:

Jeg vil gerne understrege, at regeringen ikke vil forbyde danskerne at tage i sommerhus.

Selvom jeg har fuld forståelse for danskernes lyst til at rejse i sommerhus og opleve naturen – ikke mindst jo bedre vejret bliver – vil regeringen ikke desto mindre fortsat opfordre danskerne til at dæmpe rejseaktiviteten og udskyde påskefrokoster og sammenkomster med familie og venner for at modvirke, at virussen spreder sig.

Spørgsmål nr. 126:

”Ministeren bedes redegøre for, hvorfor regeringen mener, at straksbøder og mulighed for fængselsstraf f.eks. ved fleres ophold på en bænk i solen er proportional med de få problemer og overtrædelser af maksimalt 10 personers forsamling, der er konstateret de forgangne uger? ”

Svar:

Det er min opfattelse, at befolkningen generelt udviser stort samfundssind og opfører sig ansvarligt i denne meget alvorlige situation. Det er ligeledes min oplevelse, at den brede befolkning i stor grad efterlever myndighedernes anbefalinger og de indførte restriktioner og forbud.

Det er samtidig min opfattelse, at dem, der overtræder regler udstedt i medfør af § 6, stk. 1, i epidemiloven skal kunne straffes, herunder for overtrædelse af forbuddet mod større forsamlinger. I den forbindelse bemærkes det, at det fremgår af § 11, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af coronavirussygdom 2019 (COVID-19), at den, der overtræder et forbud mod større forsamlinger mv. efter § 1, stk. 1, i bekendtgørelsen, straffes med bøde. En overtrædelse medfører efter Rigsadvokatens aktuelle vejledende bødetakster som udgangspunkt en bøde på 1.500 kr. i førstegangstilfælde.

Det følger af pkt. 2.8.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger og af bemærkningerne til § 1, nr. 14, at det forudsættes med lovforslaget, at bødeniveauet for overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 6, stk. 1, som ændret ved dette lovforslag, som udgangspunkt hæves fra det gældende niveau på 1.500 kr. til 2.500 kr. i førstegangstilfælde, og at der i gentagelsestilfælde vil være grundlag for højere bødestrafte.

Det er min opfattelse, at denne bødestraf er en passende og proportional sanktion over for overtrædelser af regler udstedt i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1, som ændret ved dette lovforslag, herunder regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted.

Der er ikke med lovforslaget lagt op til at fastsætte regler om fængselsstraf for sådanne overtrædelser.

Det er ligeledes min overbevisning, at det er en forudsætning for fortsat opbakning til tiltagene og reglerne hos den brede befolkning, der til stadighed overholder myndighedernes retningslinjer, at man ikke samtidig ser stadig flere, der bryder reglerne, uden at der skrives ind og uden, der er en passende sanktion. Dette vil potentielt underminere det store flertals motivation til at fortsætte med at holde afstand, aflyse besøg mm.

Spørgsmål nr. 127:

”Ministeren bedes redegøre for, hvordan borgerne skal bevise deres nære familiære relation. Er det via pas, særskilte tilladelsesdokumenter eller andet? ”

Svar:

Det er et almindeligt princip i straffesager, at det er politiet og anklagemyndigheden, der har bevisbyrden for, at der er sket en overtrædelse af en straffebestemmelse.

Det gælder også for overtrædelser af regler udstedt i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1, som ændret ved lovforslaget.

Derudover følger det af retsplejelovens § 750, 1. pkt., at politiet kan foretage afhøringer, men at politiet ikke kan pålægge nogen at afgive forklaring, og at ingen tvang må anvendes for at få nogen til at udtale sig. I overensstemmelse hermed følger det af § 752, stk. 1, 1. pkt., at en sigtet inden politiets afhøring skal gøres udtrykkeligt bekendt med sigtelsen og med, at den sigtede ikke er forpligtet til at udtale sig.

Det følger dog også af retsplejelovens § 750, 2. pkt., at enhver har pligt til på forlangende at oplyse sit navn, adresse og fødselsdato til politiet. Undladelse heraf straffes med bøde, jf. retsplejelovens § 750, 3. pkt.

Politiet kan i medfør af retsplejelovens § 755, stk. 1, efter omstændighederne anholde en person som led i efterforskningen af en strafbar lovovertrædelse, herunder for mulige overtrædelser af retsplejelovens § 750, 2. pkt., hvilket f.eks. kan omfatte, når politiet har mistanke om, at personen har oplyst falske generalier. Anholdelse må dog ikke foretages, hvis mindre indgribende midler er tilstrækkelige, jf. retsplejelovens § 755, stk. 4.

Derudover følger det af epidemilovens § 6, stk. 3, at sundheds- og ældreministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om, at politiet kan anvende den fornødne magt for at sikre, at regler fastsat i medfør af § 6, stk. 1, overholdes. Denne bestemmelse er udmøntet i § 4, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirus sygdom 2019 (COVID-19) med senere ændringer, hvor det fremgår, at politiet kan anvende den fornødne magt i overensstemmelse med lov om politiets virksomhed for at sikre, at forbuddet i bekendtgørelsens § 1 overholdes, og at påbud efter § 2 efterkommes.

Som det bl.a. også fremgår af bemærkningerne til § 6, stk. 3, i epidemiloven, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 24 og 25, findes de generelle betingelser for politiets magtanvendelse i politilovens § 16, stk. 1, hvorefter politiets magtanvendelse skal være nødvendig og forsvarlig, og magtanvendelsen alene må ske med midler og i en udstrækning, der står i rimeligt forhold til den interesse, der søges beskyttet. Desuden skal magt anvendes så skånsomt, som omstændighederne tillader, og således at eventuelle skader begrænses til et minimum, jf. politilovens § 16, stk. 2.

Jeg har i øvrigt fuld tillid til, at politiet kan varetage opgaven hensigtsmæssigt under udøvelse af det skøn, som politiet dagligt udøver i forbindelse med udførelsen af politiets opgaver.

Spørgsmål nr. 128:

”Ministeren bedes definere en familiær relation i sit fulde omfang. ”

Svar:

./.

Jeg kan henvise til mit samtidige svar på spørgsmål nr. 77 til L 158.

Spørgsmål nr. 129:

”Ministeren bedes oplyse det forventede normal straffeniveau, hvis regeringen vælger at anvende bemyndigelsen til at reducere borgernes forsamlingsfrihed til maksimalt to, og politiet f.eks. stopper tre kusiner, der går en tur sammen.”

Svar:

Det følger af pkt. 2.8.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger og af bemærkningerne til § 1, nr. 14, at det forudsættes med lovforslaget, at bødeniveauet for overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 6, stk. 1, som ændret ved dette lovforslag, som udgangspunkt hæves fra det gældende niveau på 1.500 kr. til 2.500 kr. i førstegangstilfælde, og at der i gentagelsestilfælde vil være grundlag for højere bødestrafte.

./.

For så vidt angår spørgsmålet om nærmeste pårørende henvises til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 77 til L 158.

Spørgsmål nr. 130:

”Ministeren bedes redegøre for, hvordan plejeforældre skal beskyttes mod smitte med covid-19, når de biologiske forældre fortsat har krav på at må tage barnet op og kramme/kysse, hvorefter barnet skal med plejeforældrene hjem.”

Svar:

Det er min opfattelse, at befolkningen generelt udviser stort samfundssind og opfører sig ansvarligt i denne meget alvorlige situation, så smittespredningen mindskes mest muligt. Det er ligeledes min oplevelse, at den brede befolkning i stor grad efterlever myndighedernes anbefalinger om bl.a. god hygiejne og rengøring.

Jeg har stor forståelse for, at et barn og dets biologiske forældre har behov for f.eks. at kunne kramme, og at plejeforældre derved vil kunne opleve at blive udsat for smitte.

Spørgsmål nr. 131:

”Ministeren bedes redegøre for, hvordan plejeforældre er stillet, hvis der indføres et forsamlingsforbud med maksimalt to personer, når der skal afholdes samvær mellem barnet og dets biologiske forældre under overværelse af kommunal medarbejder samt plejeforældre.”

Svar:

./.

Jeg kan henvise til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 77 til L 158.

Spørgsmål nr. 132:

”Ministeren bedes redegøre for, om der er eksempler på situationer eller sammenkomster i private hjem, som begrundes, at politiet skal have mulighed for at opløse sammenkomster i private hjem.”

Svar:

./.

Der henvises til mine samtidige besvarelser af spørgsmål nr. 11 og 99 til L 158.

Spørgsmål nr. 133:

”Hvordan vil ministeren sikre, at svenskere, der stadig pendler til Danmark for at varetage et arbejde, f.eks. i sundhedssektoren, eller danskere, der har arbejde i Sverige, ikke bringer smitte med ind i Danmark?”

Svar:

Danske statsborgere kan som bekendt altid indrejse i Danmark (<https://politi.dk/coronavirus-i-danmark>).

Det er i øvrigt min opfattelse, at befolkningen generelt udviser stort samfundssind og opfører sig ansvarligt i denne meget alvorlige situation, så smittespredningen mindskes mest muligt. Det er således min oplevelse, at den brede befolkning i stor grad efterlever myndighedernes anbefalinger om at tage hensyn til andre ved at blive hjemme, hvis de er syge, og at holde god hygiejne m.v.

Sundheds- og Ældreministeriet har endvidere indhentet et bidrag fra Udlændinge- og Integrationsministeriet, der har oplyst følgende:

”Det fremgår af retningslinjerne for indrejse i Danmark, at udlændinge, der udviser tydelige sygdomstegn, fx hoste, feber o.l., ikke vil få lov at rejse ind i Danmark uanset formål (<https://politi.dk/coronavirus-i-danmark>). ”

Spørgsmål nr. 134:

”Vil sociale tilbud, som f.eks. botilbud og anbringelsessteder, hvor børn, unge og voksne midlertidigt eller permanent har deres hjem, samt væresteder, natvarmestuer og lignende sociale tilbud for udsatte mennesker, hvor der ikke foregår en formel visitation, være omfattet af et forsamlingsforbud udstedt efter § 6, stk. 1, i lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme? Eller vil disse tilbud være undtaget fra forsamlingsforbuddet på samme måde som kollegieboliger med fælles køkken- og/eller badefaciliteter og lignende boligfællesskaber, jf. bemærkningerne til lovforslaget?”

Svar:

./.

Jeg henviser til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 77 til L 158, hvoraf det bl.a. fremgår, at den foreslåede ændring af § 6, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, navnlig indebærer, at der også vil kunne fastsættes regler om forbud mod mindre forsamlinger mv. Dermed vil der som den nedre grænse kunne fastsættes regler om forbud mod, at tre personer eller flere befinder sig på samme sted.

Det bemærkes i den forbindelse, at det forudsættes, at der ikke vil blive fastsat regler om forbud mod, at tre medlemmer eller flere af samme husstand befinder sig på samme sted.

Det forudsættes endvidere, at der ikke vil blive fastsat regler om forbud mod, at personer, som ikke tilhører samme husstand, men hvis boligforhold tilsiger, at de i praksis ikke kan undgå et vist mål af omgang med hinanden, befinder sig på samme sted. Det gælder f.eks. studerende i kollegieboliger med fælles køkken- og/eller badefaciliteter og lignende boligfællesskaber. De botilbud og anbringelsessteder, væresteder mv. og sociale tilbud, der spørges til, vil efter omstændighederne kunne være omfattet af denne forudsætning. Det vil bero på en konkret vurdering af det enkelte tilbud mv.

Det vil være muligt at fastsætte, at flere personer skal undtages, hvis et sådant forbud måtte blive fastsat ved bekendtgørelse, men det vil samtidig skulle indgå i overvejelserne, at en udvidelse af den undtagne personkreds vil kunne vanskeliggøre håndhævelsen af forbuddet, ligesom et større antal undtagelser vil kunne begrænse effekten af en udvidelse af forbuddet i relation til at mindske smittespredningen.

Spørgsmål nr. 135:

”Vil sociale tilbud, som f.eks. botilbud og anbringelsessteder, hvor børn, unge og voksne midlertidigt eller permanent har deres hjem, samt væresteder, natvarmestuer og lignende sociale tilbud for udsatte mennesker, hvor der ikke foregår en formel visitation, kunne være omfattet af et adgangsforbud udstedt efter § 6a, stk. 1, i lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme?”

Svar:

Efter den gældende bestemmelse i epidemilovens § 6 a kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, fastsætte regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til offentlige institutioner m.v.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 25, kan bestemmelsen bruges til at fastsætte regler om forbud mod adgang til bl.a. biblioteker, svømmehaller m.v.

Det bemærkes, at epidemilovens § 6 a alene giver hjemmel til at fastsætte regler for offentlige institutioner og dermed ikke for botilbud, anbringelsessteder, væresteder mv. og andre sociale tilbud, der f.eks. er etableret af frivillige foreninger.

I medfør af bl.a. epidemilovens § 6 a har sundheds- og ældreministeren udstedt bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændring. Bekendtgørelsens § 5 indeholder regler om, at offentlige kultur-, kirke- og fritidsinstitutioner skal holde deres lokaler lukket for offentligheden.

Bo- og opholdssteder mv. af den art, der henvises til i spørgsmålet, vurderes ikke i almindelighed at være omfattet af denne bestemmelse. Bekendtgørelsens § 7 indeholder regler om, at bl.a. offentlige institutioner, som har rådighed over lokaler, hvortil offentligheden har adgang, skal opfylde en række krav. Bestemmelsen omfatter således alene de i spørgsmålet nævnte institutioner, i det omfang der er tale om offentlige institutioner, hvortil offentligheden har adgang.

Den foreslåede udvidelse af § 6 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, vurderes ikke at have betydning for de institutioner mv., der er omtalt i spørgsmålet. Med udvidelsen foreslås det således, at der fremover også vil kunne fastsættes regler om adgang til eller restriktioner for brugen af udendørs offentlige institutioner, idrætsanlæg og legepladser og lignende faciliteter, der frembyder smittefare, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet.

I medfør af bestemmelsen vil der bl.a. kunne fastsættes regler om idrætsanlæg og legepladser. Herudover vil der kunne fastsættes regler om lignende faciliteter, som frembyder smittefare. Det omfatter eksempelvis udendørs fitnessanlæg, hvor brugerne rører ved de samme redskaber. Også faciliteter, der som følge af, at brugerne ved anvendelse heraf kan komme i tæt kontakt med hinanden med heraf følgende smittefare, vil kunne være omfattet.

Spørgsmål nr. 136:

”Vil et forbud mod at forsamles mere end to personer på samme sted også omfatte situationer, hvor to personer opholder sig samme sted, og en eller begge er ledsaget, f.eks. af en pædagog eller en anden støt-teperson, hvis denne ledsagelse er en forudsætning for, at den eller de pågældende har mulighed for at bevæge sig ud i det offentlige rum? Og vil et forbud mod at forsamles mere end to personer på samme sted også omfatte situationer, hvor f.eks. en medarbejder fra et botilbud eller et anbringelsessted opholder sig på et offentligt sted sammen med 2 eller flere personer fra f.eks. botilbuddet eller anbringelsesstedet, fordi dette er nødvendigt af ressourcemæssige årsager? ”

Svar:

./.

Jeg kan henvise til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 41 til L 158, hvor det bl.a. anføres, at det fremgår af pkt. 2.2.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, at det fortsat er hensigten, at reglerne om forbud udstedt i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1, ikke vil omfatte almindelig tilstedeværelse på en arbejdsplads. Det vil bero på en konkret vurdering, om der er tale om almindelig tilstedeværelse på en arbejdsplads, eller om der er tale om en forsamling. Almindelig tilstedeværelse på en arbejdsplads omfatter navnlig ophold og færden på arbejdspladsen, som er et naturligt eller nødvendigt led i udførelsen af det pågældende arbejde.

./.

Jeg kan endvidere henvise til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 134 til L 158, hvori det bl.a. anføres, at det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, at der ikke vil blive fastsat regler om forbud mod, at personer, som ikke tilhører samme husstand, men hvis boligforhold tilsiger, at de i praksis ikke kan undgå et vist mål af omgang med hinanden, befinder sig på samme sted. Det gælder f.eks. studerende i kollegieboliger med fælles køkken- og/eller badefaciliteter og lignende boligfællesskaber. Som anført i besvarelsen af spørgsmål nr. 134 til L 158 vil botilbud og anbringelsessteder efter omstændighederne kunne være omfattet af denne forudsætning. Det vil bero på en konkret vurdering af det enkelte botilbud eller anbringelsessted.

./.

Jeg kan i øvrigt henvise til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 77 til L 158.

Spørgsmål nr. 137:

”Ministeren bedes, jf. svar på spm. 19, redegøre for, hvordan andet meningsbefordrende øjemed skal defineres? ”

Svar:

./.

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål 19 til L 158, er det i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) fastsat, at bekendtgørelsens §§ 1 og 2 om forbud mod større forsamlinger mv. ikke gælder for forsamlinger med et politisk eller andet meningsbefordrende øjemed.

Undtagelsen for forsamlinger med et politisk eller andet meningsbefordrende øjemed skal navnlig ses i lyset af forsamlingsfriheden efter grundlovens § 79 og EMRK artikel 11. Der er redegjort nærmere for forholdet mellem de nævnte bestemmelser og lovforslag nr. L 158 i besvarelsen af spørgsmål nr. 19 til L 158 og i pkt. 3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Der kan endvidere henvises til pkt. 4.1.3 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 133 af 12. marts 2020, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 13 f., hvoraf følgende bl.a. fremgår:

”Det er almindeligt antaget i den forfatningsretlige litteratur, at grundlovens § 79, 3. pkt., ikke udtømmende gør op med de indgrebsmuligheder, der er over for forsamlinger. Det er således bl.a. antaget, at der – i det omfang der er hjemmel hertil i anden lovgivning – uafhængigt af grundlovens § 79, 3. pkt., kan foretages indgreb af hensyn til andre væsentlige offentlige eller private interesser, forudsat at der ikke dermed er tilsigtet et indgreb i forsamlingens ytringstilkendegivelse som sådan, jf. bl.a. Poul Andersen, Dansk Statsforfatningsret (1954), side 700 ff. og 706 ff., Als Ross, Dansk Statsforfatningsret (3. udgave v. Ole Espersen, 1980), side 773 ff., og Henrik Zahle, Dansk Forfatningsret 3 (3. udg., 2003), side 131 f. Som eksempel nævner Poul Andersen, a.st., side 706 f., at sygdomme ifølge den daværende epidemilovs § 22 kan begrunde et forbud mod afholdelse af offentlige møder.

Højesteret tog ved dom af 16. august 1999 (optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1999, s. 1798) stilling til bestemmelsen i § 1 i lov nr. 907 af 15. oktober 1996 om forbud mod ophold i bestemte ejendomme (rockerloven), der indeholder hjemmel for politiet til at forbyde en person at opholde sig i en bestemt ejendom under nærmere angivne betingelser.

Højesteret anfører i dommens præmisser bl.a., at grundlovens § 79 om forsamlingsfrihed af hensyn til muligheden for gennem forsamlinger at befordre meningstilkendegivelser sikrer, at forsamlinger kan afholdes uden forudgående tilladelse fra en offentlig myndighed og ikke vilkårligt kan forbydes. Bestemmelsen hindrer imidlertid ikke, at der ved lov fastsættes regler, som – uden at være rettet mod en forsamlingens meningstilkendegivelser – begrænser forsamlingsfriheden, når dette sker til beskyttelse af andre væsentlige interesser, herunder andres liv og velfærd, idet sådanne begrænsninger dog ikke må gå videre end, hvad der er nødvendigt for en sådan beskyttelse, jf. herved også EMRK artikel 11. ”

Som det fremgår, er det antaget, at forsamlingers ytringstilkendegivelser nyder en særlig beskyttelse i grundlovens § 79, der betegnes som en politisk frihedsrettighed. Noget tilsvarende gør sig gældende for EMRK artikel 11. Bestemmelsen om forsamlinger med et ”politisk eller andet meningsbefordrende øjemed” i § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 er således udtryk for, at ikke alene ytringstilkendegivelser, der kan betegnes som politiske, men også andre meningstilkendegivelser, f.eks. om samfundsmæssige forhold i øvrigt, undtages fra forbuddene i bekendtgørelsens §§ 1 og 2.

Spørgsmål nr. 138:

”Kan styrelsen kræve at få udleveret dankorttransaktioner, jf. Berlingske 29/3-20: ”Mistænkt for at være smittet? Styrelse kan kræve at få udleveret dine dankorttransaktioner”?”

Svar:

Jeg kan oplyse, at det bl.a. følger af § 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 216 af 17. marts 2019 om oplysningsforpligtelser samt behandling af personoplysninger med henblik på at hindre udbredelse og smitte i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), at juridiske personer er forpligtet

til efter anmodning fra Styrelsen for Patientsikkerhed eller politiet at afgive relevante oplysninger som f.eks. oplysninger om navn og adresse på betalingskortindehaver samt tid og sted for betalingstransaktioner. Det følger endvidere af bekendtgørelsens § 1, 3. pkt., at Styrelsen for Patientsikkerhed og politiet kun kan anmode om oplysninger omfattet af 1. pkt., når det er nødvendigt med henblik på at hindre udbredelse og smitte af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Denne bekendtgørelse er udstedt i forbindelse med udmøntning af lov nr. 208 af 17. marts 2020 om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (Udvidelse af foranstaltninger til at forebygge og inddæmme smitte samt sikring af kapacitetsmæssige ressourcer m.v.).

Styrelsen vil således – hvis betingelserne i bestemmelsen i øvrigt er opfyldt – efter omstændighederne kunne afkræve nærmere angivne oplysninger om betalingstransaktioner (navn og adresse på betalingskortindehaver, tid og sted for betalingstransaktioner) fra juridiske personer, dvs. virksomheder.

Men jeg kan i forlængelse heraf oplyse, at denne bekendtgørelse bliver ændret, således at bl.a. adgangen til at indhente oplysninger om navn og adresse på betalingskortindehaver samt tid og sted for betalingsstransaktioner udgår af bekendtgørelsen. Ændringen vil træde i kraft snarest muligt.

Baggrunden herfor er bl.a., at Styrelsen for Patientsikkerhed har oplyst, at styrelsen ikke har anvendt bestemmelsen, siden bestemmelsen trådte i kraft den 18. marts 2020. Styrelsen har desuden oplyst, at styrelsen heller ikke aktuelt har behov for sådanne oplysninger.

Spørgsmål nr. 139:

”Ministeren bedes, jf. svar på spm. 51, redegøre for, hvilke særlige tilfælde der har været givet tilladelse til vedrørende udgang og besøg under Corona-krisen fra 18/3-20 i landets fængsler og arresthuse.”

Svar:

Jeg har til brug for besvarelsen bedt Justitsministeriet indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Kriminalforsorgen, der har oplyst følgende:

”Direktoratet for Kriminalforsorgen har til brug for besvarelsen indhentet oplysninger fra de fire kriminalforsorgsområdet. Det bemærkes, at oplysningerne er baseret på manuelle gennemgange og derfor kan være behæftet med en vis usikkerhed.

Direktoratet for Kriminalforsorgen kan herefter oplyse, at der i forhold til besøg ikke har været nogen tilfælde, hvor der siden 18. marts 2020 er dispenseret i forhold til reglerne om afskæring af besøg til pårørende, venner og bekendte.

Med hensyn til udgang har der siden den 18. marts 2020 været givet tilladelse hertil med henblik på at møde i retten, at deltage i en nærtstående persons begravelse, at besøge en nærtstående person, der er alvorligt syg, samt med henblik på sundhedsbesøg. Kriminalforsorgsområdernes oplysninger omfatter ikke personalets transport af varetægtsarrestanter til f.eks. afhøringer og aflæggelse af dna-prøve.”

Spørgsmål nr. 140:

”Ministeren bedes begrunde, hvorfor man ikke har undtaget bosteder og plejefamilier på linje med kollektivboliger, jf. svaret på spm. 20?”

Svar:

Jeg kan oplyse, at der i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, vedrørende den foreslåede ændring af epidemilovens § 6, stk. 1, ikke er foretaget en udtømmende opstilling af boligfællesskaber, som vil kunne undtages fra forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted. Der er alene tale om eksempler. Lignende boligformer vil derfor efter en konkret vurdering ligeledes kunne undtages.

Hertil kommer, at der som udgangspunkt ikke vil være hjemmel i epidemilovens § 6, stk. 1, som ændret ved lovforslaget, til at fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted i private boliger.

Spørgsmål nr. 141:

”Skal svaret på spm. 39 forstås sådan, at forældre, værge m.v. fortsat skal kunne se sit barn, hvis det er anbragt, og børnene har ret til at se sine forældre?”

Svar:

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. 39, vil besøgsrestriktioner på anbringelsessteder ikke forhindre, at forældre kan besøge deres barn.

Det fremgår således af lovforslaget, at der vil kunne fastsættes regler om undtagelser til forbud eller restriktioner, og at det i den forbindelse forudsættes, at der fastsættes regler, der undtager besøg i kritiske situationer fra en borgers nære pårørende.

Det fremgår endvidere, at der ved kritiske situationer forstås f.eks. forældres eller andre nære pårørendes besøg hos et barn.

Om begrebet nære pårørende kan jeg henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. 37 til L 158. Heraf fremgår det bl.a., at familieforholdet ikke altid vil være afgørende for at anse en person for nærmeste pårørende.

Spørgsmål nr. 142:

”Må de, som bor i plejeboliger, tage på besøg, til begravelse eller andet, når de ikke må få besøg, jf. svar på spm. 38?”

Svar:

Den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 10, vedrører adgang til bl.a. at fastsætte regler for forbud og restriktioner for besøgendes adgang til plejeboliger, aflastningspladser, anbringelsessteder og botilbud m.v., det vil sige regler for, hvornår beboere på disse steder og tilbud kan eller ikke kan modtage besøg.

Formålet med at kunne fastsætte regler for forbud og besøgendes adgang til sådanne steder er at beskytte de sårbare grupper, som kan opholde sig på disse steder, mod at blive smittet med COVID-19.

Adgangen for beboerne på disse steder og tilbud til selv at tage ud og aflægge besøg hos andre eller på andre steder er derimod omfattet af de samme anbefalinger fra Sundhedsstyrelsen, der gælder for den øvrige befolkning, om, hvordan vi skal omgå hinanden, bl.a. at vi skal minimere aktiviteter, hvor vi har kontakt til andre, herunder begrænser antallet af besøg, aflyser besøg, hvis man får symptomer på luftvejsinfektion, og sikrer nem adgang til håndhygiejne.

Beboere i plejeboliger, aflastningspladser, anbringelsessteder og botilbud m.v. vil således kunne aflægge besøg hos andre eller på steder uden for deres bolig i samme omfang som øvrige borgere – forudsat, at de er i stand hertil, og at det kan lade sig gøre inden for de driftsmæssige rammer, der er for den pågældende plejebolig, aflastningsplads, anbringelsessted og botilbud m.v.

Spørgsmål nr. 143:

”Der ønskes et tydeligt svar på spm. 22 vedrørende privatskov: Ja eller nej?”

Svar:

./.

Som oplyst i min besvarelse af 29. marts 2020 af spørgsmål nr. 22 til L 158 lægges der med den foreslåede affattelse af § 6, stk. 3, i epidemiloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, op til, at sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted.

Som det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, vil der alene kunne nedlægges forbud for et mindre, afgrænset område.

Som det ligeledes fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, vil politiets forbud efter regler fastsat i medfør af bestemmelsen bl.a. kunne omfatte offentlige parker, strande, pladser, veje, forlystelsesparker, banegårde og lufthavne og forretninger og indkøbscentre i åbningstiden. Der er ikke i bemærkningerne taget stilling til, om et forbud vil kunne omfatte private skove.

Politiet vil efter omstændighederne kunne nedlægge et sådant forbud, hvis de øvrige betingelser for at nedlægge et forbud er opfyldt, i det omfang, der er almindelig adgang til den pågældende private skov.

For så vidt angår spørgsmålet om almindelig adgang vil reglerne i naturbeskyttelsesloven om ret til at færdes i privatejede skove skulle indgå i vurderingen.

Det følger af naturbeskyttelsesloven, at skove er åbne for færdsel til fods og på cykel samt for ophold, hvis der er lovlig adgang dertil, jf. § 23, stk. 1, 1. pkt. Det gælder dog ikke for skovarealer, der er afmærket som militære anlæg, jf. § 23, stk. 1, 2. pkt. Endvidere følger det af § 23, stk. 2, at offentlighedens adgang ikke må forhindres eller vanskeliggøres. Der må ikke opsættes usædvanlige hegn omkring skove.

For så vidt angår offentlighedens færdsel i privatejede skove følger det af § 23, stk. 5, at færdsel til fods og på cykel kun må ske ad stier og veje. Der er kun adgang fra kl. 6 til solnedgang, og ophold må ikke finde sted inden for 150 m fra beboelses- og driftsbygninger. Ejeren af privatejede skove på *mindre* end 5 ha kan ved skiltning efter bestemmelserne i mark- og vejfredslovens § 17 fastsætte indskrænkninger i offentlighedens adgang, jf. § 23, stk. 6. Endelig følger det af § 23, stk. 7, at de ovenanførte regler i § 23, stk. 5 og 6, ikke gælder for skove, der ejes af offentlige stiftelser.

På den baggrund er det vurderingen, at der i medfør af lovforslagets § 1, nr. 4, efter omstændighederne vil være hjemmel til, at politiet vil kunne nedlægge forbud mod ophold i et mindre, afgrænset område i en privatskov over 5 ha. Det bemærkes i den forbindelse, at det vil være en forudsætning for at nedlægge et sådant forbud, at de øvrige betingelser for at nedlægge et forbud er opfyldt.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

Spørgsmål nr. 144:

”Kan ministeren, jf. svar på spm. 99, bekræfte, at en husundersøgelse kan blive iværksat uden en dommerkendelse? Eller hvordan skal bemærkningerne om bevismaterialet i forhold til svaret forstås? Kan man f.eks. lave en mindehøjtidelighed?”

Svar:

./.

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. 11 til L 158, er udgangspunktet efter bemærkningerne til lovforslaget, at bemyndigelsen i § 6, stk. 1, som ændret med lovforslaget, ikke vil blive anvendt til fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted i private boliger.

Bemærkningerne forudsætter dog også, at der, hvis det måtte være nødvendigt, kan fastsættes regler, som forbyder sammenkomster med personer uden for husstanden i private boliger, hvis sammenkomsten sker på en sådan måde, at det skønnes at udgøre en særlig fare for smitte med Coronavirus sygdom 2019 (COVID-19). Som det videre fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. 11, sigtes der med henvisningen til de nævnte sammenkomster særligt til arrangementer mv., som kan sidestilles med arrangementer mv. på natklubber, barer og diskoteker.

Der sigtes således ikke til, at de nævnte sammenkomster vil omfatte mindehøjtideligheder i private hjem, og der vil derfor ikke blive fastsat regler om forbud mod sådanne sammenkomster.

Derudover fremgår det af min besvarelse af spørgsmål nr. 99, at bemyndigelsen i epidemilovens § 6, stk. 2, ikke vil blive benyttet til at fastsætte regler om, at der uden retskendelse er adgang til private boliger med henblik på kontrol af overholdelsen af regler fastsat i medfør af § 6, stk. 1.

Som det videre fremgår af besvarelsen, vil politiet for at få adgang til private boliger skulle gå frem efter de almindelige straffeprocessuelle regler om ransagning i retsplejeloven.

Efter retsplejelovens § 796, stk. 2, skal en afgørelse om ransagning af bl.a. boliger, jf. § 783, stk. 1, nr. 1, træffes ved rettens kendelse. Det er med andre ord udgangspunktet, at en ransagning foretages efter indhentelse af forudgående retskendelse. Bestemmelsen er udtryk for det generelle princip i straffeprocessen, at straffeprocessuelle tvangsindgreb alene kan foretages af politiet på baggrund af en retskendelse, hvorved det er konstateret, at lovens betingelser for tvangsindgrebet er opfyldt i det konkrete tilfælde.

Politiet kan dog træffe beslutning om at foretage ransagning, såfremt undersøgelsens øjemed ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes, jf. § 796, stk. 3. I disse tilfælde forelægger politiet, hvis den, hvis husrum, lokaliteter eller genstande ransagningen retter sig mod, fremsætter anmodning herom, snarest muligt og senest inden 24 timer sagen for retten, der ved kendelse afgør, om indgrebet kan godkendes. Eksemplet om bortskaffelse af bevismateriale i min besvarelse af spørgsmål nr. 99 skal alene ses som et typeeksempel på, at betingelsen om ransagning ”på øjemedet” vil kunne være opfyldt, da bevismaterialet i eksemplet ville være bortskaffet – og dermed ville også selve formålet med ransagningen falde bort – hvis politiet skulle afvente en retskendelse.

Det bemærkes i øvrigt, at ovennævnte undtagelse om, at tvangsindgrebet kan foretages uden forudgående retskendelse, hvis ”indgrebets øjemed ville forspildes, dersom retskendelse skulle afventes” (også kaldet ”på øjemedet”), ikke alene gælder for ransagning men også for en lang række af de øvrige bestemmelser i retsplejeloven, herunder i forhold til indgreb i meddelelseshemmeligheden, agentvirksomhed, forstyrrelse eller afbrydelse af radio- eller telekommunikation, legemsbesigtigelse og beslaglæggelse.

Som det fremgår ovenfor, vil der således i forhold til straffeprocessuelle indgreb uden samtykke altid være krav om enten forudgående eller efterfølgende retskendelse. Det er dog kun et krav, at der indhentes efterfølgende retskendelse, hvis den, hvis husrum, lokaliteter eller genstande ransagningen retter sig mod, fremsætter anmodning herom.

Spørgsmål nr. 145:

”Ministeren bedes redegøre for, om Danmark følger WHO’s anbefalinger fsva. tests? Hvis ikke – på hvilke områder er der afvigelser, og hvad er begrundelsen herfor? Spørgerne mener, at spørgsmålet er helt relevant for behandlingen af L 158 og hele spørgsmålet om, hvad der skal til i forhold til at anvende de yderligere beføjelser, der ligger i L 158.”

Svar:

WHO anbefaler omfattende brug af test men har ikke konkrete målsætninger om antallet af test. Samtidig anerkender WHO, at kapacitet også er en væsentlig faktor.

Det er det klare strategiske mål, at der skal testes langt flere i Danmark, i tråd med WHO’s anbefalinger. Sundhedsstyrelsen har 25. marts 2020 udsendt opdaterede retningslinjer for håndteringen af COVID-19 i sundhedsvæsenet. I takt med at epidemien udvikler sig, skal vi kunne teste langt flere.

Desværre er der global mangel på testudstyr, og det mærkes også ude i regionerne. Derfor arbejdes der også intensivt og kreativt på at øge testkapaciteten i samarbejde med både private og offentlige aktører. I takt med at testkapaciteten udbygges, vil der blive plads til, at langt flere kan testes.

Danske Regioner har 27. marts 2020 meldt ud, at regionernes testkapacitet bliver forøget til mere end 5.000 daglige test, og at de med den nuværende lagerbeholdning kan sikre denne kapacitet i 14 dage.

Spørgsmål 146:

”Hvornår forventer ministeren, at smittekurven knækker.”

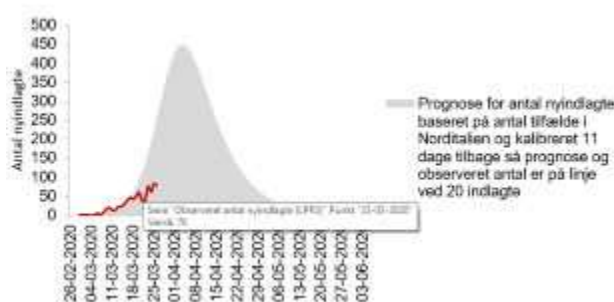
Svar:

Sundheds- og Ældreministeriet har til brug for besvarelsen indhentet bidrag fra Statens Serum Institut, der kan oplyse følgende:

”Epidemikurve

Med udgangspunkt i data fra COVID-19-epidemien i Italien er der opstillet en prognose for, hvordan epidemien kan udvikle sig i Danmark, hvis den forløb på samme vis som i de tre hårdest ramte regioner i Norditalien (Lombardiet, Veneto og Emilia Romagna), et såkaldt worst-case-scenarie. I dette scenarie opereres med et 13 uger langt epidemiforløb. Når vi plotter antallet af indlagte tilfælde i DK på kurven er der noget der tyder på, at vi er lidt længere inde i epidemien end hidtil antaget, således at vi nu har overstået fjerde epidemiuge. Ifølge denne prognose vil udbruddet toppe allerede primo april uden tiltag.

Figur 1. Antal nyindlagte COVID-19 tilfælde per epidemiuge i Danmark op til d. 26. marts i forhold til en model baseret på det Norditalienske (Lombardiet, Veneto og Emilia Romagna) scenarie

Det ser imidlertid ud til, at smittespredningen er bremset lidt op, hvilket tyder på en begyndende effekt af regeringens tiltag. Med de igangværende tiltag forventes det, at kurven topper senere og bliver mere afflatet. Såfremt den nuværende indsats fastholdes gennem lang tid, er det sandsynligt, at epidemien vil fortsætte i en relativ afdæmpet form, samtidig med, at risiko for overbelastning af sundhedsvæsenet er redu-

ceret set i forhold til et norditaliensk scenarie. Såfremt man derimod beslutter at ophæve alle tiltag efter den 13. april 2020, vil smittepresset stige betydeligt. Forløbet af epidemien vil derfor afhænge af, hvornår og hvordan man vil løfte diverse tiltag. Der er nedsat en ad-hoc ekspertgruppe sammen med Statens Serum Institut, der netop arbejder med forskellige typer af epidemimodeller, der kan bruges til bedre at forudse forløbet af epidemien, når man tager højde for effekten af forskellige tiltag hver for sig og kombineret.”

Jeg kan henholde mig til ovenstående.

Spørgsmål nr. 147:

”Ministeren bedes redegøre for, om SSIs adgang til og brug af teledata også skal anvendes til at legitimere regeringens overvejelser om at lukke Storebælt, Lillebælt og øvrige broer og færgeforbindelser.

Spørgerne mener, at spørgsmålet er helt relevant for behandlingen af L 158 og hele spørgsmålet om, hvad der skal til i forhold til at anvende de yderligere beføjelser, der ligger i L 158.”

Svar:

./.

Som oplyst i svar på spørgsmål nr. 123 til L 158, indeholder lovforslaget ikke bestemmelser eller bemærkninger, der vedrører Statens Serum Instituts adgang til brug af teledata.

Jeg kan dog oplyse, at Statens Serum Institut på bestilling fra Sundheds- og Ældreministeriet har nedsat en forskningsgruppe med deltagelse af forskere fra Statens Serum Institut og flere danske universiteter. Forskningsgruppen skal ved hjælp af matematisk modellering analysere og give bidrag til løbende justering af COVID-19-indsatsen.

De matematiske modeller skal hjælpe med at analysere effekt af allerede indførte tiltag, effekt af mulige tiltag, samt estimerede effekter, når indførte tiltag reduceres eller fjernes.

Et af de centrale spørgsmål, der ønskes analyseret via matematisk modellering, er, hvordan regeringens restriktioner påvirker danskeres kontaktmønstre. For at kunne gennemføre sådanne analyser er der behov for, at forskningsgruppen kan anvende oplysninger fra forskellige datakilder, der kan belyse udviklingen i mængder – fx hvor meget og hvordan bevæger befolkningen sig rundt, og hvordan påvirker det udviklingen i smittespredning.

Det er en forudsætning for, at datasæt med f.eks. anonymiserede teleoplysninger kan etableres, at de relevante myndigheder vurderer, at datasæt kan stilles til rådighed for forskningsgruppen inden for de lovgivningsmæssige rammer.

Det er således på nuværende tidspunkt for tidligt at sige, på hvilken måde Statens Serums Instituts eventuelle analyser af data vil kunne anvendes i forbindelse med regeringens beslutninger om iværksættelse af foranstaltninger for at forebygge og inddæmme smitte med COVID-19 m.v.

Spørgsmål nr. 148:

”Vil ministeren i forlængelse af svar på spm. 53 oplyse, om ministeren i alle tilfælde mener, at kommunerne i dag er i stand til at håndtere og vurdere behovet for restriktioner i forhold til besøgendes adgang til botilbud og plejehjem for særligt udsatte grupper, så man får taget de nødvendige afvejninger af, hvordan vi håndterer \neg coronasmitte og den mentale sundhed, som Sundhedsstyrelsen også påpeger i sit hørings-svar i forhold til særligt udsatte borgere – og hvor kan kommunerne i givet fald søge støtte og vejledning på både social- og sundhedsområdet, når de skal træffe disse svære beslutninger om isolation og besøgs-restriktioner?”

Svar:

Jeg har tillid til, at kommunalbestyrelserne kan vurdere, hvordan et konkret påbud udstedt af Styrelsen for Patientsikkerhed om forbud mod eller restriktioner for besøgende adgang skal håndteres lokalt. Kommunalbestyrelsen vil blandt andet kunne søge vejledning hos de centrale sundhedsmyndigheder, herunder i de offentliggjorte anbefalinger om forebyggelse af smitte med COVID-19.

Spørgsmål nr. 149:

”Kan ministeren i forlængelse af svar på spm. 53 oplyse, hvordan status er på mulighederne for at teste udsatte borgere og de ansatte på bosteder og plejehjem med \neg corona-symptomer?”

Svar:

Det fremgår af Sundhedsstyrelsen retningslinjer, som er opdateret den 25. marts 2020, at der sker telefonisk visitation af voksne til test i en regional COVID-19-vurderingsenhed efter en række kriterier. Et af kriterierne er, at der skal ske visitation, efter et konkret klinisk skøn, af voksne, som anses for at være særligt sårbare individer, herunder bl.a. patienter med svær psykisk sygdom, nedsat kognitiv funktion eller andre underlæggende sygdomme, samt øvrige særligt udsatte grupper, når de har lette til moderate symptomer forenelig med COVID-19.

Det er i Sundhedsstyrelsens retningslinjer beskrevet, at ansatte, der varetager en kritisk funktion i sundhedsvæsenet, ældreplejen, indsatser for særligt sårbare grupper på socialområdet, eller andre helt særlige nøglefunktioner i samfundet, vil kunne henvises af deres nærmeste personaleleder til vurdering og test i en regional COVID-19-vurderingsenhed med henblik på hurtig raskmelding.

Endelig fremgår det af retningslinjerne, at der ved mistanke om smittespredning på plejecentre, ældreboliger, kommunale bosteder, kriminalforsorgens institutioner og andre steder, kan borgerne henvises til vurdering og evt. test for COVID-19 via egen læge eller en fast tilknyttet læge fx plejehjemslæge m.v.

Retningslinjerne, som jeg henholder mig til, kan findes på <https://www.sst.dk/da/Udgivelser/2020/Retningslinjer-for-haandtering-af-COVID-19>.

./.

Jeg kan afslutningsvist oplyse, at der arbejdes intensivt på en væsentlig udvidelse af testkapaciteten. Jeg henviser samtidig til min besvarelse af spørgsmål nr. 145 til L 158 vedrørende tests og testkapacitet.

Spørgsmål nr. 150:

”I forlængelse af svar på spm. 54 vil spørgeren gerne vide, hvordan ministeren definerer ”kritiske situationer” på et hospice, hvor de fleste beboere vel for det første kan defineres som værende i en terminal tilstand, og for det andet kan faren for at smitte en beboer fra en udefrakommende ikke siges at have helt de samme fatale konsekvenser, som på et plejehjem eller bosted?”

Svar:

./.

Jeg henviser til min besvarelse af spørgsmål nr. 54 til L 158 af 29. marts 2020, hvoraf det fremgår, at der ved kritiske situationer bl.a. forstås et uopsætteligt besøg hos en kritisk syg eller døende person.

Spørgsmål nr. 151:

”I forlængelse af svar på spm. 55 vil spørgeren gerne vide helt konkret, hvordan det skulle vanskeliggøre håndhævelsen af forbuddet, hvis man er mere end to eller tre personer i en ”familielignende” situation fra et mindre bosted?”

Svar:

Som det fremgår af bemærkningerne til § 1, nr. 3, forudsættes det, at der ikke fastsættes regler efter epidemilovens § 6, stk. 1, som ændret ved lovforslaget, om forbud mod, at tre personer eller flere, som er *nærmeste pårørende*, befinder sig samme sted.

./.

Af min besvarelse af spørgsmål nr. 77 til L 158 fremgår, at den kreds af nærmeste pårørende, der er opregnet i lovforslagets bemærkninger, er udtryk for det minimum af personer, der vil skulle undtages fra et eventuelt forbud.

Det vil således være muligt at fastsætte, at flere personer skal undtages, hvis et sådant forbud måtte blive fastsat ved bekendtgørelse. Håndhævelseshensynet vil være ét af de hensyn, der vil skulle indgå i afgrænsningen af nærmeste pårørende: Jo bredere en afgrænsning, desto sværere vil det være at dokumentere den nødvendige tilknytning.

Spørgsmål nr. 152:

”Afvisning af en borger i medfør af et forbud eller restriktioner for besøgendes adgang til offentlige og private plejehjem (...) og sygehuse (...) vil som udgangspunkt være faktisk forvaltningsvirksomhed. Men i hvilke tilfælde vil der skulle træffes en afgørelse med klageadgang? Der henvises til svar på spørgsmål 18 og 29.”

Svar:

En borger, der nægtes adgang til eksempelvis et plejehjem eller et sygehus, vil have mulighed for at rette henvendelse herom til Styrelsen for Patientsikkerhed. Styrelsen for Patientsikkerhed vil i forbindelse med behandlingen af en sådan henvendelse skulle vurdere, om der er tale om en afgørelse i forvaltningslovens forstand, som styrelsen som klageinstans kan behandle.

I den juridiske litteratur er en afgørelse traditionelt defineret som en udtalelse fra en forvaltningsmyndighed, som udstedes på offentligretligt grundlag, som rettes til en eller flere personer m.v. og går ud på ensidigt at bestemme, hvad der er eller skal være gældende ret i et foreliggende tilfælde.

Det vil således bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, om det er tale om en afgørelse i forvaltningslovens forstand.

Spørgsmål nr. 153:

”Hvem foretager den konkrete vurdering af, hvorvidt et bosted vil kunne sidestilles med f.eks. kollegieboliger og lignende bofællesskaber i forhold til forbuddet mod, at tre personer eller flere befinder sig på samme sted? Der henvises til svar på spørgsmål 20.”

Svar:

./.

Jeg henviser til min besvarelse af spørgsmål nr. 134 vedrørende lovforslaget (L 158), hvoraf det bl.a. fremgår, at botilbud og anbringelsessteder, væresteder m.v. og sociale tilbud efter omstændighederne vil kunne være omfattet af forudsætningen om, at der ikke vil blive fastsat regler om forbud mod, at personer, som ikke tilhører samme husstand, men hvis boligforhold tilsiger, at de i praksis ikke kan undgå et vist mål af omgang med hinanden, befinder sig på samme sted. Det vil bero på en konkret vurdering af det enkelte tilbud m.v.

I forbindelse med en eventuel udmøntning af regler om forbud mod, at 10 eller færre personer befinder sig på samme sted, vil der kunne tages stilling til den nærmere afgrænsning af, i hvilket omfang botilbud, anbringelsessteder, væresteder m.v. og sociale tilbud der vil skulle være omfattet af sådanne regler.

Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af den foreslåede § 6, stk. 1, 1. pkt. (lovforslagets § 1, nr. 3), at regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted, fastsættes af sundheds- og ældreministeren efter forhandling med justitsministeren.

Spørgsmål nr. 154:

”Skal almindelig færden igennem f.eks. en park forstås på den måde, at det vil være tilladt at løbetræne samt lufte børn eller hunde i en park trods forbud mod ophold på steder, hvortil der er almindelig adgang? Der henvises til svar på spørgsmål 21.”

Svar:

./.

Som oplyst i min besvarelse af 29. marts 2020 af spørgsmål nr. 21 til lovforslaget lægges der med den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 3, i epidemiloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, op til, at sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted.

Som det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, vil politiet efter regler fastsat i medfør heraf kunne forbyde ophold det pågældende sted. Et forbud vil derimod ikke omfatte almindelig færden. Udtrykket ”almindelig færden” forudsættes eksempelvis at omfatte situationer, hvor man går henover en plads eller igennem en park, som er omfattet af forbuddet.

Det vil bero på en konkret vurdering af den pågældende situation, om der er tale om ophold i strid med et forbud eller almindelig færden. Det vil dog som udgangspunkt ikke være i strid med et forbud mod ophold i eksempelvis en park, at en person i forbindelse med løbetræning, hundeluftning eller en gåtur med sine børn løber eller går igennem parken. Slår den pågældende sig derimod ned i parken for f.eks. at spise medbragt mad eller nyde solen, vil der som udgangspunkt være tale om ophold i strid med forbuddet.

Spørgsmål nr. 155:

”Skal svaret på spørgsmål 23 forstås sådan, at der ikke er fastsat grænser for tidsrummets længde og antallet af forlængelser ved nedlæggelse af forbud mod ophold på steder, hvortil der er almindelig adgang?”

Svar:

Med den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 3, i epidemiloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, lægges der op til, at sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted.

./.

Som oplyst i min besvarelse af 29. marts 2020 af spørgsmål nr. 23 til lovforslaget fremgår det af bemærkningerne til bestemmelsen, at et forbud vil skulle nedlægges for et bestemt tidsrum, men at tidsrummet vil kunne forlænges, hvis betingelserne for nedlæggelse af forbud fortsat er opfyldt.

Der er således ikke med lovforslaget lagt op til, at der skal gælde en fast grænse for, hvor længe et forbud kan være gældende, eller at der kun skal kunne foretages et bestemt antal forlængelser.

Det vil bero på politiets konkrete vurdering i det enkelte tilfælde, om betingelserne for at forlænge et forbud er opfyldt. I denne vurdering vil bl.a. politiets erfaringer med det pågældende sted og Sundhedsstyrelsens generelle anbefalinger om smittefaren fra sygdommen kunne indgå.

Det bemærkes, at det i bemærkningerne til det foreslåede § 6, stk. 3, er forudsat, at regler fastsat i medfør af bestemmelsen skal være midlertidige, og at de ikke vil kunne udstrækkes i længere tid, end hvad der skønnes nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelsen af den pågældende sygdom. Når en eventuel bekendtgørelse udstedt i henhold til bestemmelsen ophæves, vil alle forbud mod ophold bestemte steder, der måtte være udstedt i henhold til en sådan bekendtgørelse, også bortfalde.

Spørgsmål nr. 156:

”Hvis ministeren vælger at forbyde adgang til f.eks. golfbaner eller forlystelsesparkers udendørsarealer, er der da taget højde for compensation/erstatning til de berørte? Der henvises til svar på spørgsmål 24”

Svar:

For så vidt angår spørgsmålet om eventuel erstatning bemærkes, at det fremgår af de specielle bemærkninger til den gældende epidemilovs § 27, at det vil afhænge af en samlet vurdering ud fra en række momenter, om anvendelsen af den pågældende bestemmelse, f.eks. regler fastsat i medfør af epidemilovens § 12 b med de med lovforslaget foreslåede ændringer, i det konkrete tilfælde vil være udtryk for et ekspropriativt indgreb. Det fremgår endvidere, at det må antages, at sådanne foranstaltninger ofte ikke vil skulle anses for ekspropriative indgreb i grundlovens forstand, men at det imidlertid næppe på forhånd kan udelukkes, at et indgreb efter omstændighederne vil kunne anses for ekspropriativt.

I tilfælde, hvor det vurderes, at der ved gennemførelse af en foranstaltning med hjemmel i epidemiloven vil være tale om et ekspropriativt indgreb i grundlovens forstand, følger det af epidemilovens § 27, stk. 2, at der skal ydes fuldstændig erstatning til den eller de berørte personer. Kan der ikke opnås enighed, må spørgsmålet i givet fald indbringes for domstolene. Der henvises til Folketingstidende 2019-20, A, L 133 som fremsat, side 35 ff.

./.

For så vidt angår spørgsmålet om compensation kan det oplyses, at lovforslaget ikke indeholder regler herom. Der henvises i øvrigt til min besvarelse af spørgsmål nr. 78 til L 158.

Spørgsmål nr. 157:

”Vil ministeren udarbejde et skema over klagemulighederne, når der er tale om ekspropriative indgreb ved gennemførelse af foranstaltninger efter epidemiloven? ”

Svar:

Det fremgår af den gældende epidemilovs § 1, stk. 2, at sundheds- og ældreministeren kan bemyndige andre myndigheder til at udøve de beføjelser, der i epidemiloven er tillagt ministeren. Hvis ministeren i medfør heraf bemyndiger en anden myndighed til at træffe afgørelser, vil sådanne afgørelser som ud-

gangspunkt kunne påklages til ministeren. Med hjemmel i det foreslåede § 1, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, vil det dog kunne fastsættes, at en anden myndighed skal være klageinstans. Det vil således f.eks. kunne fastsættes, at klager over politiets afgørelser skal indgives til Rigspolitiet.

Hvis en fysisk eller juridisk person mener, at en afgørelse truffet efter epidemiloven eller regler udstedt i medfør heraf udgør ekspropriation, vil den pågældende kunne klage til den myndighed, der er klageinstans for så vidt angår den pågældende afgørelse. Der henvises i den forbindelse til det skema, der fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. 18 til L 158. Skemaet indeholder en oversigt over afgørelser, som sundheds- og ældreministeren har bemyndiget andre myndigheder til at træffe, og det fremgår i den forbindelse både, hvilken myndighed der i dag er klageadgang til, og hvilken myndighed der forventes at kunne klages til efter en eventuel vedtagelse af lovforslaget.

Sundheds- og ældreministerens afgørelser i sager, hvor ministeren ikke har bemyndiget en anden myndighed til at træffe afgørelse, kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

Epidemiloven indeholder herudover en række bemyndigelsesbestemmelser, der skal udmøntes ved bekendtgørelser. En fysisk eller juridisk person, der mener, at en generel regel i en sådan bekendtgørelse – og altså ikke en konkret afgørelse i forhold til den pågældende – udgør ekspropriation, vil skulle rette henvendelse til den myndighed, der har udstedt den pågældende bekendtgørelse, dvs. som udgangspunkt sundheds- og ældreministeren. Den fysiske eller juridiske person vil over for denne myndighed kunne gøre sit krav gældende. I tilfælde af uenighed må spørgsmålet indbringes for domstolene.

Spørgsmål nr. 158:

”Ministerens svarer ikke på spørgsmål 26. Vil ministeren besvare spørgsmålet?”

Svar:

./.

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. 26 vedrørende lovforslaget, vil det ikke være muligt – som § 5 i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 er formuleret på nuværende tidspunkt – at afholde en gudstjeneste eller andagt, som den der spørges til i spørgsmål nr. 26.

Som statsministeren oplyste på pressemødet den 30. marts 2020, vil det, såfremt den nuværende udvikling og tallene holder, være muligt med en kontrolleret og gradvis genåbning af Danmark. Det kræver, at vi alle fortsætter med at holde afstand og følge myndighedernes anvisninger.

Regeringen vil løbende følge situationen. Det gælder naturligvis også ift. folkekirken.

Regeringen vil drøfte med Folketingets partier, hvordan den gradvise åbning kan foretages.

Spørgsmål nr. 159:

”Skal svaret på spørgsmål 32 forstås sådan, at der ikke er fastsat grænser for varigheden af besøgsrestriktioner samt muligheden for forlængelse heraf?”

Svar:

Forbud mod eller restriktioner for besøgendes adgang til eksempelvis et plejehjem vil være *midlertidige* foranstaltninger, der kun kan opretholdes så længe, det er *nødvendigt* for at forebygge eller inddæmme udbredelsen af en alment farlig sygdom eller COVID-19.

Varigheden af forbud mod eller restriktioner for besøg vil derfor bero på en konkret vurdering af, hvor længe disse vurderes at være nødvendige for at sikre ovenstående. Når forbud eller restriktioner ikke længere er nødvendige, skal de således ophæves.

Spørgsmål nr. 160:

”Vil ministeren løbende tage følgegruppen med på råd i forhold til vurderingen af, hvor længe det er nødvendigt med en suspendering af udrednings- og behandlingsretten samt evt. andre rettigheder? Der henvises til svar på spørgsmål 33.”

Svar:

Det er min opfattelse, at det hovedsageligt er en sundhedsfaglig vurdering, hvor længe der er behov for at opretholde en suspendering af udrednings- og behandlingsretten samt eventuelle andre rettigheder. Som lovet i forbindelse med udvalgsbehandlingen vil jeg dog løbende holde udvalget orienteret om udviklingen. Det vil ske på baggrund af oplysninger fra Sundhedsstyrelsen, Danske Regioner og KL om sundhedsvæsenets behandlings- og personalemæssige kapacitet.

Jeg vil også sørge for, at den følgegruppe for COVID-19, der blev etableret i forbindelse med vedtagelse af lov nr. 208 af 17. marts 2020, fortsat bliver inddraget i forbindelse med tiltag, der er på vej, herunder i form af udmøntning af bemyndigelser efter loven. I forbindelse med akutte hastesager med behov for hurtig handling, vil følgegruppen blive inddraget hurtigst muligt.

Spørgsmål nr. 161:

”L 158 vedrører ikke sundhedslovens § 88, men er det korrekt, at den gældende § 12 d i epidemiloven vedrører sundhedslovens § 88? Der henvises til svaret på spørgsmål 40.”

Svar:

Som det fremgår af bemærkningerne til den gældende § 12 d, stk. 1, i epidemiloven (lov nr. 208 af 17. marts 2020), kan sundheds- og ældreministeren fastsætte regler om begrænsning af rettigheder på sundheds- og ældreområdet. Begrænsningen skal sikre, at regionsrådet og kommunalbestyrelsen får mulighed for at prioritere den behandlings- og personalemæssige kapacitet til patienter med akutte og livstruende behandlingsbehov, herunder COVID-19.

Bestemmelsen kan ifølge bemærkningerne anvendes til bl.a. at fastsætte regler, der fraviger sundhedslovens regler om forebyggende helbredsundersøgelser til børn under den undervisningspligtige alder efter §

63, udvidet frit sygehusvalg i forbindelse med diagnostiske undersøgelser til brug for praktiserende læger og speciallæger efter § 82 a, hurtig udredning efter 82 b, brystundersøgelser for personer mellem 50 og 69 år med kvindeligt brystvæv efter § 85, udvidet frit sygehusvalg efter § 87, maksimale ventetider for behandling af livstruende sygdomme efter § 88, oplysningspligt ved henvisning til sygehus efter § 90 og alkohol- og stofmisbrugsbehandling efter §§ 141 og 142.

Bestemmelsen i epidemilovens § 12 d, stk. 1, er nærmere udmøntet i bekendtgørelse nr. 301 af 28. marts 2020 om begrænsning af rettigheder på sundheds- og ældreområdet i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Det er vigtigt at understrege, at de regler, som nu foreslås ændret, sammen med de gældende regler netop skal sikre, at der fortsat er ressourcer til både at behandle patienter med COVID-19 og andre patienter med akutte og livstruende sygdomme. Patienter med kræft eller andre livstruende sygdomme skal også fremadrettet modtage behandling. Så hvis en borger får mistanke om kræft, f.eks. finder en knude i brystet, så er det fortsat vigtigt, at borgeren med det samme kontakter sin læge.

Spørgsmål nr. 162:

”Har ministeren på baggrund af de foreliggende anbefalinger fra sundhedsmyndighederne planer om at lukke campingpladserne, eller er det noget regeringen påtænker, såfremt der kommer nye oplysninger? Og hvilke oplysninger skal ligge til grund?”

Svar:

Efter den foreslåede ændring af § 12 b, 1. pkt., i epidemiloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, vil der fremover kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af uden-dørsarealer, som en fysisk eller juridisk person råder over.

Som det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, vil der herefter kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for brug af bl.a. campingpladser.

Som oplyst i min besvarelse af 29. marts 2020 af spørgsmål nr. 1 til L 158 er regeringens altoverskyggende hovedprioritet fortsat at afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i samfundet mest muligt. Det er i vid udstrækning vurderingen, at de tiltag, der er iværksat mod smittespredning, allerede har haft en betydelig effekt på danskernes aktiviteter og adfærd.

Der bør derfor efter regeringens opfattelse udvises rettidig omhu ved at tilvejebringe de nødvendige handlemuligheder, hvis der måtte opstå behov for at handle hurtigt og tage yderligere initiativer for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

Spørgsmål nr. 163:

”Vil campingpladserne på nuværende tidspunkt kunne opnå en delvis kompensation set i forhold til, at mange af deres campister f.eks. er fra Tyskland, og grænsen er lukket? ”

Svar:

. / .

Der henvises til min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 156 til L 158.

Spørgsmål nr. 164:

”Vil ministeren yde teknisk bistand til et ændringsforslag, der indebærer, at bemyndigelsen til indskrænkningen i forsamlingsfriheden er på ministerens ansvar, men hvor det fremgår af loven, at ministeren kun kan iværksætte den konkrete passus efter indstilling fra relevante myndigheder, herunder Sundhedsstyrelsen? ”

Svar:

1. Det ønskede ændringsforslag kan udarbejdes på følgende måde:

”Ændringsforslag

AF (...)

Til § 1

01) Efter nr. 3 indsættes som nyt nummer:

”0X) I § 6, stk. 1, indsættes efter 2. pkt. som nyt punktum:

”Regler efter 1. pkt. om forbud mod, at 10 eller færre personer befinder sig på samme sted, kan alene fastsættes efter indstilling fra Sundhedsstyrelsen, der forud for afgivelsen af en indstilling skal inddrage andre relevante myndigheder. ”

[Indsættelse af krav om indstilling fra Sundhedsstyrelsen ved indførelse af forbud mod, at 10 eller færre personer befinder sig på samme sted]

B e m æ r k n i n g e r

Til nr. 01

Det følger af lovforslagets § 1, nr. 3, at epidemilovens § 6, stk. 1, 1. pkt., foreslås ændret således, at sundheds- og ældreministeren – når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet – efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted.

Det foreslås, at der i epidemilovens § 6, stk. 1, indsættes et nyt 3. pkt., hvorefter regler efter 1. pkt. om forbud mod, at 10 eller færre personer befinder sig på samme sted, alene kan fastsættes efter indstilling fra Sundhedsstyrelsen, der forud for afgivelsen af en indstilling skal inddrage andre relevante myndigheder.

Ændringsforslaget indebærer, at der alene kan fastsættes regler om forbud mod, at 10 eller færre personer befinder sig på samme sted, hvis der foreligger en indstilling herom fra Sundhedsstyrelsen.

Endvidere indebærer ændringsforslaget, at Sundhedsstyrelsen i forbindelse med forberedelsen af en indstilling skal inddrage andre relevante myndigheder. Det omfatter bl.a. andre relevante sundhedsmyndigheder og Rigspolitiet. ”

2. Det fremgår af spørgsmålet, at der ønskes teknisk bistand til en bestemmelse om, at regler om forbud mod, at 10 eller færre personer befinder sig på samme sted, alene kan fastsættes efter indstilling fra relevante myndigheder, herunder Sundhedsstyrelsen. I den forbindelse bemærkes det, at reglen om indstilling i ændringsforslaget er udarbejdet sådan, at Sundhedsstyrelsen afgiver indstillingen, men forud herfor skal inddrage andre relevante myndigheder. Det skyldes, at en sådan regel vurderes bedre at kunne håndteres i praksis. Hvis sundheds- og ældreministeren således skulle indhente indstillinger fra flere myndigheder, ville der opstå spørgsmål om, hvilke af eventuelle modstridende indstillinger der kunne danne grundlag for fastsættelse af regler om forbud mod, at 10 eller færre personer befinder sig samme sted. Det er vurderingen, at formålet med den regel, der ønskes teknisk bistand til, bedst kan opnås med den løsning, der fremgår af ændringsforslaget.

3. Jeg kan ikke støtte et sådant ændringsforslag. Regeringen har hidtil taget en række tiltag, der har til formål at mindske smittespredning i samfundet. Det er i vid udstrækning vurderingen, at tiltagene allerede har haft en betydelig effekt på danskernes aktiviteter og adfærd, og at de vil bidrage til at aflaste og afbøde belastningen af sundhedsvæsenet. Det er med andre ord vurderingen, at regeringens hidtidige tilgang har virket, og lovforslaget ligger i forlængelse af denne tilgang.

Som jeg oplyste under førstebehandlingen af lovforslaget, er regeringen bevidst om, at der ikke nødvendigvis for hvert enkelt element i lovforslaget foreligger den sædvanlige sundhedsfaglige evident. Det gælder også den grænse, der foreslås i den foreslåede ændring af epidemilovens § 6, stk. 1. Ikke desto mindre påtager regeringen sig med lovforslaget det *politiske* ansvar for at sikre de fremadrettede muligheder for hurtigt at kunne handle og skride ind for at begrænse smittespredningen og afbøde konsekvenserne af spredningen.

Det er naturligvis ikke ensbetydende med, at regeringen ikke løbende inddrager sundhedsmyndighedernes rådgivning ved vurderingen af, hvilke tiltag der er nødvendige. Jeg kan i den forbindelse henviser til de publikationer m.v. fra Sundhedsstyrelsen og Statens Serum Institut, der er omtalt i min besvarelse af spørgsmål nr. 1 til L 158.

Jeg mener derfor, at det ændringsforslag, jeg har oversendt til udvalget, er udtryk for den rette balance mellem sundhedsmyndighedernes rådgivning og det politiske ansvar. Med ændringsforslaget lægger jeg op til, at forbud mod, at 10 eller færre personer befinder sig på samme sted, alene kan fastsættes på baggrund af rådgivning fra sundhedsmyndighederne, og kun, hvis de foreliggende oplysninger tilsiger, at for-

buddet er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme alvorlig smittespredning, og at et mindre indgribende forbud ikke er tilstrækkeligt.

Dette kan f.eks. være i tilfælde, hvor sundhedsmyndighederne finder, at der er indikationer på, at der er sket en uventet negativ udvikling i antallet af smittede med COVID-19 med heraf følgende forventede kapacitetsudfordringer i sundhedsvæsenet. Det kan endvidere være i tilfælde, hvor sundhedsmyndighederne bl.a. på baggrund af oplysninger fra politiet konstaterer, at der er sket en uhensigtsmæssig ændring i adfærdsmønstre i befolkningen generelt eller blandt smittede, der medfører en ikke ubetydelig risiko for, at antallet af smittede med COVID-19 vil stige. Der kan f.eks. være tale om oplysninger fra politiet om, at der ses tendenser til, at myndighedernes generelle anbefalinger om, at så få personer som muligt befinder sig på samme sted, ikke efterleves i tilstrækkeligt omfang.

Spørgsmål nr. 165:

”Ministeren bedes faktisk redegøre for smitekilder, og hvem der blive smittet i Danmark, samt hvilke forudsigelser dette kan give anledning til?”

Svar:

Af Sundhedsstyrelsens vejledning *Retningslinjer for håndtering af COVID-19 i sundhedsvæsenet*, der senest er opdateret den 25. marts 2020, fremgår følgende:

”SARS-CoV-2 er et coronavirus, der tilhører en familie af vira, der kan være årsag til alt fra milde forkølelser til alvorlige nedre luftvejsinfektioner med mulig dødelig udgang. SARS-CoV-2 smitter ved dråbesmitte og kontaktsmitte (håndtryk, via genstande m.v.) ligesom andre humane coronavirus.

Inkubationstiden for COVID-19 er mellem 2 og 12 dage med en median tid omkring 5-7 dage.

Overlevelsestiden for SARS-CoV-2 på overflader er endnu ukendt, men for praktiske formål regnes med en overlevelsestid på 48 timer, som dog kan være længere afhængig af forureningsgrad. Virus er følsomt over for desinfektion med ethanol.

Der er også mulighed for, at coronavirus kan smitte via fæko-oral smitte, men det antages ikke at have stor betydning for smittespredning. Det antages, at meget symptomatiske personer smitter mere, end personer med få eller ingen symptomer, på grund af større virusmængde samt mere slimproduktion, hoste og nys. Meget tyder på, at personer med COVID-19 smitter i meget tidlige sygdomsstadier i modsætning til fx SARS, hvor patienter først blev smittefarlige sent i sygdomsforløbet.

Der er ikke påvist smitte fra mor til foster under graviditet. Fordelingen mellem symptomfri, milde og sværere tilfælde er aldersafhængig. Børn udvikler sjældent alvorlig sygdom på baggrund af COVID-19.”

Sundhedsstyrelsen oplyser, at den ny coronavirus er en type af coronavirus, som vi ikke har set før. Det betyder dels, at der er mange ting, som vi ikke ved om den, men også at alle er modtagelige for smitte, fordi vores immunsystem aldrig har ”mødt” virussen før. Det betyder, at mange kan blive smittet og syge og derfor håndterer vi ny coronavirus anderledes end fx almindelige sæson-influenzaepidemier.”

Jeg kan henholde mig til Sundhedsstyrelsens oplysninger.

Sundhedsmyndighederne følger situationen meget tæt og får hele tiden nyheder og opdateringer fra andre lande, og myndighederne justerer hele tiden risikovurderinger og indsatser til den aktuelle situation.

Spørgsmål nr. 166:

”Kan ministeren oplyse, om anbragte børn og unge har mulighed for at fravælge samvær med forældre m.fl. med baggrund i risiko for corona-smitte?”

Svar:

For regeringen er det afgørende, at vi passer lige så godt på anbragte børn, som vi passer på alle andre danske børn.

Det er et vitalt hensyn at skærme anbringelserne i størst muligt omfang, så børn og unge kan blive i deres hjem, hvor de er anbragt hos plejefamilier eller i døgntilbud.

For nuværende vurderes der ikke at være sundhedsfagligt grundlag for generelt at suspendere anbragte børns samvær med biologiske forældre, netværk m.fl. Imidlertid kan hensynet til at skærme anbringelsen betyde, at der i lyset af den aktuelle situation vil kunne være behov for, at kommunerne foretager en konkret vurdering af, om et samvær mellem et anbragt barn og dets biologiske forælder bør justeres eller gennemføres.

Særlige sundhedsmæssige hensyn kan indgå i vurderingen af, om et samvær skal afbrydes eller suspenderes. Dette gælder f.eks., hvis et anbragt barn eller dets forældre er i en særlig risikogruppe som defineret af Sundhedsstyrelsen, eller der er sygdomstegn hos barn eller forældre. Det samme kan gøre sig gældende, hvis det vurderes, at forældrene vil udsætte barnet for fare, f.eks. ved at undlade at følge Sundhedsstyrelsens anbefalinger, eller hvis det bringer anbringelsen i fare grundet hensyn til plejefamilien eller personale i døgntilbud.

I sådanne tilfælde vil et anbragt barns samvær med biologiske forældre, netværk m.fl. således kunne suspenderes eller indskrænkes efter en konkret kommunal vurdering.

Jeg kan afslutningsvist oplyse, at reglerne om anbragte børn og unge hører under social- og indenrigsministerens ressortområde.

Spørgsmål nr. 167:

”Eftersom en række borgere er blevet smittet på plejehjem og sygehuse og måske også i hjemmeplejen af personale, vil spørgeren gerne vide om ministeren har kendskab til hvilke smittekilder, der typisk er tale om f.eks. kollektiv trafik, indkøbscentre, butikker mm, i takt med, at borgerne nu har været i meget lidt kontakt igennem de seneste 14 dage?”

Svar:

Til brug for besvarelse har jeg modtaget følgende oplysninger fra Sundhedsstyrelsen, som jeg henholder mig til:

”Sundhedsstyrelsen har ikke kendskab til, hvor personer, der får påvist COVID-19, er blevet smittet. Der udføres aktuelt ikke smitteopsporing fra myndighedernes side, og der foretages ingen central registrering af mulige smitekilder fraset, at Statens Serum Institut indhenter oplysninger om, hvilket land personen antages at være blevet smittet i.”

Spørgsmål nr. 168:

”Kan ministeren oplyse, om der er borgere, som er smittet på bosteder eller sociale institutioner via personalet, og hvad der evt. i givet fald er smitekilden her i takt med, at borgerne nu har været i meget lidt kontakt igennem de seneste 14 dage?”

Svar:

Overvågningen af borgere, der er smittet med COVID-19, indeholder data om bl.a. antal smittede fordelt på alder, køn, kommune og smitteland. Der findes ikke data om, hvor smitten her i landet stammer fra, og jeg kan dermed ikke oplyse, om der er borgere smittet på bosteder eller kommunale institutioner via personalet.

Jeg er meget opmærksom på, at nogle sårbare grupper er særligt udsatte og følsomme over for den situation, vi står i, og vi skal derfor værne særligt om dem.

For at beskytte særligt sårbare borgere mod smitte, er der for medarbejdere i sundheds- og socialsektoren en skærpet forpligtelse til at udvise særlig opmærksomhed i forhold til, om man udvikler symptomer og blive hjemme ved symptomer på COVID-19.

Sundhedsstyrelsen har udsendt vejledninger ud til personer, som arbejder i sundhedssektoren for at hindre smittespredning. Derudover er det vigtigt, at det pædagogiske personale på bosteder eller sociale institutioner så vidt muligt begrænser den fysiske kontakt med borgerne og erstatter den fysiske kontakt med andre stimuli for at hindre smittespredning.

Spørgsmål nr. 169:

”Kan ministeren bekræfte, at såfremt lovforslagets bestemmelser skal aktiveres, skal der være en konkret ændring i f.eks. adfærd og smittetal, ligesom der skal være en klar grund til at indføre ny strammere lovgivning. På den baggrund bedes ministeren oplyse, hvor højt smittetallet skal være, før regeringen aktiverer L 158, og hvilke adfærdsmæssige ændringer der vil få regeringen til at aktivere de lovgivningsmæssige stramninger, som en vedtagelse af L 158 åbner for.”

Svar:

Som det fremgår af det ændringsforslag, jeg netop har oversendt til udvalget, lægger regeringen op til, at bemyndigelsen til at kunne fastsætte regler om forbud mod, at 10 eller færre personer befinder sig på samme sted, alene kan fastsættes på baggrund af rådgivning fra sundhedsmyndighederne, og kun, hvis de foreliggende oplysninger tilsiger, at forbuddet er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme alvorlig smittespredning, og at et mindre indgribende forbud ikke er tilstrækkeligt.

Dette kan f.eks. være i tilfælde, hvor sundhedsmyndighederne finder, at der er indikationer på, at der sket en uventet negativ udvikling i antallet af smittede med COVID-19 med heraf følgende forventede kapacitetsudfordringer i sundhedsvæsenet. Det kan endvidere være i tilfælde, hvor sundhedsmyndighederne bl.a. på baggrund af oplysninger fra politiet konstaterer, at der er sket en u hensigtsmæssig ændring i adfærdsmønstre i befolkningen generelt eller blandt smittede, der medfører en ikke ubetydelig risiko for, at antallet af smittede med COVID-19 vil stige. Der kan f.eks. være tale om oplysninger fra politiet om, at der ses tendenser til, at myndighedernes generelle anbefalinger om, at så få personer som muligt befinder sig på samme sted, ikke efterleves i tilstrækkeligt omfang.

Spørgsmål nr. 170:

”Ministeren bedes oplyse, hvilken lovgivning der ligger til grund for SSI’s indsamling af danskernes bevægelsesmønstre fsva. teledata og data indsamlet via Dankortterminaler, og hvordan ministeren påtænker, at anvende disse data. ”

Svar:

Jeg kan henvise til mit svar på spørgsmål nr. 147.

Spørgsmål nr. 171:

”Hvilke politiske overvejelser ligger der til grund for SSI’s indsamling af danskernes bevægelsesmønstre via teledata og dataindsamlet via Dankortterminaler. ”

Svar:

Jeg kan henvise til mit svar på spørgsmål nr. 147.

Spørgsmål nr. 172:

”Hvilke sundhedsfaglige overvejelser ligger der til grund for SSI’s indsamling af danskernes bevægelsesmønstre via teledata og dataindsamlet via Dankortterminaler. ”

Svar:

Jeg kan henvise til mit svar på spørgsmål nr. 147.

Spørgsmål nr. 173:

”Hvor hurtigt vil en uddannet sygeplejerske kunne oplæres til at håndtere og betjene patienter, som ligger i respirator? Spørgeren mener, at spørgsmålet er helt relevant for behandlingen af L 158 og spørgsmålet om, hvad der skal til i forhold til at anvende de yderligere beføjelser, der ligger i L 158.”

Svar:

Jeg kan oplyse, at lovforslaget ikke indeholder bestemmelser eller bemærkninger, der vedrører uddannelse og oplæring af sundhedspersonale. På ministeriets anmodning, har Sundhedsstyrelsen dog oplyst følgende:

”Pleje af patienter på intensiv afdeling, herunder patienter i respirator, varetages normalt af sygeplejersker med specialuddannelse i intensiv sygepleje. Specialuddannelsen er en 1,5 årig efteruddannelse, som tilbydes sygeplejersker med mindst 2 års erhvervs erfaring som sygeplejerske, og som har gennemført 6 måneders introduktionsansættelse på en intensivafdeling. Specialuddannelsen er beskrevet i Bekendtgørelse om specialuddannelsen for sygeplejersker i intensiv sygepleje <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=188729>

Efter gennemført uddannelse kan sygeplejersken selvstændigt planlægge, udføre og evaluere intensiv sygepleje til kritisk syge patienter i alle aldre med vekslende plejebehov. Sygeplejersken har omfattende viden om sygdomslære, farmakologi og tekniske færdigheder på det medicinske faglige område. Desuden kan sygeplejersken formidle sin viden og færdigheder om intensiv sygepleje samt kvalitetsudvikle og samarbejde internt og eksternt.

Intensivsygeplejersker er således uddannet til at samarbejde og formidle viden om pleje af kritisk syge patienter herunder patienter i respirator. Under normale omstændigheder er de intensive afdelinger normeret med 1-2 intensivsygeplejersker pr. seng døgnet rundt. I forbindelse med etablering af ekstra intensive sengepladser til behandling af patienter med COVID-19 vil det i en periode, når vi væsentligt overstiger den vanlige kapacitet på omkring 420 pladser, være nødvendigt at fravige den normale normering og organisere den intensive sygepleje på en anden måde. De intensive afdelinger planlægger at etablere sygeplejeteams omkring patienterne med deltagelse af intensivsygeplejersker, men hvor intensivsygeplejerskerne får en superviserende og koordinerende rolle i et team af andre sygeplejersker, som har modtaget oplæring i pleje af intensivpatienter.

Regionerne har planlagt i første omgang at oplære sygeplejersker, som vurderes at have de bedste forudsætninger for at pleje intensivpatienter. Det drejer sig om anæstesisygeplejersker inklusiv sygeplejersker under uddannelse til anæstesisygeplejersker. Dertil kommer lægestuderende, som er uddannet som ventilatorer og dermed har kompetencer til at passe respirator-patienter, og sygeplejersker på opvågningsafdelinger, som har kompetencer til at passe bedøvede patienter. Det forventes at blive nødvendigt at rekruttere yderligere sygeplejersker, og sygehusene vil her anvende sygeplejersker, som har intensiv- eller anæstesiuddannelsen, men som varetager andre opgaver til daglig samt operationssygeplejersker og erfarne sygeplejersker fra kirurgiske afdelinger. Det planlægges også at anvende personale fra privathospitaler.

Uddannelse og opkvalificering indeholder i alle regioner en kombination af teoretisk undervisning, e-learning, simulationstræning og sidemandsoplæring i form af fx følgevagter med en intensivsygeplejerske. Der undervises i hygiejne og brug af værnemidler, observation og pleje af patienter i respirator, væsketerapi, kontrol af blodgasser, betjening af respiratorer, medicin-administration mv.

Uddannelsesprogrammet tilrettelægges på baggrund af kursisternes forudsætninger og forventede rolle i plejeteamet. Anæstesisygeplejersker og sygeplejersker under uddannelse til intensivsygeplejersker tiltænkes mere avancerede opgaver end eksempelvis operationssygeplejersker eller ventilatører. Undervisningen er tilrettelagt forskelligt i de enkelte regioner, men varigheden er typisk teoretisk undervisning i 1-2 dage samt følgevagt med en intensivsygeplejerske med sidemandsoplæring i 2-3 dage. ”

Jeg kan henholde mig til Sundhedsstyrelsens oplysninger, idet jeg understreger, at det er vigtigt, at der sikres tilstrækkeligt med personale til at pleje det forventede antal patienter, som vil have behov for respiratorbehandling under COVID-19 epidemiens højdepunkt.

Spørgsmål nr. 174:

”Hvor mange ekstra sygeplejersker oplærer man til at kunne håndtere og betjene respiratorer? Spørgeren mener, at spørgsmålet er helt relevant for behandlingen af L 158 og spørgsmålet om, hvad der skal til i forhold til at anvende de yderligere beføjelser, der ligger i L 158. ”

Svar:

Jeg kan oplyse, at lovforslaget ikke indeholder bestemmelser eller bemærkninger, der vedrører uddannelse og oplæring af sundhedspersonale. På ministeriets anmodning, har Sundhedsstyrelsen dog oplyst følgende:

”Sygehusene planlægger med at etablere og bemande de intensive sengepladser successivt, sådan at der vil være det nødvendige antal, når epidemiens toppunkt indtræder i epidemiuge 6-8. Tilstrækkelig personale sikres dels ved, at intensivsygeplejersker, der er på deltid, går på fuldtid, dels ved at aflyse ikke kritiske indsatser i sundhedsvæsenet, og dermed frigøre plejepersonale fra dette, dels ved at rekruttere yderligere. Samtidig opkvalificeres relevant personale til at varetage intensiv pleje.

Regionerne har iværksat intensive uddannelsesprogrammer af personale, herunder blandt andet anæstesi- og opvågningsygeplejersker. Derudover uddannes der via Foreningen Af Danske Lægestuderende (FADL) ekstra ventilatører. Der vil være behov for et betydeligt antal sygeplejersker, ventilatører mv til at sikre bemanningen, eksempelvis forventer Region Syd at have uddannet 700 sygeplejersker til at passe intensivpatienter inden uge 17, og FADL i Region Hovedstaden er i gang med at oplære 240 ekstra ventilatører. ”

Jeg kan henholde mig til Sundhedsstyrelsens oplysninger, idet jeg understreger, at det er vigtigt, at der sikres tilstrækkeligt med personale til at pleje det forventede antal patienter, som vil have behov for respiratorbehandling under COVID-19 epidemiens højdepunkt.

Spørgsmål nr. 175:

Hvorfor går ministeren ud og siger, at det går fint, og de tiltag, vi har lavet, fungerer, når man så samtidig vil bede os om at stramme lovgivningen?

Svar:

For regeringen er det afgørende, at myndighederne er rustet til og har de fornødne redskaber til at udføre opgaven med at modvirke yderligere udbredelse af Coronavirussygdom 2019.

Det er derfor efter regeringens opfattelse udtryk for rettidig omhu, når regeringen med dette lovforslag søger at tilvejebringe handlemuligheder, som kan vise sig at blive nødvendige – også selvom de ikke aktuelt er nødvendige på baggrund af den viden, vi har nu.

Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

Spørgsmål nr. 176:

”Når inkubationstiden er 8-10 dage, hvad er så grunden til, at man vil starte med at lukke op lige efter påske, når det er påsken, man er bange for, at folk samles og vil sprede smitten?”

Svar:

Danskerne har indtil nu vist et enormt samfundssind, og generelt har vi oplevet, at størstedelen af befolkningen har fulgt myndighedernes anbefalinger og retningslinjer.

Jeg har indtryk af, at langt de fleste har forstået alvoren i situationen og forventer, at danskerne i den kommende tid, herunder også i påsken, vil fortsætte med at efterleve myndighedernes anbefalinger og retningslinjer.

Danskernes indsats i påsken er afgørende for, at vi gradvist kan åbne samfundet igen, hvilket også var et af de budskaber, som danskerne kunne tage med fra pressemødet den 30. marts 2020.

Spørgsmål nr. 177:

”Hvilke dele af lovforslaget skal udgå, for at lovforslaget ikke er omfattet af fristen om 3 søgnedage før stadfæstelsen?”

Svar:

Grundlovens § 73, stk. 2, foreskriver, at når et lovforslag vedrørende ekspropriation af ejendom er vedtaget, kan en tredjedel af folketingets medlemmer inden for en frist af tre søgnedage fra forslagens endelige vedtagelse kræve, at det først indstilles til kongelig stadfæstelse, når nyvalg til Folketinget har fundet sted, og forslaget på ny er vedtaget af det derefter sammentrædende folketing.

Det følger af epidemilovens § 27, at sundheds- og ældreministeren til brug for gennemførelse af foranstaltninger efter loven kan iværksætte ekspropriation af privat ejendom. Bestemmelsen indebærer, at der er hjemmel til i forbindelse med foranstaltninger efter loven at iværksætte ekspropriation af både fysiske og juridiske personers ejendom.

Som det fremgår af pkt. 3.1.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, indebærer lovforslaget, at der sker en udvidelse af hjemlen til at foretage indgreb, som efter lovens § 27 vil kunne gennemføres ved

iværksættelse af ekspropriation. Dette gør sig gældende for de foreslåede udvidelser af epidemilovens § 6 a og § 12 b, og det vil endvidere principielt kunne gøre sig gældende for den foreslåede udvidelse af § 6, stk. 1.

Det vurderes således, at hvis lovforslaget ikke skal være omfattet af mindretalsbeskyttelsen i grundlovens § 73, stk. 2, vil lovforslagets § 1, nr. 3, 6 og 9 skulle udgå af lovforslaget.

Spørgsmål nr. 178:

”Hvem har besluttet, at SSI skal indsamle danskernes bevægelsesmønstre fsva. teledata og data indsamlet via Dankortterminaler?”

Svar:

Jeg kan henvise til mit svar på spørgsmål nr. 147.

Spørgsmål nr. 179:

”Findes der overhovedet ikke regler i landets store lovkatalog, som giver politiet bemyndigelse til at gå ind og stoppe en fest, hvis man vurderer, at folk udøver aktivitet, som udgør en sundhedstrussel enten mod andre eller hele samfundet?”

Svar:

Det bemærkes indledningsvist, at det følger af § 1, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) med senere ændringer, at forbuddet mod at afholde og deltage i arrangementer, begivenheder, aktiviteter eller lignende, hvor der er flere end 10 personer til stede, ikke gælder i private boliger.

Efter politilovens § 5, stk. 1, har politiet til opgave at afværge fare for forstyrrelse af den offentlige orden samt fare for enkeltpersoners og den offentlige sikkerhed.

Med henblik på at afværge sådan fare kan politiet ifølge § 5, stk. 2, foretage indgreb, herunder udstede påbud, over for den eller de personer, der giver anledning til faren. Politiet kan i medfør af bestemmelsen efter omstændighederne gribe ind, hvis der er tale om fare for forstyrrelse af den offentlige orden samt fare for enkeltpersoners og den offentlige sikkerhed.

Det fremgår af bemærkningerne til § 5, stk. 1, at ”forstyrrelse af den offentlige orden” f.eks. omfatter gaduorden, værtshusuorden, uanstændig adfærd, støjende adfærd og krænkelse af fællesgoder som monumenter og lign. Politiet kan således eksempelvis gribe ind over for høj musik mv. på en ejendom, hvis musikken mv. forstyrrer de omkringboende.

Derudover fremgår det af bemærkningerne til § 5, stk. 1, at fare for ”enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed” omfatter fare for borgernes liv, helbred eller ejendom i forbindelse med ulykker, sygdom mv.

Det er uden betydning, om faren er opstået som følge af andre personers adfærd eller skyldes naturskabte begivenheder, som f.eks. kraftig blæst, der medfører risiko for, at en mur vælter ud over en befærdet gade, eller risiko for kemikalieudslip fra en virksomhed eller for jordskred. I sådanne tilfælde vil politiet således også kunne gribe ind for at afværge fare for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed.

Efter § 5, stk. 4, kan politiet skaffe sig adgang til et ikke frit tilgængeligt sted uden retskendelse, når det er nødvendigt for at afværge fare for den offentlige orden eller fare for sikkerheden.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at politiet alene kan skaffe sig adgang til et ikke frit tilgængeligt sted, hvis det er nødvendigt for at afværge en konkret og nærliggende fare den offentlige orden, samt fare for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed.

Endvidere fremgår det af bemærkningerne, at politiet også vil kunne skaffe sig adgang til private hjem, hvis der foreligger fare for orden og sikkerhed. Det kan f.eks. være nødvendigt i forbindelse med gasudslip, der indebærer fare for omkringboende, eller brud på en vandhane i en lejlighed, der indebærer fare for større materielle skader i ejendommen. Er beboeren ikke til stede, kan politiet eventuelt gå frem efter regler om uanmodet forretningsførelse. Politiet vil også kunne skaffe sig adgang til et privat hjem i forbindelse med husspektakler, hvis det kan befrygtes, at nogen ellers lider personlig overlast.

Det er på den baggrund vurderingen, at bestemmelsen ikke vil kunne anvendes af politiet til at skaffe sig adgang til private hjem med udgangspunkt i en generel vurdering af, at fester som følge af udbredelsen af COVID-19 i samfundet udgør en sundhedstrussel mod andre eller hele samfundet.

./.

Der henvises i øvrigt til min besvarelse af spørgsmål nr. 99 vedrørende lovforslaget.

Spørgsmål nr. 180:

”Vil ministeren sende udvalget et notat fra Rigspolitiet om, i hvor mange tilfælde politiet har måtte opløse forsamlinger, jf. epidemiloven, samt hvornår og hvor henne?”

Svar:

./.

Der henvises til besvarelse af 29. marts 2020 af spørgsmål nr. 16 og 17 til lovforslaget.

Det kan supplerende oplyses, at Rigspolitiet har oplyst, at der fra den 18. marts 2020 kl. 10 til og med den 29. marts 2020 er meddelt i alt 21 påbud efter bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19).

Desuden har Rigspolitiet oplyst, at der fra ikrafttrædelsen af bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse

med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) den 18. marts 2020 kl. 10 og til og med den 29. marts 2020 er rejst i alt 134 sigtelser for overtrædelse af bekendtgørelsen.

Det bemærkes – som det bl.a. fremgår af besvarelsen af 29. marts 2020 af spørgsmål nr. 17 – at Rigspolitiet har oplyst, at Rigspolitiet ikke uden en manuel gennemgang kan oplyse, efter hvilke bestemmelser i bekendtgørelsen der er rejst sigtelse i enkelte tilfælde. Rigspolitiet har endvidere oplyst, at en sådan manuel gennemgang ikke er mulig inden for den fastsatte tidsfrist.

Spørgsmål nr. 181:

”Vil det gå ind under ekspropriation, påbud eller den generelle hjælpepakke, hvis ministeren vælger at begrænse mulighed for at drive campingplads?”

Svar:

./.

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. 45 til L 158, vil der med den foreslåede ændring af § 12 b, 1. pkt., i epidemiloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, fremover kunne fastsættes regler om forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af udendørsarealer, herunder campingpladser, som en fysisk eller juridisk person råder over.

Epidemilovens § 27 giver sundheds- og ældreministeren hjemmel til at iværksætte ekspropriation af privat ejendom til brug for gennemførelse af foranstaltninger efter epidemiloven. Det betyder, at § 27 giver hjemmel til at gennemføre et indgreb efter en af de øvrige bestemmelser i loven, selv om indgrebet måtte udgøre ekspropriation. Et forbud mod adgang til eller restriktioner for adgangen til eller brugen af campingpladser vil således kunne gennemføres ved ekspropriation.

Om et indgreb i et konkret tilfælde udgør ekspropriation vil, som det fremgår af de specielle bemærkninger til den gældende epidemilovs § 27, jf. Folketingstidende 2019-20 A, L 133 som fremsat, side 35 ff., afhænge af en samlet vurdering ud fra en række momenter. Det fremgår endvidere, at det må antages, at sådanne foranstaltninger ofte ikke vil skulle anses for ekspropriative indgreb i grundlovens forstand, men at det imidlertid næppe på forhånd kan udelukkes, at et indgreb efter omstændighederne vil kunne anses for ekspropriativt.

I tilfælde, hvor det vurderes, at der ved gennemførelse af en foranstaltning med hjemmel i epidemiloven vil være tale om et ekspropriativt indgreb i grundlovens forstand, følger det af epidemilovens § 27, stk. 2, at der skal ydes fuldstændig erstatning til den eller de berørte personer. Kan der ikke opnås enighed, må spørgsmålet i givet fald indbringes for domstolene.

Det bemærkes i den forbindelse, at der med lovforslaget foreslås en række nye handlemuligheder, så det sikres, at der er handlerum, hvis det måtte vise sig nødvendigt. Dermed er det imidlertid ikke sagt, at der nødvendigvis vil blive gjort brug heraf. Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

./.

For så vidt angår mulighederne for at opnå kompensation i andre tilfælde henvises der til min besvarelse af spørgsmål nr. 78 til L 158. Som det fremgår heraf, er der i regeringens aftale med Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Nye Borgerlige, Liberal Alliance og Alternativet om COVID-19-initiativer bl.a. aftalt en kompensationsmodel for virksomhedernes faste omkostninger. Det er aftalt, at erhvervsdrivende, som ved bekendtgørelse er påbudt fuldt lukket, i denne periode vil blive kompenseret svarende til 100 pct. af de faste omkostninger.

Der er endvidere aftalt en kompensationsordning for selvstændige og freelancere og etableret en aftale om midlertidig lønkompensation, der også vil kunne ansøges, såfremt virksomhederne opfylder kriterierne for støtte.

Spørgsmål nr. 182:

”Vil ministeren kommentere nyheder fra Institut for Menneskerettigheder, jf. L 158 – bilag 10:

– Ny hastelovgivning er meget vidtgående men lovlig

– Menneskeretlige hensyn i kampen mod COVID-19”

Svar:

Indledningsvis vil jeg gerne slå fast, at det er vigtigt for regeringen, at menneskerettighederne også overholdes i den krisesituation, vi befinder os i. Jeg noterer mig i den forbindelse også med tilfredshed, at Institut for Menneskerettigheder tilkendegiver, at regeringens nye tiltag ligger inden for statens handle- rum i en krisesituation.

For så vidt angår L 158 fremgår det bl.a. af Institut for Menneskerettigheders skrivelse af 27. marts 2020: *Forbud mod små forsamlinger og strafskærpelser har menneskeretlige konsekvenser, men tiltagene ligger inden for statens handlerum i en krisesituation*, bilagets s. 1, at særligt lovforslagets forslag om at give politiet bemyndigelse til at forbyde forsamlinger helt ned til tre personer er vidtgående.

I nyhedsartiklen er konstitueret direktør for Institut for Menneskerettigheder, Louise Holck, endvidere ci- teret som følgende:

”Menneskeretten er beregnet til at fungere i den virkelige verden, og den giver staterne et stort handle- rum i en krise som den, vi står i nu. De danske myndigheder kan derfor gå meget længere og indføre langt mere vidtgående begrænsninger i borgernes rettigheder, end de normalt kan. [...] Det kræver dog, at tiltagene er med til at mindske smitten og dermed beskytte borgernes sundhed, og at vi befinder os i en krisesituation. Samtidig skal tiltagene have et lovligt grundlag, være så klare, at borgerne kan forstå og efterleve reglerne, og tiltagene må hverken gå længere eller gælde længere end det er nødvendigt for at håndtere krisen.”

Sundheds- og Ældreministeriet kan oplyse, at ministeriet grundlæggende er enig i de ovenanførte be- tragtninger. Der henvises i den forbindelse til pkt. 3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, hvor forholdet til grundloven og Danmarks internationale forpligtelser er nærmere behandlet.

Det bemærkes i den forbindelse, at der med lovforslaget foreslås en række nye handlemuligheder, så det sikres, at der er handlerum, hvis det måtte vise sig nødvendigt. Dermed er det imidlertid ikke sagt, at der nødvendigvis vil blive gjort brug heraf. Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.

For så vidt angår det i artiklen anførte om, at der opfordres til, at politiet først og fremmest opfordres til at guide befolkningen til at følge reglerne bemærkes, at myndighederne yder løbende vejledning om de gældende regler og de seneste nyheder og anvisninger om COVID-19, bl.a. på politiets officielle hjemmeside om corona-smitte.

Det er i øvrigt mit indtryk, at dansk politi hver eneste dag gør en stor indsats med at vejlede befolkningen om forståelsen af de gældende regler.

For så vidt angår Institut for Menneskerettigheders skrivelse af 27. marts 2020: *COVID-19-pandemien lægger pres på borgernes rettigheder. Instituttet minder om, at menneskerettighederne stadig gælder i en krisesituation*, bilagets s. 4-7, fremgår det bl.a. heraf, at Institut for Menneskerettigheder særligt peger på, at især forsamlingsfriheden og retten til fri bevægelighed er blevet begrænset i Danmark som følge af Covid-19 foranstaltninger. Instituttet understreger bl.a. vigtigheden af, at myndighederne overvejer, om det samme formål kan opfyldes med andre og mindre indgribende tiltag.

Det bemærkes i den forbindelse, at den foreslåede ordnings forhold til grundloven og Danmarks internationale forpligtelser, herunder i forhold til forsamlingsfriheden og retten til fri bevægelighed, er nærmere behandlet i pkt. 3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, hvortil der henvises.

Det fremgår bl.a. heraf, at såvel den gældende § 6 i epidemiloven om forbud mod afholdelse og deltagelse i større forsamlinger som den foreslåede udvidelse af bestemmelsen, hvorefter der vil kunne fastsættes forbud mod, at flere personer befinder sig på samme sted, ikke giver mulighed for at fastsætte regler eller i øvrigt foretage indgreb rettet mod meningstilkendegivelser, men at eventuelle indgreb vil blive fastsat af hensyn til at beskytte et vægtigt hensyn til den offentlige sundhed, herunder hensynet til at mindske eller forhindre udbredelse af alment farlige sygdomme her i landet. Det fremgår endvidere, at det forudsættes, at indgreb mod forsamlinger foretaget efter regler fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse alene vil blive fastsat i det omfang og den tidsmæssige udstrækning m.v., som efter en konkret vurdering er nødvendigt for at beskytte hensynet til den offentlige sundhed.

Det forudsættes således, at indgreb efter de foreslåede bestemmelser ophæves eller indskrænkes, så snart de sundhedsmæssige hensyn, indgrebene forfølger, ikke længere tilsiger, at indgrebene opretholdes, og at der ved fastsættelsen af regler og påbud i videst muligt omfang vil skulle tages hensyn til borgernes mulighed for at komme med meningstilkendegivelser, i det omfang sådanne hensyn lader sig forene med hensynet til den offentlige sundhed.

Det bemærkes endvidere, at det i § 3, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19) er fastsat, at bekendtgørelsens §§ 1 og 2 om forbud mod større forsamlinger mv. ikke gælder for forsamlinger med et politisk eller andet meningsbefordrende øjemed.

Som anført ovenfor foreslås der med lovforslaget en række nye handlemuligheder, så det sikres, at der er handlerum, hvis det måtte vise sig nødvendigt. Dermed er det imidlertid ikke sagt, at der nødvendigvis vil blive gjort brug heraf. Regeringen følger naturligvis løbende situationen med henblik på at vurdere, hvilke tiltag der er nødvendige.